ΘΡΑΣ. ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ
'Αντιστράτηγος ἐ. ἀ. - 'Επίτιμος 'Αρχηγὸς Γ.Ε.Σ.
τ. Πρεσβευτὴς

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1944

Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Τὴν 15ην Μαΐου 1967, ὁ Πρωθυπουργὸς κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (τότε Ὑπουργὸς Προεδρίας Κυβερνήσεως), ὡμίλησεν εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον Πειραιῶς, ἐνώπιον συγκεντρώσεως ἡ ὁποία εἶχεν ὀργανωθῆ μὲ θέμα: «Τὸ Δόγμα Τροῦμαν σώζει τὴν Ἑλλάδα». Μεταξὺ ἄλλων, ὁ κ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ἐναφερόμενος εἰς τὴν κομμουνιστικὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπιβουλήν, ὑπεγράμμισε καὶ τὰ ἑξῆς:

«...ἀκολουθοῦν αἱ μαῦραι ἡμέραι τῆς Κατοχῆς. Καὶ ὡσὰν νὰ μὴ ἔφθανεν ἡ Κατοχὴ ὑπὸ τὰς δύο Αὐτοκρατορίας, προστίθεται καὶ μία τρίτη καταδυνάστευσις τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν, ἡ ἐμφάνισις τοῦ κομμουνιστικοῦ τέρατος, τὸ ὁποῖον, ὡς πάντοτε ἔπραξε, συνεπὲς εἰς τὰς ἀρχάς του, τὴν τακτικήν του καὶ τὴν στρατηγικήν του, προσεπάθησε νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα, ἐμφανιζόμενον ὡς ἀπελευθερωτικὴ ὀργάνωσις, διὰ νὰ προπαρασκευάσῃ τὸν γῦρον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἔθετε τὸν λαὸν αὐτὸν κάτω ἀπὸ τὸν στυγνὸν νέον «κόκκινον φασισμόν». Καὶ ἐνῶ ὁ πόλεμος τελειώνει δι' ὅλους τοὺς λαούς, εἰς τὴν χώραν μας ἕνας νέος πόλεμος ἀρχίζει. Καὶ ἔτσι, ἐνῶ ὁ λαὸς ἐδικαιοῦτο νὰ ἀγωνισθῇ διὰ νὰ ἀναστηλώσῃ τὰ ἐρείπια καὶ τὴν καταστροφὴν ἀπὸ τοὺς τρεῖς κατακτητάς, εἶναι ὑποχρεωμένος, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, νὰ συνενώσῃ τὰς δυνάμεις του διὰ νὰ ἀγωνισθῇ διὰ τὴν ἐλευθερίαν του. Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν καλεῖται νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον τοῦ χειροτέρου ἀντιπάλου, ἐναντίον τοῦ πλέον στυγνοῦ, τοῦ πλέον αἱματοβαμμένου ἐχθροῦ κάθε ἐλευθερίας, κάθε ἀνθρωπίνου ἰδεώδους».

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

Ἡ Ἑλλὰς ἐδημιούργησεν, εἰς παγκόσμιον κλίμακα, τὸν θρῦλον τοῦ «ΟΧΙ» τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, εἰς τὰ βορειοηπειρωτικὰ βουνά. Συνέτριψε τὸν ἰταλικὸν φασισμόν..... Ἀπήντησε, μὲ γενναιότητα, καταπλήξασαν ἐχθροὺς καὶ φίλους, εἰς τὸν χιτλερισμὸν καὶ ἐπέδειξεν ἡρωϊσμόν, ἀντάξιον τῶν Θερμοπυλῶν, εἰς τὴν «Γραμμὴν Μεταξᾶ»....

Ἐπολέμησε, καθημαγμένη, εἰς τὴν Κρήτην καὶ μὲ τὸ ὁλοκαύτωμά της καθυστέρησε τὴν ἐπίθεσιν τῆς Γερμανίας κατὰ τῆς Ρωσίας, μὲ τὰς γνωστάς, εἰς βάρος τῶν ἐπιδρομέων, μοιραίας συνεπείας.

Μετέφερε εἰς τὴν συνέχειαν ἡ Ἑλλάς, τὸν ἐπικὸν κατὰ τῶν ὁλοκληρωτικῶν καθεστώτων ἀγῶνα της, εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολὴν καὶ ἔδωσε τὸ ὑπέροχον «παρὼν» της εἰς τὸ Ἀλαμέϊν καὶ τὸ Ρίμινι, καὶ εἰς τὰς ξένας θαλάσσας μὲ τὸ ναυτικόν της καὶ εἰς ξένους οὐρανοὺς μὲ τὴν ἀεροπορίαν της..... Ἐπέρασε μὲ ἐγκαρτέρησιν καὶ ὑψηλὸν φρόνημα, τὰ τέσσαρα χρόνια τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς καὶ – πεινῶσα – ἐβοήθησε, τὸν συμμαχικὸν ἀγῶνα, μὲ ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας οἱ σύμμαχοι ἀπεριφράστως παρεδέχθησαν.

Αὐτὴ ἡ Ἑλλάς, μὲ τὰς τόσας δάφνας καὶ τὰς τόσας θυσίας, εὑρέθη ἀντιμέτωπος τοῦ πλέον ὑπούλου βαρβάρου καὶ στυγνοῦ ἐχθροῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπρόκειτο, ἁπλῶς, νὰ τὴν ὑποδουλώσῃ, ἀλλ' ἐπεδίωκε νὰ σβήσῃ τὸν πολιτισμόν της καὶ νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ ὡς Ἔθνος.

Τὴν ἁγίαν ὥραν τῆς δικαιώσεως, τὴν ὁποίαν μὲ τόσην ἀγωνίαν ἀνεμένομεν, ὅταν ἡ Ἑλλὰς καὶ οἱ σύμμαχοί της ἀνεδεικνύοντο θριαμβευταὶ τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου καὶ μὲ χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμὸν ἀντικρύζαμεν, οἱ Ἕλληνες, ἐπὶ τέλους, τὴν ποθητὴν ἐλευθερίαν καὶ ἐπανηγυρίζαμεν τὴν τελικὴν νίκην καὶ ἐμελετούσαμεν τὴν ἐπούλωσιν τῶν πληγῶν μας καὶ ἐσχεδιάζαμεν τὴν ἀνασυγκρότησίν μας, ὡς Κράτους, εὑρέθημεν, ξαφνικά, εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.

Ἦτο ὁ κομμουνισμός, ποὺ μᾶς ὠθοῦσε, προδοτικὰ καὶ βάναυσα, εἰς τὸ βάραθρον, μὲ τὸν τυφλὸν ἐντολοδόχον του : Τὸ Κ.Κ.Ε.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς Κατοχῆς οἱ κομμουνισταί, μὲ τὸ πρόσχημα τοῦ «ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος» καὶ μὲ τὴν συνδρομὴν τῶν συνοδοιπόρων καὶ τῶν ἀφελῶν, κατετυράννησαν τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ μαύρη σκιὰ τῆς τρομοκρατίας εἶχε καλύψει τὴν χώραν μας. Οἱ Ἕλληνες ἐσφάζοντο ἀπὸ τοὺς ἀδιστάκτους πράκτορας τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, αἱ περιουσίαι των ἐδημεύοντο, ἔγκυοι γυναῖκες ὑφίσταντο τρομακτικὰς βασάνους, ἱερεῖς ἐσταυρώνοντο καὶ ἡ δίωξις παντὸς ἀντιφρονοῦντος ἐπρογραμματίζετο καὶ ἐξετελεῖτο μὲ βαρβάρους καὶ ἐγκληματικὰς μεθόδους. «Ὅποιος δὲν εἶναι μαζύ μας, εἶναι ἐναντίον μας», διεκήρυσσαν οἱ κομμουνισταὶ ἀπροσχημάτιστα.

Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ δεινά, ἀπετέλουν τὸν πρόλογον τῆς τραγωδίας....

Διότι, τὸν 'Οκτώβριον τοῦ 1944, ὁλόκληρος σχεδὸν ἡ 'Ελλάς, ἐκτὸς τοῦ κέντρου τῶν 'Αθηνῶν καὶ τῆς 'Ηπείρου—ὅπου ἐπεκράτει ἡ ἐθνικὴ ὀργάνωσις ΕΔΕΣ—εὑρέθη εἰς χεῖρας τῶν ἐρυθρῶν πρακτόρων.

Καὶ οἱ κομμουνισταὶ ἀκόνιζαν τὰ μαχαίρια τους, διὰ τὸ αἱματοκύλισμα καὶ τῆς πρωτευούσης. Διὰ νὰ ἐξουδετερώσουν καὶ αὐτὴν τὴν γωνίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε περιορισθῇ ἡ ἐλευθέρα 'Ελλὰς καὶ νὰ παραδώσουν τὸ Ἔθνος, δέσμιον, εἰς τοὺς αὐθέντας των.

Τὸν πανηγυρισμὸν τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν ἐχθρόν, τὸν 'Οκτώβριον καὶ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1944, ἐσκίαζε τὸ φάσμα τῶν ἐνόπλων ἐγκληματιῶν, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ τόσα δεινὰ ἐπροξένησαν εἰς τὸν πληθυσμὸν τῆς ὑπαίθρου, ἔσπευδον εἰς τὰς 'Αθήνας καὶ ἐκυκλοφόρουν σκυθρωποὶ καὶ ἀγριωποὶ εἰς τοὺς δρόμους καὶ ἐξετέλουν ἀθώους καὶ ἐτρομοκράτουν τοὺς πολίτας.

Καὶ τὴν 3ην Δεκεμβρίου 1944, ἤρχισεν ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου των:

—'Επίθεσις κατὰ τῆς δοξασμένης ὀρεινῆς Ταξιαρχίας μας τοῦ Ρίμινι, ἡ ὁποία, ἀφοῦ ἔδρασεν ἡρωϊκῶς εἰς τὴν 'Ιταλίαν, εἶχε φθάσει εἰς τὴν πατρίδα μὲ νωπὰς τὰς δάφνας τῶν κατορθωμάτων της.

—'Επίθεσις κατὰ τῶν μικρῶν βρεταννικῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἔλθει εἰς τὴν 'Ελλάδα μετὰ τὴν ἐκδίωξιν τῶν Γερμανῶν καὶ βάσει τῆς συμφωνίας τῆς Γιάλτας.

—'Επίθεσις κατὰ τῆς 'Αστυνομίας καὶ τῆς Χωροφυλακῆς, αἱ ὁποῖαι ἐτέλουν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς Κυβερνήσεως τῆς 'Απελευθερώσεως.

—'Επίθεσις κατὰ παντός, ποὺ ἵστατο, ὡς φραγμός, εἰς τὰ ἐγκληματικὰ των σχέδια.

Πάντα ταῦτα ἐσήμαναν τὴν ἔναρξιν τῆς «Μάχης τῶν 'Αθηνῶν», τῶν «Δεκεμβριανῶν». Αὐτὰ ὡδήγησαν τὸν κομμουνισμὸν εἰς τὸν «Δεκέμβριον τοῦ 1944» καὶ τὴν 'Ελλάδα εἰς τὴν «Μάχην τῶν 'Αθηνῶν», ἡ ὁποία κατέληξεν εἰς τὴν συντριβὴν τῶν προδοτῶν καὶ τῶν σφαγέων.

Τὰ περιστατικὰ τῆς ἀποφασιστικῆς, διὰ τὸ μέλλον τῆς πατρίδος μας μάχης τῆς 'Ελλάδος κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ, τοῦ Δεκεμβρίου 1944, ἔχει ἱστορήσει, μὲ αἴσθησιν ἱστορικῆς εὐθύνης, μὲ γλαφυρότητα καὶ μὲ συγκλονιστικὰς λεπτομερείας, ὁ ἐπίτιμος ἀρχηγὸς τοῦ Γενικοῦ 'Επιτελείου Στρατοῦ, ἀντιστράτηγος Θρασύβουλος Τσακαλῶτος, διοικητὴς τοῦ ἑλληνικοῦ ἐκστρατευτικοῦ Σώματος Ρίμινι εἰς 'Ιταλίαν καὶ διοικητὴς ἐπίσης, τοῦ συγκροτήματος 'Αθηνῶν, κατὰ τὰ «Δεκεμβριανά».

'Η στρατιωτικὴ προσωπικότης τοῦ στρατηγοῦ Τσακαλώτου, ἡ μεγάλη πολεμικὴ ἐμπειρία του καὶ—κυρίως—ὁ ἀποφασιστικὸς ρόλος, τὸν ὁποῖον διεδραμάτισεν εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἐρυθρᾶς ἐπιβουλῆς, ἐπὶ κεφαλῆς, τῆς μόνης, κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην, συντεταγμένης ἑλληνικῆς στρατιωτικῆς μονάδος, προσδίδουν ἰδιαιτέραν ἀξίαν εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ ἐξιστόρησιν τῆς «Μάχης τῶν 'Αθηνῶν».

Λεπτομέρειαι ἄγνωστοι, διὰ τὸ κρίσιμον σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε περιέλθει ἡ ὑπόθεσις τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1944, ἡρωϊσμοὶ καὶ θυσίαι, ὁ παλμὸς τοῦ Ἔθνους, ἡ ἀποφασιστικότης τῶν ὀλίγων ποὺ ἔσωσαν τοὺς πολλούς, προβάλλονται κατὰ τρόπον ἀνάγλυφον, εἰς τὸ ἱστόρημα τοῦ στρατηγοῦ.

Καὶ ἐκρίθη χρήσιμος ἡ ἔκδοσις τοῦ ἱστορήματος του εἰς τὸν μικρὸν αὐτὸν τόμον, διότι ὑφίσταται, ἐν προκειμένῳ, κενὸν εἰς τὴν ἑλληνικὴν βιβλιογραφίαν καὶ διότι ἀποτελεῖ τοῦτο πολύτιμον στοιχεῖον διὰ πάντα ἱστοριογράφον. Ἡ ἔκδοσις αὐτὴ θ' ἀποβῇ ὠφέλιμος εἰς πάντα ὁ ὁποῖος θὰ ἐπιθυμῇ καθ' οἱονδήποτε τρόπον νὰ ἀνατρέξῃ εἰς τὴν ἀλήθειαν περὶ τὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἡ ἔλλειψις αὐθεντικοῦ ἱστορικοῦ βοηθήματος, ὁδηγεῖ ἐνίοτε τοὺς ἀναπτύσσοντας εἰς ὁμιλίας των τὸ θέμα τῶν «Δεκεμβριανῶν»–τοὺς καθηγητὰς εἰς τὰ σχολεῖα καὶ τοὺς ἰδιώτας εἰς συγκεντρώσεις–εἰς αὐτοσχεδιασμούς, ἐπὶ τῇ βάσει ἀνακριβῶν στοιχείων. Ἡ ἔκδοσις αὐτὴ καλύπτει καὶ τοῦτο τὸ κενόν.

Ἐξ ἄλλου, ἀπὸ τὴν ἔκδοσιν «ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ ΤΟΥ 1944—Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ», ἡ νεολαία μας, θὰ διδαχθῇ πολλά. Καὶ θὰ ζήσῃ μίαν ἀπὸ τὰς δραματικωτέρας σελίδας τῆς ἱστορίας μας, διὰ νὰ ἀντλήσῃ πολύτιμα διδάγματα καὶ νὰ ἀποκτήσῃ πεῖραν, ἀπὸ τὰ παθήματα τοῦ παρελθόντος, εἰς τὴν ἐθνικὴν της πορείαν.

Ἔτσι θὰ ἀντιληφθῇ ὅτι, οἱ ἀπάτριδες «Ἕλληνες» κομμουνισταί, ὑπακούοντες, μὲ σιδηρᾶν πειθαρχίαν, εἰς ἔξωθεν διαταγάς, δὲν σταματοῦν, οὐδ' ἐπὶ στιγμήν, τὰς προδοτικὰς προσπαθείας των, διὰ τὴν ὑπαγωγὴν τῆς χώρας μας εἰς τὴν ἀποκρουστικωτέραν δουλείαν τῶν αἰώνων–εἰς τὸν ἐρυθρὸν ὁλοκληρωτισμὸν– καὶ εἰς τὸν ἀφανισμὸν της.

ΠΩΣ ΕΚΕΡΔΗΘΗ
Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Δύο Πλατεῖαι καὶ πέντε δρόμοι:
Τὰ ὅρια τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους

ΤΟ ΕΘΝΟΣ ΕΓΕΙΡΕΤΑΙ ΟΙ ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΦΘΑΝΟΥΝ

Ὅσοι εἶχον τὴν τιμὴν καὶ τὴν τύχην νὰ ἀνήκουν εἰς τὸ «Μικρὸν Ἐκστρατευτικὸν Σῶμα τοῦ Ρίμινι», ὅσοι εἶχον τὴν τιμὴν καὶ τὴν τύχην νὰ ἀνήκουν εἰς τὸ ὑπὸ τῶν Ἄγγλων δημιουργηθὲν κατὰ τὰ Δεκεμβριανὰ «Συγκρότημα Ρίμινι Ἀθηνῶν» καὶ παρηκολούθησαν τὴν ἐκπομπὴν τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἐνόπλων Δυνάμεων κατὰ τὰς βραδυνὰς ὥρας τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1967, μὲ συγκίνησιν θὰ ἄκουσαν τὸν συμπολεμιστήν μας, Ἐπίτιμον Διοικητὴν Στρατιᾶς Ἀντιστράτηγον κ. Κων. Καραβίτην — Διοικητὴν τοῦ ΙΙΙ τάγματος τότε τῆς Ταξιαρχίας τοῦ Ρίμινι — νὰ διηγῆται μὲ τὴν γνωστὴν ἤρεμον φωνήν του ὀλίγα ἀπὸ τὰ ἐφιαλτικὰ γεγονότα, ἀπὸ τὰ ἐγκληματικὰ ἀπαίσια κατορθώματα τῶν κομμουνιστῶν, τὰ ἀναγραφέντα πλέον εἰς τὴν Ἱστορίαν μὲ τὴν ἀπαισίας μνήμης λέξιν, «Δεκεμβριανά».

Ὅσοι ἔζησαν, ἐξ ἄλλου, ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὴν φοβερὰν καὶ ἀξέχαστην ἐκείνην περίοδον, τὴν ἐφιαλτικὴν κόλασιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὅμως ἡ Ἐθνικὴ ἀνάτασις ἔφθασεν εἰς θεῖον ὕψος, θὰ πρέπει νὰ ἐνθυμηθοῦν ποῖον ἦτο τότε τὸ ἐλεύθερον Ἑλληνικὸν Κράτος καὶ ὅσα ὁ δημοσιογράφος Νῖκος Βεντήρης ἔγραψε τότε ὑπὸ τὸν τίτλον: «Μία συγκινητικὴ οὐρά. Τὸ Ἔθνος ἐγείρεται». Παραθέτω ὀλίγα ἀποσπάσματα τοῦ Ἐθνικοῦ του σαλπίσματος, διὰ τὴν τότε ἐφιαλτικὴν εἰκόνα :

«Τὰ ὅρια τοῦ Κράτους ἐσημειοῦντο μὲ σειρὰς ἐχίνων — πρόχειρα συρματοπλέγματα — μεταξὺ Πλατείας Συντάγματος, Μακρυγιάννη, βορείας ὄχθης Ἰλισσοῦ, Ἀμπελοκήπων, Λυκαβηττοῦ, Κήπου Κλαυθμῶνος. Ἡ κυρία Βρεταννικὴ δύναμις, μερικαὶ χιλιάδες ἀνδρῶν, ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ φρουρῇ τὸ Χασάνι καὶ τὰ κράσπεδα τοῦ Πειραιῶς.

Δρὰξ Ἄγγλων ἀλεξιπτωτιστῶν, στερεῶν σὰν τοὺς στρατιώτας τοῦ Οὐέλλιγκτον, ὀλίγοι ἀπτόητοι χωροφύλακες εἰς τοῦ Μακρυγιάννη, οἱ ἀστυφύλακες τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας καὶ οἱ ὡραῖοι ἡμίθεοι τοῦ Ρίμινι, μὲ τὰς δάφνας τῆς νίκης νωπὰς ἀκόμη εἰς τὰ μέτωπά των, ἐπρότασσαν τὰ στήθη των ἐναντίον τοῦ στασιαστικοῦ τυφῶνος, ἐνῶ τὰ ἀστυνομικὰ τμήματα τῆς περιφερείας εἶχον τραγικῶς ὑποκύψει τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο.

Ἡ Μεγάλη Ἑλλὰς ἦσαν δύο πλατεῖαι καὶ πέντε δρόμοι, βαλλόμενοι πανταχόθεν, μὲ ἕνα ἀγωνιῶντα πληθυσμόν, χωρὶς φῶς, νερὸ καὶ

Στρατηγὸς Σπηλιωτόπουλος Παν., Στρατιωτικὸς Διοικητὴς Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν Γερμανῶν. Ὡρίσθη ὑπὸ τῆς ἐν Καΐρῳ ἑδρευούσης Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως.

ψωμί, άναμένοντα άπό ώρας είς ώραν τήν μοίραν του, ένῷ ή 'Αττική άντηχοῦσεν άπό τό βῆμα τῶν κόκκινων φαλάγγων πού συνέρρεον.

'Υπό τάς συνθήκας αύτάς ό 'Υφυπουργός τῶν Στρατιωτικῶν Λεωνίδας Σπαῆς, έκάλεσεν ήλικίας είς έπιστράτευσιν.

Φίλιππος Μανουηλίδης, τ. 'Υπουργός 'Αμύνης, 'Υπουργός τῆς Κυβερνήσεως Καΐρου, άποσταλείς κατά τόν Δεκέμβριον τοῦ 1944 είς 'Ελλάδα διά τήν άντιπροσώπευσίν της κατά τήν ύποχώρησιν τῶν Γερμανῶν. 'Ο μόνος υίός του έφονεύθη είς 'Αλβανίαν. Μία γέφυρα τοῦ Σαρανταπόρου φέρει τό όνομά του.

'Υπελογίζετο ότι θά παρουσιάζοντο, έν έπιτυχία, μερικαί έκατοντάδες. Τότε συνέβη τό άπίστευτον. Μέσα είς τόν άσφυκτικόν έκεῖνον έφιάλτην τοῦ τρόμου καί τῆς άπαισιοδοξίας, άνεπήδησε μία άπό τάς εύγενεστέρας έξορμήσεις τῆς 'Ελληνικῆς φυλῆς. Εἶχον όρισθῆ ώς σημεῖα προσελεύσεως τά Παλαιά 'Ανάκτορα. Οί καλούμενοι ώφειλον νά φέρουν μαζί των κουβέρταν, έσώρουχα, καραβάνα, μαχαιροπήρουνα. 'Ο χῶρος έβάλλετο συνεχῶς άπό όλμους! Οί άραιοί διαβάται εἶδαν ξαφνικά όγκώδη ούράν γύρω άπό τό αύστηρόν παλλαϊκόν κτίριον.

Ἦτο μία ούρά 'Ελλήνων πού δέν έζητοῦσαν, ούτε δέματα, ούτε χρήματα. Ἔσπευδον — ποῖοι πρῶτοι — νά προτάξουν τά τίμια στήθη των δια τήν έλευθερίαν τοῦ 'Ελληνικοῦ Λαοῦ, ή όποία κυνηγημένη, μαστιγωμένη, αίμόφυρτος εἶχε καταφύγει μέ κομμένα φτερά είς τήν ύστάτην άπομείνασαν γωνίαν τοῦ «Κράτους τῶν έχίνων».

Ἦσαν οἱ Ἐθνοφύλακες. Ἀπὸ ἐκείνην τὴν οὐρὰν ἐβγῆκαν τὰ τάγματα χωρὶς στολὰς καὶ χωρὶς χλαίνας, μὲ πολιτικὰ πανταλόνια, γυμνητεύοντα καὶ στερούμενα, εἰς τὰς κακουχίας τοῦ σκληροῦ χειμῶνος.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν οὐράν, ἐβγῆκαν τὰ ἀκούραστα μεταβατικὰ ἀποσπάσματα ποὺ ἀποκατέστησαν μέχρι συνόρων τὰς ἀρχὰς τοῦ Κράτους, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς βωμοὺς καὶ τὰς ἑστίας τῶν Ἑλλήνων.

Σπανίως Ἕλληνες προσέφεραν ἑαυτοὺς εἰς τὴν Πατρίδα των μὲ τόσην ἀνιδιοτέλειαν, θέρμην καὶ ὁρμὴν ὅπως οἱ Ἐθνοφύλακες.

Ὅταν ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς γίνῃ κύριος τοῦ οἴκου του, ὅταν φτιάσῃ τὸ Κράτος ποὺ θέλει, ὅταν οἱ συκοφάνται θὰ ἔχουν σιγήσει, ἡ Πατρὶς δὲν θὰ λησμονήσῃ τὰ φυλαγμένα ράκη τῶν ἀμπεχώνων.

Οἱ νέοι τῆς οὐρᾶς τῶν Παλαιῶν Ἀνακτόρων ὑπὸ τοὺς ὅλμους, θὰ ἠμποροῦν τότε νὰ λέγουν: «ΥΠΗΡΕΤΗΣΑ ΕΘΝΟΦΥΛΑΞ» ΚΑΙ ΘΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΟΤΙ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥΤΟ ΤΙΤΛΟΣ ΤΙΜΗΣ...

ΚΑΙ Η ΟΥΡΑ ΤΩΝ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΒΑΔΙΣΜΑ».

ΞΕΣΠΑΣΜΑ ΕΛΠΙΔΟΣ: Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΣΚΟΜΠΥ

Αὐτὰ ἐγράφοντο τότε. Ὁ κάθε Ἕλλην, μεγάλος ἢ μικρός, μπορεῖ ἀπὸ τὰ παραπάνω νὰ ἀντιληφθῇ τὴν ζοφεράν, τὴν ἐφιαλτικὴν προδεκεμβριανὴν εἰκόνα.

Ὅσοι, πάλιν, ζοῦσαν τότε στὴν Ἀθήνα ὑπὸ τὸ συνεχὲς φάσμα τῶν ἀπειλῶν, τῶν ἐγκλημάτων, τῶν ἀνατινάξεων καὶ τοῦ θανάτου, θὰ ἐνθυμοῦνται τὸ χαρμόσυνον ξέσπασμα τοῦ κόσμου, ξέσπασμα ἐλπίδος, στὴν ἀγωνία καὶ τὴν ἀπελπισία: Σκόμπυ!

Σκόμπυ!! Σκόμπυ!... Σκόμπυ! Ξέσπασμα στὸ πέρασμα τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν δυνάμεων Ἑλλάδος, ἀμέσως ἀπὸ τῆς ἀποχωρήσεως τῶν Γερμανῶν, Ἄγγλου Στρατηγοῦ RONALD SCOBIE!

Οἱ Ἕλληνες μετ' εὐγνωμοσύνης πρέπει νὰ ἐνθυμοῦνται πάντοτε τὸν ψύχραιμον, συνετόν, σεμνὸν καὶ γενναῖον τοῦτον Ἡγέτην, τὸν Ἄγγλον σωτῆρα τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀνατεθῇ ἐν λευκῷ ἡ ἐκκαθάρισις τῆς καταστάσεως καὶ ἡ ἀποκατάστασις τῆς τάξεως. Ἀλλὰ καὶ τὸν ἀρχιστράτηγον Πάτζετ, εἰς τὸν φιλελληνισμὸν τοῦ ὁποίου ὀφείλεται ἡ δημιουργία τῆς ΙΙΙ Ταξιαρχίας, παρὰ τὰ συνεχῆ στασιαστικὰ κινήματα. Ἀλλὰ καὶ τὸν Μέγαν Ἡγέτην τῆς Νίκης Τσῶρτσιλ, ὁ ὁποῖος μετὰ τοῦ Στρατάρχου Ἀλεξάντερ, ἔσπευσε νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ζωήν του διὰ τῆς παρουσίας του εἰς τὴν Ἐαμοκρατουμένην Ἑλλάδα, ὅταν οἱ σύμμαχοι κομμουνισταί (!) δὲν ἐδίσταζον νὰ τυφεκίζωσι τὸ αὐτοκίνητον τὸ μεταφέρον τοῦτον, κατὰ τὴν διαδρομήν του ἀπὸ τοῦ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας, διαδρομὴν τὴν ὁποίαν ἐξ ὁλοκλήρου οὗτοι ἤλεγχον. Οἱ σύμμαχοι κομμουνισταί, οἱ

ὁποῖοι παρουσίαζον μὲ τὴν ψυχήν των ὅπλα κατὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν Γερμανῶν, ἐπίστευον ὅτι ἦλθε ἐπὶ τέλους ἡ σειρά των καὶ γι' αὐτὸ εἶχον ἀρχίσει ἀγῶνα δρόμου αἱ 'Εκατονάδες, συγκεντρούμεναι εἰς 'Αθήνας, καὶ ἤθελον νὰ ἀπαλλαγοῦν τοῦ μεγαλυτέρου ἀντιπάλου τῆς προδοτικῆς κατὰ τῆς 'Ελλάδος ἐπιθέσεώς των, τοῦ Τσῶρτσιλ.

Πόσων ἡ ἀναπνοὴ δὲν ἐσταμάτησε ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς 'Ελλάδος μὲ τὴν εἴδησιν ὅτι ὁ 'Ηγέτης τῆς νίκης ἐκινδύνευσε εἰς 'Αθήνας!

Δικαίως συνεπῶς αἱ ἐφημερίδες τότε ἀνέγραφον: «Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ποὺ τὰ ἡρωϊκὰ τέκνα τῆς Μεγ. Βρεταννίας δὲν διστάζουν νὰ χύσουν τὸ αἷμα των διὰ τὴν πολιτικὴν ἐλευθερίαν τῶν 'Ελλήνων καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως, ὁλόκληρος ὁ 'Ελληνικὸς Λαος στρέφει εὐγνώμονα βλέμματα πρὸς τὴν μεγάλην Σύμμαχον.

'Ημεῖς οἱ Ἕλληνες ποὺ παρακολουθοῦμε μὲ βαθειὰ συγκίνησι τὴν ὀδυνηρὰ αὐτὴ θυσία, μιὰ φράσι μόνον προφέρομε: «Εἴμεθα εὐγνώμονες».

Γι' αὐτό, ὑπεράνω 'Ηγετῶν - ἀγωνιστῶν καὶ ὑπεράνω καὶ τῶν δικῶν μας πολυσεβάστων τάφων μετὰ προσευχῆς πρέπει νὰ ἀπευθύνωμεν — ὑπὸ

'Ο Ἄγγλος 'Αντιστράτηγος ΠΑΤΖΕΤ συγχαίρων τὸν Δ)τὴν Ταξιαρχίας ΡΙΜΙΝΙ κατὰ τὴν ἄφιξίν του εἰς 'Αθήνας.

οιασδήποτε περιστάσεις — τὴν σκέψιν μας πρὸς τοὺς τόσους νεκρούς, οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν τὴν ζωήν των καὶ ἐβοήθησαν ὅπως ἡ Πατρίς μας παραμείνῃ ἔξω τοῦ κομμουνιστικοῦ παραδείσου».

Ὅσοι κάθε Δεκέμβριον — ἰδιαίτατα — διερχόμεθα πρὸ τοῦ ἱεροῦ τούτου χώρου, ἂς στρέψωμεν τὴν κεφαλὴν πρὸς τοὺς ἀπερίττους καὶ αὐστηροὺς τάφους των μὲ εὐλάβειαν καὶ κατάνυξιν.

Καὶ μὲ συγκίνησιν ἐνθυμοῦμαι μὲ πόσην ὑψηλόφρονα ἱκανοποίησιν ἐδέχθη ὁ αείμνηστος γενναῖος Βασιλεὺς Παῦλος εἰσήγησίν μου ὡς Α)ΓΕΣ κατὰ τὸ 1951 καὶ καθώρισεν ὅπως καθ' ἕκαστον Δεκέμβριον ἀποτίεται φόρος τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης μὲ τὴν κατάθεσιν στεφάνου ἐκ δάφνης εἰς τοὺς τάφους των, καταστήσας ὁ ἴδιος παραδειγματικὴν τὴν ἐντολὴν διὰ τῆς αὐτοπροσώπου καταθέσεως τοῦ πρώτου στεφάνου!

Ἀτυχῶς, ἡ ὡραία αὐτὴ ἀπόφασις τοῦ Βασιλέως μας ἠτόνησε. Ἐπιβεβλημένον εἶναι, νομίζω, ὅπως ἡ ἁρμοδία Διεύθυνσις τοῦ Γεν. Ἐπιτελείου μεριμνήσῃ διὰ τὴν κατ' ἔτος ἀνανέωσιν τῆς τιμητικῆς αὐτῆς ἐκδηλώσεως.

Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΕΧΘΡΟΣ: ΦΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΤΡΟΠΙΑΣΜΟΣ

Ὁ Δεκέμβριος τοῦ 1944, θὰ παραμείνῃ ὡς ὁ πλέον ἐφιαλτικὸς μὴν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Ὑπῆρξε τὸ ἀποκορύφωμα τῆς κομμουνιστικῆς προσπαθείας πρὸς διαρκῆ ὑποδούλωσιν τῆς χώρας εἰς τὸν ἐρυθρὸν φασισμὸν εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλὰς ἐπίστευσεν ὅτι εἶχεν ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὴν τετραπλῆν κατοχὴν Γερμανῶν—Ἰταλῶν—Βουλγάρων καὶ τοῦ περιβοήτου ΕΑΜ. Ἦτο πράγματι ἡ καλυτέρα εὐκαιρία διὰ τοὺς κομμουνιστὰς νὰ πραγματοποιήσουν τὰ ἀπὸ μακροῦ. κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Κατοχῆς, προετοιμασθέντα σχέδιά των πρὸς ὁριστικὴν ὑποδούλωσιν τῆς χώρας εἰς τὸν Σλαυισμὸν καὶ μὲ ἀπόλυτον κυνικὴν ἀσυνειδησίαν τὸν σύγχρονον διαμελισμὸν τῆς Β. Ἑλλάδος.

Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ τελικοῦ των σκοποῦ ἐφήρμοσαν μέσα καὶ μεθόδους τόσον σκληρὰς καὶ ἀπανθρώπους, ὥστε οἱ ζήσαντες τὴν ἐποχὴν ἐκείνην νὰ τὴν ἐνθυμοῦνται μετὰ φρίκης καὶ ἀποτροπιασμοῦ.

Σφαγαὶ ἐν εἴδει προβάτων, τυφεκισμοί, συλλήψεις καὶ μετατοπίσεις πεζῆ εἰς Κρῶρα καὶ βορειότερον, ἐν μέσῳ χειμῶνος, ἀθώων ἐθνικοφρόνων πολιτῶν καὶ ὀργάνων τῆς τάξεως, καταστροφαὶ καὶ λεηλασίαι οἰκιῶν καὶ καταστημάτων, ὑπῆρξαν τὸ ἀποκορύφωμα τῆς κομμουνιστικῆς μανίας πρὸς ἐπιβολὴν τῶν ἀντεθνικῶν σχεδίων τοῦ Κ.Κ.Ε.!

Οὐδέποτε εἰς τὴν μακραίωνα ἱστορίαν της ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος, κοιτὶς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας, ἔζησε φοβερωτέρας ἡμέρας φρίκης, τρόμου καὶ ἀποτροπιασμοῦ ἀπὸ τὰς ἐφιαλτικὰς αὐτὰς ἡμέρας τοῦ Δεκεμβρίου.

Οἱ κληρονόμοι

Καὶ οἱ μὲν ζήσαντες τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τοῦ Δεκεμβρίου εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν τὴν ἐνθυμοῦνται μὲ φρίκην μέχρι τέλους τῆς ζωῆς των.

Ὅμως, ὑπάρχουν οἱ κληρονόμοι, ἡ νεολαία τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ προέλθῃ ἡ πνευματική, ἡ ἐπιστημονική, ἡ πολιτικὴ καὶ στρα-

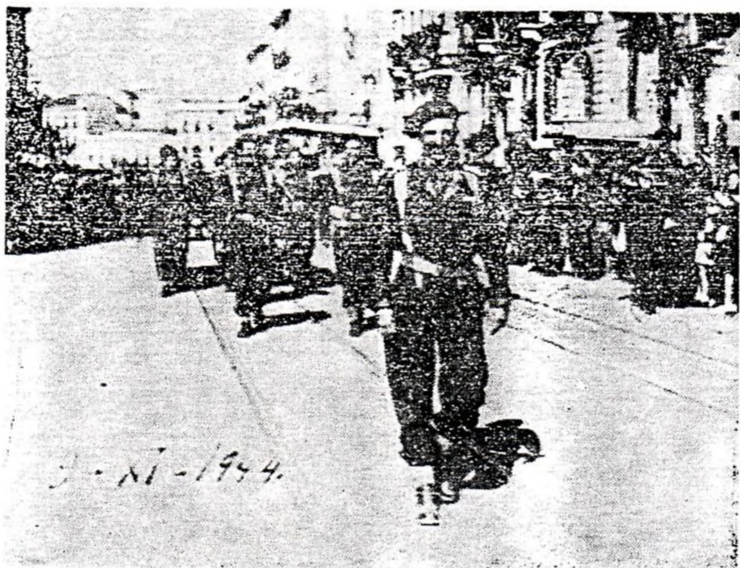

Ὁ Στρατηγὸς Σ. Λιώσης. Ἀρχηγὸς Ἐπιτελείου Μ. Ἀνατολῆς.

τιωτικὴ Ἡγεσία. Πρὸς αὐτὴν μὲ τὴν ἀπόστασιν τοῦ χρόνου ἀπευθύνει τὸ ΚΚΕ καὶ πάλιν, ὅπως ἐπὶ Κατοχῆς, τὰ ἀπατηλά, τὰ ὕπουλα συνθήματά του διὰ νὰ δημιουργήση ἀπὸ αὐτούς, τοὺς μέλλοντας σφαγεῖς, κάποιου ἄλλου Δεκεμβρίου.

Πρὸς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἔχομεν ἱερὰν ὑποχρέωσιν οἱ ζήσαντες τὴν φρίκην τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1944 ν' ἀπευθυνώμεθα ἑκάστην ἐπέτειον καὶ νὰ ὑπενθυμίζωμεν τὰ φοβερὰ κακουργήματα τῶν κομμουνιστῶν διὰ νὰ τὴν προφυλάξωμεν ἀπὸ τὴν ἀντεθνικὴν καὶ τόσον ἔντεχνον παγίδευσίν της.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, εἶναι ἀξία ἐξάρσεως ἡ καθιερωθεῖσα πάνδημος ἑορταστικὴ τελετή, μοναδικὴ ἄλλως τε, διὰ τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, τῆς ἐπετείου τῆς ἀμύνης τοῦ Συντάγματος Μακρυγιάννη, τῆς ἀποτελεσματικῆς ἀμύνης, κατὰ τῶν ἐπιτιθεμένων μετὰ λύσσης κομμουνιστῶν. Καὶ τὴν τελετὴν ταύτην κατ' ἐξαίρεσιν τιμοῦν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Κυβέρνησις, διότι καθιερώθη ὁ Δεκέμβριος νὰ ἀνήκη εἰς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας μὲ τὴν ἀποκλειστικὴν μάλιστα ὑπογράμμισιν τοῦ Τύπου, ὅτι

Ἐπάνοδος στὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν ἐκστρατείαν τῆς Ἰταλίας καὶ μεγαλειώδης ὑποδοχὴ στὴν Ἀθήνα 9–11–1944.

χάρις εἰς ταῦτα ἐματαιώθη ἡ κατάληψις τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τὰς Μεραρχίας τοῦ ΕΛΑΣ καὶ ἡ ὑποδούλωσις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν Σλαυϊσμὸν καὶ ὅτι ἐὰν ἔπιπτε τὸ φρούριον Μακρυγιάννη, τότε ἅπασα ἡ Ἑλλὰς θὰ ὑπεδουλοῦτο...

Ὅμως ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια ἐπιβάλλει νὰ μὴ λησμονῶμεν ὅτι αἱ Ἀθῆναι καὶ ἡ Ἑλλάς, οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὴν ἄμυναν - ὁλοκαύτωμα ἑνὸς στρατῶνος. Καὶ ἀνεξαρτήτως τῶν τιμῶν αἱ ὁποῖαι ὀφείλονται αἰωνίως εἰς τοὺς πεσόντας, διὰ τὴν ἀπόκρουσιν καὶ ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τὴν διεθνῆ κομμουνιστικὴν δολίαν ἐπίθεσιν, ἐκ τῶν Εὐελπίδων, τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, τῶν Ἐθνοφυλάκων, τῶν Ταγμάτων Ἀσφαλείας καὶ τῶν Ἱερολοχιτῶν - Ριμινιτῶν καὶ γενικώτερον Μ. Ἀνατολιτῶν, αἱ πρῶται τιμαὶ ὀφείλονται εἰς τοὺς πεσόντας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ταύτης Ἄγγλους μαχητάς, τῶν ὁποίων οἱ τάφοι εἰς τὸ Φάληρον μᾶς προκαλοῦν αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην.

Ὀφείλομεν οἱ Ἕλληνες νὰ μὴ λησμονήσωμεν ποτὲ ὅτι ἄνευ τῶν τάφων τούτων, καὶ τῶν ἡγετῶν τῶν Ἄγγλων στρατηγῶν Σκόμπυ — Ἀκράϊτ καὶ ἄλλων, ἄνευ τῆς σθεναρᾶς ἀποφασιστικότητος τῆς Μεγάλης Βρεταννίας, ἀποδειχθείσης διὰ τῆς παρουσίας εἰς τὰς ἐαμοκρατουμένας Ἀθήνας αὐτοῦ τούτου τοῦ Μεγάλου Πρωθυπουργοῦ τῆς Μεγ. Βρεταννίας τοῦ Ἡγέτου τῆς Νίκης Τσῶρτσιλ, ἄνευ τῆς σθεναρᾶς ἐπεμβάσεως τοῦ Μεγάλου μας Βασιλέως ἀειμνήστου Γεωργίου Β', αἱ Ἀθῆναι δὲν θὰ ἀπηλευθεροῦντο.

Ὅπως ὀφείλομεν νὰ ἐνθυμούμεθα μετ' εὐγνωμοσύνης πάντοτε ὅτι ἄνευ καὶ τῆς βοηθείας, τὸ πρῶτον τῆς Μ. Βρεταννίας καὶ ἐν συνεχείᾳ τοῦ δόγματος Τροῦμαν καὶ τῆς ἀποφασισσικῆς παρουσίας τῆς Ἀμερικῆς διὰ τῶν μεγάλων Ἡγετῶν της Στρατηγῶν Βὰν Φλήτ, Ζίνκινς, Ρόλινς καὶ Ντάουν, παρὰ τὸν Ἐθνικὸν συναγερμὸν καὶ τοὺς ποταμοὺς αἱμάτων, ἡ Ἑλλὰς θὰ ὑπέκυπτεν εἰς τὴν διεθνῆ κομμουνιστικὴν ἐπίθεσιν καὶ θὰ διωλίσθαινε εἰς τὸ παραπέτασμα.

Ἀλλὰ ἂς πᾶμε μὲ τὴν σειράν, διὰ νὰ ἐνθυμηθοῦμε οἱ ἐπιζῶντες μὲ σκέψιν προσκυνήματος τὰ γεγονότα ἐκεῖνα καὶ διὰ νὰ θέσωμεν τοὺς νέους μας καὶ τὴν μέλλουσαν τούτων πνευματικὴν ἡγεσίαν ἔμπροσθεν τῆς ἱστορικῆς κληρονομίας των καὶ νὰ τοὺς ζητήσωμεν νὰ μᾶς συνοδεύσουν καὶ αὐτοὶ εἰς σκέψιν εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς πεσόντας Ἄγγλους καὶ δικούς μας διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἐλευθερίας τοῦ Ἔθνους.

ΑΠΟ ΤΟ ΡΙΜΙΝΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Τὴν 8ην Νοεμβρίου ἀφίκετο εἰς τὸν λιμένα Πειραιῶς, ἔπειτα ἀπὸ περιέργους ἀναβολὰς καὶ παραμονὴν συγκεντρώσεως εἰς Τάραντα Ἰταλίας, τὸ μικρὸν Ἑλληνικὸν ἐκστρατευτικὸν Σῶμα, τὸ ὁποῖον εἶχε λάβει ἤδη τὸν ἱστορικὸν τίτλον τοῦ Ρίμινι λόγῳ τῆς καταλήψεως ὑπὸ τοῦ-

Ὁ Δ/τὴς τῆς Ταξιαρχίας μὲ τὸν Νεοζηλανδὸν Συντ/ρχη Ε·Υ·ΚΕΤ εἰς τὰς Ἀθήνας ἱστάμενοι πρὸ τοῦ Ἀντιστρατήγου Σκόμπυ κατὰ τὴν παρέλασιν πρὸ αὐτοῦ τῆς Ταξιαρχίας.

του τῆς ἱστορικῆς πόλεως Ρίμινι κατὰ τὰς ἐπιχειρήσεις εἰς 'Ιταλίαν, ἐναντίον τῶν Γερμανῶν. 'Επὶ τοῦ στήθους των ἔφερον ἅπαντες τὸ σῆμα «'Αθηνᾶ», ἐγκριθὲν πρὸ τῆς ἐπιβιβάσεώς των δι' 'Ιταλίαν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Β'.

α) 'Αριθμητικὴ Δύναμις

'Αξιωματικοὶ 205, ὑπαξιωματικοὶ 56, ὁπλῖται 2.530.

β) 'Οπλισμὸς 'Ελαφρὸς

Τυφέκια 2.084, ὁπλοπολυβόλα Μπρὲν 159, Στὲν 932, ὄλμοι 28, Πίατ 18. Δυστυχῶς ὁ βαρὺς ὁπλισμὸς τοῦ ἐκστρατευτικοῦ Σώματος τὰ 24 ἐξαίρετα πυροβόλα του, οἱ ὄλμοι καὶ τὰ περισσότερα Κάριερς ἐκρα-

'Αναφορὰ Δ/τοῦ Ταξιαρχίας ΡΙΜΙΝΙ πρὸς τοὺς Στρατηγοὺς Σκόμπυ καὶ Βεντήρην εἰς 'Αθήνας ἀμέσως μετὰ τὸ πέρας τῆς παρελάσεως.

τήθησαν εἰς Τάραντα, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας ὅλων μας, καὶ μετεφέρθησαν τελικῶς εἰς 'Αθήνας μὲ καθυστέρησιν 2 μηνῶν, ἤτοι τὴν 31 Δεκεμβρίου, ὁπότε καὶ οἱ κομμουνισταὶ ᾐσθάνθησαν τὴν δύναμιν τοῦ πυρός μας.

Τότε δὲν εἶχον ἀντιληφθῆ τὴν αἰτίαν τῆς κατακρατήσεως ταύτης καὶ ἀφοῦ ἐπανειλημμέναι διαμαρτυρίαι μου πρὸς τὸν Ἀντιστράτηγον Σκόμπυ — τοῦ ὁποίου τελικῶς ἡ ἐπέμβασις ἐτελεσφόρησε — δὲν ἀπέδιδον ἄμεσα ἀποτελέσματα, ἔφθασα μέχρι τοῦ σημείου — ἀδίκως — νὰ κατηγορήσω τὸν τότε Πρωθυπουργὸν διὰ τὴν καθυστέρησιν ταύτην.

Ἀργότερον ὅλοι ἀντελήφθημεν ἀπὸ τὴν λύσσαν τῶν κομμουνιστῶν νὰ διαλύσωσι τὴν Ταξιαρχίαν Ρίμινι, τὴν ὁποίαν ὁ πολιτικὸς Καραντάρης ἀπεκάλεσε Ταξιαρχίαν Πραιτωριανῶν, βοηθῶν οὕτω τῶν κομμουνιστῶν τὸ ἀντεθνικὸν ἔργον, ὅτι ἡ μὴ μεταφορὰ τῶν πυροβόλων ἦτο ἐπιτυχία τῶν κομμουνιστῶν.

Τὴν 9ην Νοεμβρίου τοῦ 1944, τὴν 10,15 ὥραν, ἤρχισεν ἡ «ΘΕΙΑ ΑΜΟΙΒΗ» ἡ παρέλασις διὰ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς — Ὁμονοίας — Πανεπιστημίου — Βασιλίσσης Σοφίας εἰς Γουδί, ἡ ὁποία ἔληξε μὲ δύο μονολεκτικὰς σχεδὸν ἀναφορὰς τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ταξιαρχίας: Πρὸς τὸν Ἀρχιστράτηγον Βεντήρην, τὸν ὁποῖον ὡς ἀμοιβὴν τῶν τόσων νικηφόρων ὑπηρεσιῶν του εἶχεν ἀντικαταστήσει ἡ κυβέρνησις ὑπὸ ἑνὸς ἀριστερῶν φρονημάτων στρατηγοῦ καὶ ἐτοποθέτησεν ὡς θεατὴν ὄπισθέν της, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀνεφέρθη: «Κε Ἀρχιστράτηγε. Ἡ διαταγή σας ἐξετελέσθη». Καὶ μετὰ ταύτην εἰς τὸν Στρατηγὸν Σκόμπυ: «Αἱ διαταγαί σας θὰ ἐκτελεσθοῦν».

Ὁ Στρατηγὸς Βεντήρης

Ἦτο αὐτὴ πρὸς τὸν Ἕλληνα Στρατηγὸν ἀναφορὰ τιμῆς καὶ πρὸς τὸν Ἄγγλον Στρατηγὸν ἀναφορὰ ἐπίσημος, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ καμμία ἀμφιβολία περὶ τῆς πειθαρχίας τῆς Ταξιαρχίας, τῆς ὁποίας, ἡ Κυβέρνησις ἢ καὶ οἱ Ἄγγλοι, διὰ νὰ καθησυχάσουν ἀσφαλῶς τοὺς φόβους τῶν κομμουνιστῶν οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζον τὴν μαχητικὴν ἀξίαν τῆς Ταξιαρχίας Ρίμινι, παρέτεινον τὴν ἐν Ἰταλίᾳ παραμονήν.

Ὁ Στρατηγὸς Βεντήρης, ὁ μαστιγωτής, ὁ ἐμψυχωτής, ὁ προπαρασκευαστὴς τοῦ Στρατοῦ τῆς Μ. Ἀνατολῆς δὲν κατεῖχε τὴν πλέον τιμητικὴν θέσιν. Ἔπρεπε νὰ εὑρίσκεται μόνος του εἰς τὴν θέσιν τιμωμένου προσώπου καὶ ὄπισθεν αὐτοῦ ἅπαντες οἱ παρόντες.

Διὰ τῆς παρελάσεως αὐτῆς ἐτελείωσε ἕνα ἔνδοξο κεφάλαιο τῆς ΙΙΙ Ὀρεινῆς Ταξιαρχίας γιὰ νὰ ἀνοίξῃ ἕνα ἄλλο, ἐξ ἴσου αἱματηρὸ ἀλλὰ καὶ ἄπαιστο. Σὲ λίγες ἡμέρες θὰ ἄρχιζε ὁ Γολγοθᾶς τῶν «Δεκεμβριανῶν».

Τὴν χαροποιόν, τὴν ἐλπιδοφόρον παρουσίαν τοῦ Ἐκστρατευτικοῦ Σώματος Ρίμινι, τὴν συνισταμένην τῆς χαρᾶς που ᾐσθάνθη ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, τὴν παρουσίασε τὴν μεθεπομένην τῆς ἀφίξεώς του ὁ πολιτικὸς καὶ ξεχωριστὸς δημοσιογράφος καὶ ἄνθρωπος κ. Πότης Τσιμπιδάρος, ὡς ἄλλος Τυρταῖος, ἀπὸ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ, μὲ ὁμιλίαν του ὑπὸ τὸν τίτλον «ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΡΙΜΙΝΙ». Ἀξίζει νὰ ἀναγραφοῦν ὀλίγα ἀποσπάσματα τῆς ὁμιλίας, πού ἀποτελεῖ τὴν χαρακτηριστικὴν ἐκδήλωσιν τῆς χαρᾶς καὶ τῶν ἐλπίδων τοῦ Λαοῦ τῶν Ἀθηνῶν ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς

ἀξιωματικοὺς καὶ ὁπλίτας τοῦ Ρίμινι σαφῆ παρουσίασιν, τί ἀνεμένετο ἀπὸ τούτους.

Ἰδοὺ ὀλίγα ἀπὸ τὴν συγκινητικὴν ὁμιλίαν του.

«ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΡΙΜΙΝΙ»

«Καὶ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος προχθές, ὅπως εἶχεν ἀνατείλει κάποιαν φθινοπωρινὴν ἡμέραν τοῦ 1913. Ὑπεδεχόμεθα τότε τὸν νικητὴν στρατὸν δυὸ ἀπελευθερωτικῶν πολέμων, ποὺ ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὴν Μελούναν, διὰ νὰ χαράξῃ τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν Νέστον. Ὑπεδεχόμεθα προχθὲς τοὺς νικητὰς ἑνὸς πολέμου ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κρίνῃ τὴν τιμήν μας καὶ αὐτήν μας τὴν ὕπαρξιν εἰς τὸ διηνεκές. Τοὺς νικητὰς δύο ἐχθρῶν, ποὺ ἐζήτησαν νὰ μᾶς ἀφανίσουν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

Καὶ ἦτο ὁ ἥλιος αὐτὸς ποὺ ἐξεπρόβαλε προχθὲς ἀπὸ τὸ φρύδι τοῦ Ὑμηττοῦ, ἕνας καινούργιος ἥλιος γεμᾶτος ἀπὸ θεῖον φῶς, ἀπὸ φῶς ὑπερκόσμιον, ἕνας Ἑλληνικὸς ἥλιος, φωτίζων τὸ αἰώνιον ἑλληνικὸν θαῦμα, τὴν ἑλληνικὴν ἀποθέωσιν καὶ τὴν ἑλληνικὴν ἀθανασίαν. Ἥλιος ἑλληνι-

Ὁ Λαὸς τῆς Ἀθήνας ὑποδέχεται τὴν Ταξιαρχίαν ΡΙΜΙΝΙ κατὰ τὴν μεγαλειώδη παρέλασίν της.

κῆς πίστεως καὶ ἑλληνικῆς αἰσιοδοξίας καὶ ἑλληνικοῦ θριάμβου ἥλιος. «Καὶ διηγοῦντο οἱ οὐρανοὶ δόξαν Ἑλλάδος».

Καὶ ἐδονήθη ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ ἡ ἑλληνικὴ καρδιὰ ἀπὸ δόνησιν ἑλληνικήν.

Καὶ ἐπληρώθη ἡ ἀτμόσφαιρα ἀπὸ μῦρα ἑλληνικὰ καὶ ἀρώματα ἑλληνικὰ ποὺ ἀνανεώνονται πάντοτε ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες χρόνια, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ ἐπολιτογραφήθη ἡ μαγικὴ λέξις «Ἑλλὰς» ὡς πανάχραντος βωμὸς τῆς οἰκουμένης.

Καὶ ἐλούσθημεν ὅλοι προχθὲς εἰς ἕνα ἑλληνικὸν λουτρόν. Ἦτο τὸ λουτρὸν ποὺ μᾶς ἐχάρισεν ἡ Ἑλληνικὴ Ταξιαρχία τοῦ Ρίμινι. Καὶ κάτι περισσότερον. Ἦτο ἐθνικὸν βάπτισμα, μέσα εἰς τὸν Ἰορδάνην πανελληνίου κατανύξεως καὶ ἀγαλλιάσεως.

Καὶ ὠρθώθη τὸ Αἰγάλεω καὶ ἔσκυψαν ἡ Πάρνης καὶ ἡ Πεντέλη καὶ ὁ Ὑμηττὸς διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸ θεῖον ὅραμα ποὺ ἐξετυλίγετο μέσα εἰς τὰς λεωφόρους τῆς αἰωνίας πόλεως τοῦ Περικλέους. Καὶ ἐφρικίασε φρικίασιν ἑλληνικὴν εἰς τὸν περίβολον τοῦ Πανεπιστημίου ὁ Φεραῖος καὶ ηὐλόγησε τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος ὁ Γρηγόριος ὁ Ε' καὶ τοὺς ἔστειλαν ἀσπασμὸν οἱ Ἱερολοχῖται ἀπὸ τὸ μνημεῖον των, καὶ ὕμνον ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς. Καὶ ἐσείσθησαν ἐπάνω εἰς τὰ βάθρα των ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν οἱ ἑλληνικώτεροι τῶν ἑλληνικῶν Θεῶν, ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, ἀτενίζοντες τὴν ἑλληνικὴν ἀλκὴν καὶ τὴν ἑλληνικὴν συνέχειαν. Καὶ ἐφαιδρύνθησαν αἱ αὐστηραὶ μορφαὶ τῶν Πατριαρχῶν τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως: τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Πλάτωνος ποὺ φρουροῦν τὴν εἴσοδον τῆς Ἀκαδημίας. Διότι ἔβλεπαν ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον ποὺ ἐκήρυξαν εἰς τὸν Κρίτωνα εἶναι σύμβολον πίστεως τῶν ἐπιγόνων. «Πατρὸς καὶ μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων τιμιώτερον ἐστὶν ἡ Πατρίς». Καὶ ὁ Γέρος τοῦ Μοριᾶ παρηκολούθησεν ἀόρατος καὶ καβαλλάρης τὴν ἐθνικὴν μυσταγωγίαν ποὺ τοῦ ἐθύμιζε τὸ Βαλτέτσι καὶ τὰ Δερβενάκια. Αἱ Ἀθῆναι μετεβλήθησαν ξαφνικὰ εἰς ἐθνικὸν ναόν, ὅπου ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ ἐδέχετο τὴν μετάληψιν ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τῆς Ἑλλάδος. Ὥρα μυροφόρα. Ὁ Ἑλληνισμὸς εἰς ὅλον τὸ ἄφθαστον μεγαλεῖον του........

Ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν λαὸν ἐπερνοῦσαν τὰ ἑλληνικὰ νιάτα τὰ ξενητεμένα, ἐπερνοῦσεν ἡ ἑλληνικὴ ἄνοιξις, ἐπερνοῦσε ἡ ἑλληνικὴ δόξα — τὸ ἑλληνικὸν μέλλον ἐπερνοῦσε.

Ἐπερνοῦσαν οἱ νικηταὶ τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ ἐκδικηταὶ τοῦ μαρτυρίου της καὶ οἱ διεκδικηταὶ τῶν δικαίων της.....

Ἐπερνοῦσε τὸ Ρίμινι. Ἄχ! καὶ νὰ ξέρατε καημένα παιδιὰ τί ψυχικὸ σεισμὸ ἐδοκίμασε ἐκείνη ἡ ἀνθρωπίνη θάλασσα ποὺ ἦλθε νὰ σᾶς ὑποδεχθῆ καὶ νὰ σᾶς καμαρώση, νὰ ξέρατε τί χρέη ἦλθε νὰ σᾶς ξεπληρώση! Ποτὲ μάννα δὲν ἐχάϊδεψε τὰ παιδιά της μὲ τέτοια στοργή, μὲ τέτοια λαχτάρα, μὲ τέτοιον πόνον ὅπως σᾶς ἐχάϊδεψε τὸ βλέμμα ἐκείνων ποὺ σᾶς εἶδαν νὰ περνᾶτε προχθὲς σὰν ἔφηβοι ποὺ βγαίνουν νικηταὶ ἀπὸ τὸ Στάδιον τῆς Ὀλυμπίας. Στὸ πρόσωπό σας, στὸ βλέμμα σας, στὸ βάδισμά σας, στὴν στάσι σας ἦτο ζωγραφισμένη ἡ ἀνωτέρα συναίσθησις τοῦ καθήκοντος ποὺ πήγατε νὰ ἐπιτελέσητε. Ἦτο ζωγραφισμένη Ἑλλάς. Καὶ τὸ ἐπετελέσατε διότι μᾶς χαρίσατε τὸ Ρίμινι.

Τί καὶ ἂν ἤτανε γραφτὸ τῆς Ἑλλάδος, νὰ δοκιμάση μέσα σὲ 20 χρόνια τὸ μαρτύριον ἑνὸς Ἐθνικοῦ Γολγοθᾶ. Νὰ δεχθῆ στὰ 1922 ὡς ἡττη-

Παρέλασις τῆς Ταξιαρχίας ΡΙΜΙΝΙ εἰς Ἀθήνας τὴν 9–11–44

μένη τοὺς βετεράνους 6 ὁλοκλήρων ἐτῶν ποὺ φώτισαν τὴν Ἑλλάδα μὲ τὰ κλέη τους. Τί καὶ ἂν ἦτο γραφτὸ τῆς Ἑλλάδος νὰ δεχθῇ στὰ 1941 ὡς ἡττημένους τοὺς νικητὰς τῆς Πίνδου, νὰ δεχθῇ τοὺς συγγραφεῖς τοῦ Ἀλβανικοῦ ἔπους, πεινασμένους καὶ διψασμένους χωρὶς ὅπλα καὶ χωρὶς κανόνια καὶ χωρὶς σημαῖες. Εἶναι ἀρκετὸ ὅτι μᾶς δώσατε τὸ Ρίμινι.....

Σᾶς εἶδαν οἱ ἀθάνατοι πολεμισταὶ τοῦ ἀθανάτου Ἀλβανικοῦ ἔπους καὶ ἀναγάλλιασεν ἡ ψυχή τους διότι ἐτελειώσατε σεῖς ὅ,τι ἄρχισαν ἐκεῖνοι. Διότι ἐπατήσατε σεῖς τὴν χώραν τῶν λύκων καὶ τῶν κενταύρων.

Ξεκινήσατε ὅλοι σας μὲ μίαν μονάχα ἀπόφασιν, νὰ σκοτωθῆτε. Νὰ σκοτωθῆτε. Νὰ σκοτωθῆτε διὰ νὰ ἀποπλύνετε τὸν ρύπον τοῦ κινήματος τῆς Αἰγύπτου. Εἴχατε μέσα στὴν ψυχή σας χαραγμένα τὰ αἰώνια λόγια τοῦ Μιστράλ: «Ἂν εἶναι νὰ πεθάνῃς γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἅγια εἶναι ἡ δάφνη, μιὰ φορὰ κανεὶς πεθαίνει». Καὶ ἐκάματε τὸ θαῦμα τοῦ Ρίμινι. Καὶ ὑψώσατε τὴν Ἑλλάδα μέχρις ἑβδόμου οὐρανοῦ ἀπὸ τὸ τελευταῖο σκαλοπάτι τῆς ἀβύσσου ποὺ εἶχε κατρακυλίσει........

Ἡ γηραιὰ Πίνδος ἔσκυψε νὰ σᾶς ἀγκαλιάσῃ γιατὶ ἐσυνεχίζατε τὴν ἰδικήν της δόξαν καὶ ὑψώνατε τὴν γαλανόλευκη γιὰ νὰ τὴν θωπεύσουν αἱ ἰταλικαὶ αὖραι, τὴν ἰδίαν γαλανόλευκη ποὺ ἔβλεπε τὸ Ἔθνος προχθὲς ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Στρατοῦ του καὶ ἐψιθύριζεν: «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι τοῦ Ἔθνους».

Στὰ πρόσωπά σας ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς χαιρετᾶ ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα ποὺ ἐδονήθησαν ἀπὸ τὴν λατρεία γιὰ τὴν Ἑλλάδα......

Χαιρετᾶ ἰδιαιτέρως τὰ εὐγενῆ σφάγια τοῦ Ρίμινι, τοὺς συμπολεμιστάς σας ποὺ ἐθάψατε μὲ δάκρυα στὸ ξένο χῶμα καὶ ποὺ δὲν εἶχον τὴν τύχην νὰ ξαναϊδοῦν τὸν ἑλληνικὸν ἥλιον.

Καὶ τώρα νέα καθήκοντα καὶ νέοι προορισμοί, νέα στάδια ἀγῶνος καὶ δόξης. Ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ ζήσῃ. Εἶναι ἀξίωσις καὶ ἐπιταγὴ τῆς Πίνδου. Ὅταν σεῖς ἐπολεμήσατε στὰ ξένα, ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐσφάδαζεν ὁ Λαός. Οὔτε μιὰ μέρα ὅμως, οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲν ἔπαψε τὸν ἀγῶνα. Τοῦ ἀνήκει κάθε τιμή. Τοῦ ἀνήκει τὸ δικαίωμα νὰ ζήσῃ!!».

Μὲ τέτοια αἰσθήματα ποὺ παρουσίασεν ὁ νεώτερος αὐτὸς Τυρταῖος, ἀντελήφθημεν ὅλοι, ἀξιωματικοὶ καὶ ὁπλῖται, ὅτι ἡ εὐθύνη μας νὰ ἀνταποκριθῶμεν εἰς ταῦτα ἦτο συντριπτική.

Ἐντολὴ πρὸς δρᾶσιν.

Εἶχε προηγηθῇ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἐκστρατευτικοῦ Σώματος Ρίμινι, ἡ ἄφιξις τῶν γενναίων μεταξὺ γενναίων Ἱερολοχιτῶν, ὑπὸ τὸν Διοικητὴν των Συν)ρχην Τσιγάντεν καὶ τοὺς Διοικητὰς Μοιρῶν τοῦ Ἱεροῦ Λόχου Συν)ρχην Θεμιστοκλῆν Κετσέαν, Ἀντ)ρχην Καλλίνσκην, Ἀν)ρχην Μεσσηνόπουλον, Ἀν)ρχην Τριανταφυλλάκον.

Εἶχεν ἀφιχθῇ ὁ ἐκεῖ ἀρχιστράτηγος Βεντήρης ἀφοῦ ἀπέστειλε 2.000 ὅπλα καὶ ἐξησφάλισε τὸ ξεκίνημα γιὰ τὴν Ἑλλάδα ὑγιῶν ταγμάτων Χωροφυλακῆς καὶ Πεζικοῦ.

Εἶχεν ἀκόμη διαταχθῆ νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν εἰς Ἀθήνας ἕνας μεγάλος ἐκ Θράκης πατριώτης καὶ ἔξοχος πολιτικός, ὁ ὁποῖος εἶχε δώσει τὸ μονάκριβο παιδί του εἰς τὸν Ἑλληνο - Ἰταλικὸν πόλεμον, ὁ Φίλιππος Μανουηλίδης καὶ ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ἔξοχον εὐστροφίαν του καὶ μὲ τὸν πρωταγωνιστὴν Μέραρχον στὴν Ἀλβανία Σπηλιωτόπουλον, ἐκλεγέντα ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ὡς Στρατιωτικὸν Διοικητήν, προπαρασκεύασεν ὅ,τι ἦτο ἀνθρωπίνως δυνατὸν διὰ τὴν ἀπόκρουσιν τῶν κομμουνιστῶν.

Ὅμως ἦτο αἰσθητὴ ἡ ἀπουσία τοῦ νικητοῦ στὴν ξένη Στρατηγοῦ Βεντήρη, ὁ ὁποῖος, ἀντικατασταθεὶς ἔκλεισε τὸ κεφάλαιον τῆς δοξασμένης πορείας του στὴν ξένη μὲ τὴν Ἡμερησίαν διαταγήν του τῆς 23.11.44 πρὸς τὴν ΙΙΙ Ταξιαρχίαν καὶ τὰς Μονάδας Μ. Ἀνατολῆς, ἡ ὁποία κατέληγεν ὡς ἑξῆς: «Ἀπερχόμενος, δὲν ἔχω νὰ ἀπευθύνω καλύτερον χαιρετισμόν, παρὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς ἐκκλήσεως τὴν ὁποίαν σᾶς ἀπηύθυνα πρὸ 7 μηνῶν ὅταν μακρὰ σειρὰ σφαλμάτων καὶ παραζάλης εἶχεν ἀποσυνθέσει τὰ ἑλληνικὰ πράγματα τῆς Μ. Ἀνατολῆς καὶ μεταβάλει εἰς θλιβερὸν συρφετὸν τὰ ὑπερήφανα Στρατιωτικά μας τμήματα. Ὄρθιοι εἰς τὰς θέσεις σας, πιστοὶ εἰς τὸ στρατιωτικὸν Χρέος, μὲ τὴν ἰδίαν πάντοτε ἄοκνον ἐργατικότητα κρατήσατε ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τοῦ ἀναγεννωμένου Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, τὴν ὁποίαν ἐφέρατε πυριφλεγῆ καὶ ἔνδοξον ἀπὸ τὸ Ρίμινι. Μὲ τὰ τίμια διάσημα τῆς ἐθνικῆς καὶ παγκοσμίου ἀναγνωρίσεως εἰς τὰ στήθη, σταθῆτε μέχρι τέλους ἄξιοι ὑμῶν αὐτῶν, τῶν 120 ἀνδρῶν ποὺ ἀφήσατε εἰς τὴν Ἰταλικὴν γῆν, παραμείνατε πρότυπον καὶ παράδειγμα διὰ τὰς νέας ἑλληνικὰς Μονάδας ποὺ θὰ συνταχθοῦν βαθμιαίως παρὰ τὸ πλευρόν σας».

Διαταγή, ἡ ὁποία μᾶς ἔθετε ἐν συναγερμῷ ἔναντι τοῦ διαφαινομένου κομμουνιστικοῦ κινδύνου, ἐναντίον τοῦ ὁποίου τελικῶς αὐτὸς ὁ ἴδιος θὰ ὡδήγει τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Νίκην τοῦ Βίτσι καὶ τοῦ Γράμμου.

Στόχος ὕβρεων...

Ὁ κομμουνιστικὸς κίνδυνος, κατέστη ἀντιληπτὸς ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς μας.

Ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν ἡ Ταξιαρχία κατέστη ὁ στόχος ὕβρεων καὶ προκλήσεων τῶν κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι κατεῖχον δι' ἰσχυρῶν τμημάτων τοῦ ΕΛΑΣ τὴν Καισαριανὴν καὶ τὰ βορείως ταύτης ὑψώματα μέχρι καὶ τῶν παρυφῶν τῶν στρατώνων τῆς Ταξιαρχίας.

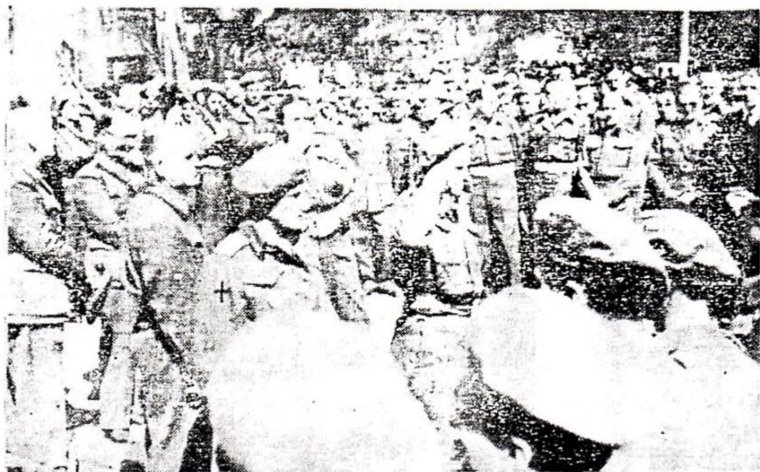
Τὰ χωνιὰ μὲ τὰ ἀηδῆ συνθήματα «φασίστες», ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, ἔσκουζαν νυχθημερόν, προκαλοῦντα τοὺς ἄνδρας τῆς Ταξιαρχίας, χωρὶς ὅμως νὰ λαμβάνουν, ἀπὸ τοὺς ὑπερηφάνους νικητάς, οὐδεμίαν ἀπάντησιν ἢ πρόκλησιν!

Ἐτηρήθη μὲ θρησκευτικὴν εὐλάβειαν ἡ διαταγὴ ὅπως ἀποφευχθῆ πᾶσα πρόκλησις δυναμένη νὰ δώσῃ ἀφορμὴν ἐκμεταλλεύσεως ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν.

Ἀπὸ τῆς 3ης Δεκεμβρίου, ὁπότε οἱ κομμουνισταὶ ἤρχισαν τὴν δρᾶσιν των ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν, παρετηρήθη καταφανὴς προσπάθεια κυκλώσεως καὶ τῆς Ταξιαρχίας ὑπὸ τμημάτων τοῦ ΕΛΑΣ, χωρὶς καμμίαν καὶ πάλιν ἀντίδρασιν τῆς Ταξιαρχίας.

Τὴν 5ην Δεκεμβρίου τὸ Ἀγγλικὸν Στρατηγεῖον, ἀντιληφθὲν τὴν σοβαρότητα τῆς καταστάσεως καὶ τὸ ἐπικίνδυνον τῆς θέσεώς του, διέταξεν ὅπως ἡ Ταξιαρχία κατέλθῃ εἰς τὸ Μετοχικὸν Ταμεῖον Στρατοῦ, ὅπου ὁ Σταθμὸς Διοικήσεως τοῦ Στρατηγοῦ Σκόμπυ. Ἡ Ταξιαρχία βάσει τῆς σχετικῆς διαταγῆς κατενεμήθη εἰς τὰ Παλ. Ἀνάκτορα — Πανεπιστήμιον — Μετοχικὸν Ταμεῖον καὶ εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σίνα καὶ Βησσαρίωνος Μέγαρον, ἀφοῦ ἐξεδίωξεν ἐξ αὐτοῦ βιαίως ἀλλὰ ἄνευ χρήσεως πυρῶν, τὸ ἐκεῖ στεγαζόμενον Στρατηγεῖον τοῦ Α' Σ. Στρατοῦ τοῦ ΕΛΑΣ καὶ ἀφοῦ συνέλαβε καὶ ἀφώπλισε 30 Ἐλασίτας. Ὁ Ἀθηναϊκὸς Λαὸς ἐδέχθη μὲ ἀνακούφισιν τὴν κάθοδον τῆς Ταξιαρχίας εἰς τὴν πόλιν. Τὴν 23ην ὥραν ἐπανῆλθεν εἰς τοὺς στρατῶνας, εἰς τὸ Γουδί. Ἀλλὰ ἡ δρᾶσις τῶν κομμουνιστῶν ἐντὸς τῆς πόλεως εἶχεν ἀποκορυφωθῆ — σφαγαί, λεηλασίαι, καταστροφαί, ἐμπρησμοί. Ὁ κλοιὸς περὶ τὴν Ταξιαρχίαν περιεσφίγγετο, ἀλλὰ παρηκολουθεῖτο ἀγρύπνως καὶ ἔπρεπε νὰ προληφθῆ.

Πρὸς τοῦτο ὁ Διοικητὴς τῆς Ταξιαρχίας ἐζήτησε καὶ ἔλαβεν ἔγκρισιν τοῦ Στρατηγοῦ Σκόμπυ νὰ δράσῃ κατὰ τῶν περισφιγγόντων τὰς θέσεις της τμημάτων τοῦ ΕΛΑΣ. Ἐν ταὐτῷ καὶ μᾶλλον ἀπὸ τὴν ἐπιβαλλομένην εὐαισθησίαν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἀπὸ ἑλληνικῆς πλευρᾶς, ὁ Ταξίαρχος ἐζήτησε καὶ ἔλαβε καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἔγκρισιν χρήσεως πυρῶν. Βάσει τῆς αἰτήσεως ταύτης ἐξεδόθη ἡ κάτωθι διαταγή: «Ἀπόφασις...... Ἐξουσιοδοτοῦμεν τὸν Διοικητὴν τῆς ΙΙΙ Ε.Ο. Ταξιαρχίας ὡς καὶ ἅπαντα τὰ ἐθνικὰ ἔνοπλα τμήματα, ἵνα ὁσάκις εὑρίσκωνται ἀντιμέτωπα στασιαστῶν, ποιουμένων χρῆσιν τῶν ὅπλων των κατὰ τῶν νομίμων Ἐθνικῶν Δυνάμεων, μεταχειρίζωνται πᾶν μέσον πρὸς ἐπιβολὴν τῆς τάξεως, ποιούμενοι

Οἱ Στρατηγοὶ Δρομάζος καὶ Λιώσης εἰς συγκέντρωσιν τῆς Ταξιαρχίας εἰς τὴν Ἐλευσῖνα καὶ προσκλητήριον τῶν νεκρῶν της.

χρῆσιν τῶν ὅπλων των, ἐφ' ὅσον τοῦτο διατάσσεται ὑπὸ τοῦ ἀρχιστρατήγου Σκόμπυ».

Ἡ 6η Δεκεμβρίου.

Βάσει τῆς δοθείσης διαταγῆς τοῦ Στρατηγοῦ Σκόμπυ, ἡ Ταξιαρχία ἡτοιμάσθη πρὸς μάχην, ἐκδοθείσης διαταγῆς πρὸς ἐξόρμησιν καὶ ἀπώθησιν τῶν κομμουνιστῶν.

Εἶχεν ἐνισχυθῆ μὲ τὸ τάγμα Μπουσμπουρέλη τὸ ὁποῖον ἔφθασεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον —δυνάμεως 2 Λόχων— συνολικῶς 215 ἀνδρῶν.

Οἱ κομμουνισταί, ἀντιληφθέντες τὰς προπαρασκευαστικὰς κινήσεις μας, ἤρχισαν βάλλοντες κατὰ τῶν ταγμάτων μας, τραυματίσαντες ὁπλίτας μας. Ἦτο ἡ 23η ὥρα.

Ἰταλικὸν μέτωπον Αὔγουστος 1944. Ὁ Στρατηγὸς Φράεμπεργκ ἐπιθεωρῶν τὴν Ταξιαρχίαν.

Τὴν ὥραν ταύτην, μετὰ σφοδρὰν προπαρασκευὴν πυρῶν, ἐκινήθησαν τὰ ΙΙ καὶ ΙΙΙ τάγματα τῆς Ταξιαρχίας πρὸς κατάληψιν τοῦ ὑψώματος Κοτοπούλη. Μετὰ τοῦτο συνέχισαν τὴν προχώρησίν των καὶ μέχρι τῆς 17.30 ὥρας κατέλαβον τὴν γραμμὴν Ἄλσους Συγγροῦ — Β καὶ ΒΑ παρυφὴ Καισαριανῆς — ὕψωμα Ἀλεποβοῦνι. Κατελήφθη τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Παίδων καὶ τὸ Λαϊκὸν Νοσοκομεῖον διὰ μικρῶν τμημάτων τοῦ Ι τάγματος.

Οὕτω κάθε κίνδυνος πλήρους κυκλώσεως τῆς Ταξιαρχίας, ἀπεφεύχθη.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἤρχισαν αἱ ἐπιχειρήσεις τῆς Ταξιαρχίας (καὶ τῶν μετ' αὐτῆς μονάδων τοῦ Ἐκστρατευτικοῦ Σώματος) ἐναντίον τῶν κομμουνιστῶν εἰς τὴν μάχην τῶν Ἀθηνῶν.

Οἱ κομμουνισταὶ ἀντελήφθησαν ἀμέσως ὅλον τὸ βάρος τῆς θυελλώδους ἐνεργείας τῆς Ταξιαρχίας Ρίμινι. Ἠπατήθησαν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἀξίας ταύτης. Παρεξήγησαν τὴν εὐγενικὴ καὶ σεμνὴ συμπεριφορὰ τῶν μαχητῶν μας, οἱ ὁποῖοι, μὴ γνωρίζοντες παρὰ μόνον τὴν Ἑλλάδα, δὲν ἔδωσαν τὴν παραμικροτέραν ἀφορμὴν εἰς παρεξηγήσεις.

Ἡ Μάχη τῶν Ἀθηνῶν, ἀρχίσασα διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν κομμουνιστῶν τῆς 3ης Δεκεμβρίου, ἐπερατώθη τὴν 001 ὥραν τῆς 15ης Ἰανουαρίου 1945 ὁπότε ἐσταμάτησαν αἱ ἐχθροπραξίαι κατόπιν συμφωνίας μεταξὺ τοῦ Ἀντιστρατήγου Σκόμπυ Ἀρχιστρατήγου Δυνάμεων Ξηρᾶς Ἑλλάδος καὶ Ζεύγου καὶ Παρτσαλίδη καὶ ταγματαρχῶν τοῦ ΕΛΑΣ Μακρίδη καὶ Ἀθηνέλη διὰ λογαριασμὸν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΕΛΑΣ.

Ἡ συμφωνία αὕτη ἐγένετο βάσει τῆς ἀνακωχῆς ἡ ὁποία συνήφθη τὴν 22αν ὥραν τῆς 11 Ἰανουαρίου τοῦ 1945 καὶ ἡ ὁποία προέβλεπε τὴν παῦσιν τῶν ἐχθροπραξιῶν ἀπὸ τῆς 001 ὥρας τῆς 15 Ἰανουαρίου 1945. Ὅμως πρὶν ἢ προβῶ εἰς τὴν ἐξιστόρησιν τῶν γεγονότων τῆς Μάχης Ἀθηνῶν — κατ' ἀπαίτησιν τῶν συμπολεμιστῶν μου Ριμινιτῶν οἱ ὁποῖοι αἰσθάνονται πικρίαν διότι περιέργως ἀποσιωπᾶται μονίμως ὁ πρωταρχικὸς νικηφόρος ρόλος των κατὰ τὴν μάχην ταύτην, ἀπὸ ἐπισήμους, ρήτορας καὶ Τύπον διὰ τῶν ὁποίων ἔχουν γεννηθῆ ἐσφαλμέναι ἐντυπώσεις διὰ τὸν ρόλον γενικῶς τῶν λαβόντων μέρος κατὰ τὰ Δεκεμβριανὰ — θὰ ἀρχίσω ἀπὸ μίαν δραματικὴν συγκέντρωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκρίθη ἡ τύχη τῶν Ἀθηνῶν καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Ριμινῖται ἐφάνησαν ἀντάξιοι τῶν αἰσθημάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ πρὸς αὐτοὺς καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης του καὶ ἂς ποῦμε καὶ τῆς ἐντολῆς του ἡ ὁποία σαφῶς καθωρίσθη διὰ τῆς συγκινητικῆς ὁμιλίας τοῦ Πότη Τσιμπιδάρου ἀπὸ τοῦ Ραδιοφώνου τὴν 11ην Νοεμβρίου τοῦ 1944.

Οἱ κομμουνισταὶ ἴσως δὲν ἐγνώρισαν πόσον πλησίον ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ἐπικρατήσεώς των πέρασαν.

ΤΟ “ΟΧΙ„ ΤΩΝ ΟΛΙΓΩΝ: ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΜΕΧΡΙΣ ΕΣΧΑΤΩΝ

Τόσον οἱ σύμμαχοί μας ὅσον καὶ ἡ ΙΙΙ Ταξιαρχία, ἐδοκίμασαν καταστάσεις ἐξαιρετικὰ ἐπικινδύνους καὶ εὑρέθησαν εἰς δυσκολωτάτην θέσιν, διότι ἐμειονέκτουν καταφανῶς ἔναντι τῶν κατὰ πολὺ ὑπερτέρων κομμουνιστικῶν δυνάμεων, τροφοδοτουμένων διὰ συνεχῶν ἐνισχύσεων.

Αἱ ἀπώλειαι ἐκ τῶν συνεχῶν μαχῶν ὑπῆρξαν ὀδυνηραὶ καὶ ἐτέθη ὑπὸ σκέψιν ἡ ἀπόφασις ἀποχωρήσεως, τῶν ἀγγλικῶν δυνάμεων καὶ τῶν

ὑπὸ τὰς διαταγὰς των ἑλληνικῶν, ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν πρὸ τῆς ἀπειλῆς αἰχμαλωσίας των ἢ ἐκμηδενισμοῦ. Οἱ Ἄγγλοι εἶχον δοκιμασθῆ σκληρῶς ὅπως ἀποδεικνύει, μετὰ ὀδυνηρᾶς χαρακτηριστικότητος, τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Φαλήρου.

Ὁ ἐφοδιασμὸς καθίστατο δύσκολος. Ἐνίσχυσις δὲν ἀνεμένετο διότι διεξήγοντο ἀκόμη ἐπιχειρήσεις εἰς Ἰταλίαν καὶ εἰς τὸ Δυτικὸν μέτωπον οἱ Γερμανοὶ ἀνθίσταντο μετὰ πείσματος. Πυκναὶ φάλαγγες κομμουνιστῶν ἐσημειώθησαν ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς ἀεροπορίας, κινούμεναι νυχθημερὸν ἀπὸ τὰς περιοχὰς Κορίνθου, Λαμίας καὶ Θηβῶν πρὸς Ἀθήνας.

Ἡ δική μας ἀεροπορία δὲν ἐπενέβαινε. Αἱ ἀγγλοεθνικαὶ δυνάμεις συγκριτικῶς ἐλάχισται.

Λόγῳ τῆς δραματικῆς καὶ αὐτόχρημα τραγικῆς καταστάσεως, οἱ Ἄγγλοι ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐκκενώσουν τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ συμπτυχθῶσι ὁμοῦ μετὰ τῆς III Ταξιαρχίας εἰς περιοχὰς τοῦ Δέλτα τοῦ Φαλήρου καὶ τοῦ ἀεροδρομίου Ἑλληνικοῦ, ὅπου τῇ βοηθείᾳ τοῦ στόλου, θὰ ἀντιμετώπιζον τὰς ἐχθρικὰς ἐπιθέσεις καὶ ἐὰν ἡ κατάστασις ἐξειλίσσετο ἀπελπιστικῶς, νὰ ἦτο εὔκολος ἡ ἐπιβίβασις εἰς πλοῖα.

Δραματικὴ σύσκεψις

Τὴν 20.30 ὥραν τῆς 11 Δεκεμβρίου ἐκλήθην ἐπειγόντως εἰς τὸν Σταθμὸν Διοικήσεως τῆς 23ης Ἀγγλ. Ταξιαρχίας εἰς τὰ Ἰλίσια, προκειμένου νὰ λάβω γνῶσιν μιᾶς ἐξαιρετικῶς ἐπειγούσης διαταγῆς τοῦ Στρατηγοῦ Σκόμπυ.

Εἰς τὴν σύσκεψιν ταύτην, εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν ὅλοι οἱ Διοικηταὶ τῶν Ἀγγλικῶν Μονάδων, μετέσχον ἐπίσης: Ὁ ἐπιτελάρχης Ἀντ-ρχης Γερ. Λάμαρης, ὁ Δ)ντὴς Ἐπιχειρήσεων Ταγ)ρχης Καραδήμας, ὁ ὑπασπιστὴς Λοχαγὸς Λιάνης Κ.

Κατὰ τὴν σύσκεψιν ταύτην μοῦ ἀνεκοινώθη (ἀφοῦ ὁ Στρατηγὸς Ἀκράϊτ, διοικητὴς ἐπιχειρήσεων Ἀθηνῶν συνώψισε καὶ τὴν ἀδυναμίαν ἐφοδιασμοῦ ἀπὸ 15ημέρου) ἡ ἀπόφασις τοῦ ἀγγλικοῦ Στρατηγείου περὶ ἐκκενώσεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ συγκεντρώσεως τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Δέλτα Φαλήρου, ἐν ἀναμονῇ εὐνοϊκῶν συνθηκῶν.

Μοῦ ἐδόθη δίωρος προθεσμία διὰ νὰ σκεφθῶ καὶ ἀναφέρω καὶ ἡ σύσκεψις διεκόπη τὴν 22.30 διὰ νὰ ἐπαναληφθῇ τὴν 02.00 ὥραν τῆς 12 Δεκεμβρίου. Ἅπαντες οἱ Ἕλληνες ἀξιωματικοὶ ἔμειναν κυριολεκτικῶς ἐμβρόντητοι εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς ἀποφάσεως ἐκείνης.

Σὰν κινηματογραφικὴ σκηνὴ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μας, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκτελέσεως μιᾶς τοιαύτης διαταγῆς. Τὰ ἐγκλήματα μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μας, αἱ σφαγαὶ εἰς τὰς μέχρι τότε ἐλευθέρας περιοχὰς καὶ πρὸ παντὸς ἡ πιθανὴ ἀπώλεια τοῦ ἀγῶνος.

Ἔμειναν σύμφωνοι καὶ οἱ ἐπιτελεῖς μου νὰ ἀντιδράσω ἔντονα καὶ πάσῃ θυσίᾳ, ἐξηγώντας τὰ βασικὰ μειονεκτήματα, τὰ καταστρεπτικά, μιᾶς

τοιαύτης ἀποφάσεως καὶ τελικῶς τὴν δική μας ἀπόφασιν νὰ μὴ ἀποχωρήσωμεν.

Πράγματι, ἐπαναληφθείσης τῆς συσκέψεως, ἐτόνισα σχεδὸν ἐπὶ λέξει τὰ ἑξῆς μὲ καταφανῆ συγκίνησι διὰ τὸν σκοπόν μας καὶ τὴν πιθανὴν ἀπόρριψιν τῆς προτάσεώς μου :

«Ἡ ΙΙΙ Ε.Ο.Τ. τὴν ὁποίαν διοικῶ εἶναι ἀποφασισμένη νὰ ἀμυνθῇ μέχρι τέλους ἐπὶ τοῦ πατρίου ἐδάφους. Διεξάγει μέχρι σήμερον ἕνα ἄπελπιν ἀλλὰ νικηφόρον ἀγῶνα ἔναντι τῶν ὑπερτέρων ἐχθρικῶν δυνάμεων καὶ δὲν δύναται νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς νεκρούς της, τοὺς τραυματίας της καὶ τὸν ἀπελευθερωθέντα πληθυσμὸν εἰς τὴν μῆνιν τῶν κομμουνιστῶν - σφαγέων.

Ἡ ἀπόφασίς σας περὶ συμπτύξεως τῆς Ταξιαρχίας θὰ σημάνῃ διὰ τὸν ἐχθρὸν Νίκην, τὴν ὁποίαν μέχρι τοῦδε δὲν ἐπέτυχε, διὰ δὲ τὰ τμήματά μου, ἐγκαταλείποντα ὅ,τι ἔχουν προσφιλέστερον, συντριπτικὴν κατάπτωσιν τοῦ ἠθικοῦ.

Ἐὰν ὅμως ἡ ἀπόφασις τῆς ἐκκενώσεως τῶν Ἀθηνῶν εἶναι ὁριστική, θὰ σᾶς παρακαλέσωμεν νὰ μᾶς δώσετε τὰ ὅπλα σας διὰ νὰ συνεχίσωμεν μόνοι μας τὸν ἀγῶνα. Εἴμεθα ἀποφασισμένοι νὰ πολεμήσωμεν καὶ νὰ μὴ ἐγκαταλείψωμεν τὸν Ἀθηναϊκὸν Λαόν».

Τελικῶς διετύπωσα τὴν θερμὴν παράκλησιν νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὸν Στρατηγὸν Σκόμπυ.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἐδημιούργησε συγκινητικὴν ἀτμόσφαιραν εἰς τοὺς συγκεντρωμένους καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐξητάσθη ὁ τρόπος ἀντιμετωπίσεως τῆς καταστάσεως. Παραλλήλως ὑπεβάλαμεν ἅπαντες οἱ διοικηταὶ ἔκθεσιν ἐπὶ τῶν διενεργουμένων ἐπιχειρήσεων.

(Ἡ σχετική μου ἔκθεσις ὑπ' ἀριθ. 510, εὑρίσκεται εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς Δ/νσεως Ἱστορίας τοῦ ΓΕΣ μὲ ἡμερομηνίαν 12 Δεκεμ. 1944).

Τὴν ἀπάντησιν τοῦ «ὄχι» δὲν ἐδώσαμεν εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε. Ἐγνώριζα ποίους ἀξιωματικοὺς ἢ ὁπλίτας διώκουν. Ἦσαν ὅλοι ἐθελονταὶ θεοποιήσαντες τὴν Ἑλλάδα καὶ οὐδεὶς τούτων θὰ ἐδέχετο νὰ ἐγκαταλειφθῇ ὁ Ἀθηναϊκὸς Λαός, ὁ ὁποῖος πρὸ μηνὸς τοὺς εἶχε ὑποδεχθῆ κατὰ ἀλησμόνητον τρόπον.

Ὁ Στρατηγὸς Ἀκράϊτ διέλυσε τὴν συγκέντρωσιν, ὑποσχεθεὶς νὰ μεταφέρῃ τὰ λεχθέντα εἰς τὸν στρατηγὸν Σκόμπυ.

Ὁμόφωνος ἀπόφασις

Κατὰ τὰς πρωϊνὰς ὥρας συνεσκέφθην μὲ ὅλους τοὺς ἐπιτελεῖς καὶ τοὺς διοικητὰς τῶν μονάδων καὶ τοὺς κατετόπισα ἐπὶ τῆς πιθανῆς δραματικῆς ἀποφάσεως περὶ ἐκκενώσεως τῶν Ἀθηνῶν, τῆς δοθείσης ἀπαντήσεως καὶ τῶν πιθανοτήτων ἀντιστάσεώς μας ἄνευ τοῦ βαρέος ὁπλισμοῦ μας. Διέταξα δὲ νὰ κατατοπισθῶσι καὶ οἱ ἄνδρες των.

Ἡ ἀπόφασις ἦτο ὁμόφωνος νὰ ἀμυνθῶμεν ἔστω καὶ μόνοι μας καὶ νὰ προσπαθήσωμεν νὰ ἔλθουν τὸ γρηγορώτερον τὰ πυροβόλα μας.

Ὡπλισμένος μὲ τὴν συνολικὴν ἀμετάκλητον ἀπόφασιν ταύτην παρου-

σιάσθην τὴν 12ην ὥραν εἰς τὸν Πρωθυπουργόν, τὸν κατετόπισα λεπτομερῶς, τοῦ ἀνέφερα τὰς δυνατότητας καὶ ἀποφάσεις καὶ τοῦ ὑπέβαλα τὴν γνώμην, νὰ ἐνισχύσῃ παρὰ τῷ Σκόμπυ ὡς πρωθυπουργὸς τὴν πρότασίν μου καὶ τὴν ἀνάγκην ταχυτάτης μεταφορᾶς τοῦ βαρέος ὁπλισμοῦ μας.

Ὁ Γ. Παπανδρέου ἔμεινε κατάπληκτος καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ὁπωσδήποτε θὰ προβῇ εἰς τὰς ἐπιβεβλημένας ἐνεργείας.

Ἐνημεροῦται ὁ Βασιλεὺς

Πράγματι κατέστη ἐνήμερος καὶ ὁ ἀείμνηστος Βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Β' ὁ ὁποῖος κατέβαλε τεραστίας προσπαθείας παρὰ τῷ Τσῶρτσιλ. Προσφάτως ἀκόμη κατὰ μίαν ἐπίσκεψίν μου εἰς τὸν κ. Πιπινέλην, πρεσβευτὴν τότε παρὰ τῷ Βασιλεῖ, ἀνεφέρθη οὗτος εἰς τὰ τότε γεγονότα, τὴν τεραστίαν ἀγωνίαν τοῦ Βασιλέως καὶ τὴν ἐπιμονήν του, ὄχι μόνον νὰ μὴ ἀποσυρθοῦν αἱ Ἀγγλικαὶ δυνάμεις, ἀλλὰ νὰ ἐνισχυθοῦν, ὅπως καὶ ἐγένετο. Ἰδοὺ συνεπῶς, ὅτι ἀποδεικνύεται ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, μεγάλος συντελεστὴς τῆς σωτηρίας τῶν Ἀθηνῶν. Τὴν 13ην Δ)βρίου παρουσιάσθην μὲ τὸν Στρατηγὸν Ἀκράϊτ καὶ τοὺς ἐπιτελεῖς μου Λάμαρην καὶ Καραδήμαν εἰς τὸν Στρατηγὸν Σκόμπυ, τοῦ ἐπανέλαβα τὴν ἀμετάτρεπτον ἀπόφασίν μας καὶ τὸν ἐξώρκισα νὰ μὴ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν διαταγήν του.

Συνεζητήσαμεν ἐπὶ τοῦ τρόπου ἐπιχειρήσεων. Ἐπεμείναμεν οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τῆς ἀνάγκης προσβολῆς τῆς Καισαριανῆς καὶ Κοκκινιᾶς ὅπου ἦσαν συγκεντρωμέναι αἱ οἰκογένειαι τῶν κομμουνιστῶν καὶ ὅλα τὰ κλοπιμαῖα των.

Ἐπέμεινα διὰ τὴν συμμετοχὴν τῆς ἑλληνικῆς ἀεροπορίας, ἡ ὁποία δυστυχῶς παρέμεινε μέχρι τέλους τῶν ἐπιχειρήσεων οὐδετέρα, λόγῳ τῆς κεκτημένης, ἀπὸ τὴν Μ. Ἀνατολὴν εἰς τὴν ἡγεσίαν τῆς ἀεροπορίας, ἀντιλήψεως περὶ Δημοκρατίας καὶ ἀριστερισμοῦ.

Θὰ ἀντιστῶμεν — κατέληγα — καὶ ἄνευ ἀνεφοδιασμοῦ ἐπὶ 15ήμερον καὶ μόλις ἔλθουν τὰ πυροβόλα μας θὰ τοὺς συντρίψωμεν.

Ὁ Στρατηγὸς Σκόμπυ, ὁ ὁποῖος μετὰ θρησκευτικῆς προσοχῆς μὲ ἤκουε, ἀνανεώσας τὴν πληροφορίαν περὶ ἀδυναμίας ἐφοδιασμοῦ, μὲ ηὐχαρίστησε διὰ τὴν ἐκδηλωθεῖσαν ἀπόφασίν μας, ὑπεσχέθη διὰ τὴν ταχυτέραν μεταφορὰν τῶν πυροβόλων (τὰ ὁποῖα δυστυχῶς μετεφέρθησαν μόλις τὴν 31 Δεκεμ.) καὶ ὅτι θὰ ἐσκέπτετο καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς ἀποφάσεώς του περὶ συμπτύξεως.

Ἡ ἀπόφασις ματαιοῦται

Εἶχε ὅμως καταστῇ φανερὸν εἰς ἡμᾶς ὅτι αὕτη θὰ ἀνεβάλλετο καὶ θὰ ἐματαιοῦτο.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὑπέβαλον καὶ ἐγγράφως τὰς προτάσεις μου καὶ ἀπόφασίν μας δι' ἀναφορᾶς ὑπ' ἀριθ. 516 τῆς 14 Δεκ. 1944, ὑποβληθείσης εἰς τοὺς στρατηγοὺς Σκόμπυ καὶ Ἀκράϊτ, τὸν πρωθυπουργόν, ὄντα καὶ ὑπουργὸν Στρατιωτικῶν καὶ τὸν ἐπιτελάρχην ἀείμνηστον καὶ ἀξέχαστον

ἀγαπητὸν ἡγήτορά μας Σ. Διώτην. (Ἡ ἀναφορὰ εὑρίσκεται εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς Δ)νσεως Ἱστορίας Γεν. Ἐπιτ. Στρατοῦ).

Αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ «Ὄχι» τῶν ὀλίγων. Ἔτσι ἐματαιώθη ἡ ἐφιαλτικὴ ἀπόφασις διὰ τῆς ἀγωνιώδους ἐπεμβάσεως καὶ τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ σημειώνω ὅτι αἱ μέχρι τῆς 13 Δεκεμβρ. ἀπώλειαι τῆς Ταξιαρχίας ἦσαν αἱ κάτωθι:

Νεκροὶ ἀξιωμ. 5, ὁπλῖται 42. Τραυματίαι ἀξιωμ. 34, ὁπλῖται 202.

ΟΙ ΡΙΜΙΝΙΤΑΙ ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΜΕ ΘΥΕΛΛΩΔΗ ΕΠΙΘΕΣΙΝ

Μετὰ τὴν ἐξιστόρησιν τῆς δραματικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ κάθε Ριμινίτης, μικρὸς ἢ μεγάλος, αἰσθάνεται ἱερὰν συγκίνησιν εἰς τὴν ἀνάμνησίν της, θὰ συνεχίσω τὴν χρονικὴν ἐξιστόρησιν τῶν γεγονότων τῆς μάχης τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ λύσσα τῶν κομμουνιστῶν ἀπέβλεπεν εἰς τὴν διάλυσιν τῆς Ταξιαρχίας διότι, ἀντελαμβάνοντο οὗτοι τὸ τεράστιον κέρδος των ἐκ τῆς ἐξουδετερώσεώς της.

Τὴν 7ην Δεκεμβρ., δύο τάγματά των τὸ 1)16 καὶ τὸ 2)34 ἐπετέσαν κατὰ τοῦ 3ου τάγματος Ρίμινι γιὰ νὰ καταλάβουν τὸ ὕψωμα Ἀλεποβοῦνι τὴν 04.30 τὸ πρωΐ. Ἄλλα τμήματά των ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ νεκροταφείου Ζωγράφου. Τὰ κατέλαβον ἀλλὰ κατὰ τὰ ξημερώματα ἀνετράπησαν. Εἰς τὸ συγκρότημα τῆς «Σωτηρίας» οἱ ἐλασῖται μὲ βαθμοφόρους Γερμανοὺς εἶχον συγκεντρώσει δύο τάγματά των τὰ ΙΙ)42 καὶ ΙΙ)34 μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῆς Ταξιαρχίας, βοηθούμενοι ἀπὸ ὅλμους καὶ πολυβόλα. Ἡ πρόθεσις ἦτο καταφανής: Ἐξάντλησις τῆς Ταξιαρχίας μὲ διαρκεῖς ἐπιθέσεις ἀπὸ ὅλας τὰς κατευθύνσεις.

Ἐκκαθαρίσεις

Ἡ Ταξιαρχία, διὰ νὰ προλάβῃ τὴν ἐνέργειαν αὐτήν, διέταξε τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ συγκροτήματος «Σωτηρία» μὲ τμήματα τοῦ 1ου τάγματος — 3ος Λόχος τοῦ ἀειμνήστου Σπηλιοπούλου μὲ 3 ἅρματα καὶ 3 κάριερ καὶ 31 τεθωρακισμένα αὐτοκίνητα ὑπὸ τὸν λοχαγὸν Κορίναν Ἀναστ. καὶ μὲ διλοχίαν Ἐθνοφυλακῆς, ὑπὸ τὸν ταγματάρχην Σμπῶκον Ἐμ. τοῦ 1)141 τάγματος διὰ τὴν διατήρησιν τῶν ἐκκαθαριζομένων περιοχῶν.

Ἡ ἐπιχείρησις ἀνετέθη εἰς τὸν Ταγ)χην Σῖμον Δουκάκην, ὑποδιοικητὴν τοῦ Ιου τάγματος. Κατὰ διαβολικὴν σύμπτωσιν ἀπέναντί του διοικητὴς εἰς τὴν «Σωτηρίαν» ἦτο ὁ ἐλασίτης μαθητής του εἰς τὴν Σχολὴν Εὐελπίδων, Γεωργιάδης ἀπὸ τοὺς πιὸ φανατισμένους καὶ σκληρούς.

Ἡ ἐπιχείρησις ἄρχισε τὴν 7.30 ὥραν καὶ διήρκεσε μέχρι τῆς 18ης

ὥρας, ὅταν νύκτωσε. Οἱ κομμουνισταὶ ὑπερήσπισαν τὴν «Σωτηρίαν», κτίριον πρὸς κτίριον, (οἱ ἀσθενεῖς κατέφυγον εἰς ἕνα θάλαμον διὰ νὰ ἀποφύγουν τὰς ἀπωλείας).

Οἱ 'Ελασῖται διαλύονται

Ὅμως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν Κορίνα, Σπηλιοπούλου. Δουκάκη καὶ μὲ τὴν πεῖραν τῶν τμημάτων τῆς Ταξιαρχίας. «ἀγῶνος οἰκημάτων», τὴν ἀποκτηθεῖσαν εἰς 'Ιταλίαν.

'Από τὰ ἐλασίτικα τάγματα ἐλάχιστοι διεσώθησαν· 15 ἀξιωματικοί των καὶ 300 ἐλασῖται συνελήφθησαν καὶ αὐτὸς ὁ διοικητής των Γεωργιάδης ἀφοῦ ἐξήντλησε μὲ λύσσα ὅλα του τὰ πυρομαχικά. Δυστυχῶς, ἐφείσθησαν τῆς ζωῆς του διὰ νὰ τὸν εὕρωμεν ἀργότερα εἰς τὸν συμμοριακὸν ἀγῶνα ὡς διοικητὴν Ταξιαρχίας συμμοριτῶν.

'Οπωσδήποτε αἱ προϋποθέσεις τοῦ ἐχθροῦ ἀνετράπησαν. Τὸ ἠθικόν του ἐκλονίσθη. 'Αλλὰ τὴν μάχην αὐτὴν τὴν ἐπληρώσαμε μὲ ἕνα ἀξιωματικό μας καὶ 8 στρατιώτας μας νεκρούς. 'Η κατάστασις ἀμύνης τῆς Ταξιαρχίας ἐβελτιώθη διότι τὴν ἴδια ἡμέρα κατελήφθη καὶ τὸ Σχολεῖον «Γυμναστικῆς».

Κατέστη ὅμως φανερὸν ὅτι τὴν τρομερὰν ἀπειλὴν ἀντιμετώπιζον ἐλάχισται ἀγγλικαὶ δυνάμεις καὶ ἡ μοναδικὴ ἑλληνικὴ μονάς, ἡ III 'Ελληνικὴ Ταξιαρχία, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ 40 ἡμέρας θὰ ἐπάλαιον κατὰ ἀφαντάστως ὑπερτέρων δυνάμεων τοῦ ΕΛΑΣ, αἱ ὁποῖαι, κατὰ τὴν ἐπίσημον ἀγγλικὴν ἔκθεσιν, ὑπερέβαινον τὰς 27.000 καὶ ἦσαν ὡπλισμέναι μὲ ἀρτιώτατον ἰταλικὸν καὶ γερμανικὸν ὁπλισμόν.

Κυκλωμένη ἡ Ταξιαρχία καὶ στερουμένη τοῦ συνόλου τῶν ὅπλων ὑποστηρίξεως (σύνολον πυροβολικοῦ της 24 πυροβόλων, σύνολον σχεδὸν ὅλμων της, σύνολον τεθωρακισμένων εὑρίσκοντο εἰς 'Ιταλίαν) ἀντέτασσε εἰς τὴν λύσσαν τῶν κομμουνιστῶν, τὴν ἀπόλυτον θέλησιν αὐτοθυσίας ἀξιωματικῶν καὶ ὁπλιτῶν, δυναμουμένων εἰς τὸ ἔπακρον ἀπὸ τὴν ἀκλόνητον ἀλληλοεμπιστοσύνην των.

Νέαι ἐπιθέσεις

'Από τὰς 8—11 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ: 'Η Ταξιαρχία κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐδέχθη συνεχεῖς ἐπιθέσεις τῶν κομμουνιστῶν. Οὕτω τὸ II τάγμα τοῦ Τζανετῆ ἀπέκρουσεν ἐπίθεσιν τῶν μονάδων τῶν ἐλασιτῶν ἀλλὰ καὶ κατέλαβε τὰ Νοσοκομεῖα Συγγροῦ — Προσφυγικὸν καὶ 'Αρεταίειον καὶ ἐκάλυψε πλήρως τὴν εἰς τοὺς Στρατῶνας 1ου Συντ)τος Πεζ. τεταγμένην Μοῖραν 'Αγγλικοῦ Πυρ)κοῦ. 'Ομοίως ἀπεκρούσθησαν ἰσχυραὶ ἐπιθέσεις ἀπὸ τῶν ὑψωμάτων Β. Καισαριανῆς.

Κατὰ τὴν 12ην Δεκεμβρίου ἡ κατάστασις συνωψίζετο εἰς τὰ γραφέντα περὶ τῆς δραματικῆς συσκέψεως περὶ ἐγκαταλείψεως τῶν 'Αθηνῶν.

'Αποτέλεσμα ὅμως τῶν τότε προτάσεών μου (510 καὶ 516 ἐκθέσεών μου), ἦτο νὰ διατεθῇ εἰς τὴν Ταξιαρχίαν ὁ 'Αντ)ρχης Σ. Γκίκας, ὅστις

καὶ ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν συγκροτήματος ἐκ τοῦ 6ου τάγματος Μ.Α. καὶ τῶν 141 καὶ 142 ταγ)των ἐθνοφυλακῆς, τοῦ Σχολείου Χωρ)κῆς καὶ τμημάτων Χωρ)κῆς μὲ τὴν περιοχὴν τῶν στρατώνων Ἱππικοῦ καὶ Ὀρεινοῦ Πυρ)κοῦ.

Αἱ προθέσεις τῶν κομμουνιστῶν κατὰ τὴν 13ην καὶ 14ην Δεκεμβρίου ἀπέβλεπον εἰς τὴν κατάληψιν τῶν στρατώνων τοῦ 1ου Συν)τος Πεζικοῦ διὰ νὰ ἀχρηστεύσουν τὸ ἀγγλικὸν πυροβολικὸν μὲ ἀπώτερον σκοπὸν εὐρύνσεως τοῦ μετώπου των καὶ κυκλώσεως τῆς Ταξιαρχίας ἐκ τῶν νώτων.

Ἐναντίον δεκαπλασίου ἐχθροῦ

Ἡ ἐχθρικὴ ἐπίθεσις κατὰ τῆς 23ης Ἀγγλικῆς Ταξιαρχίας ἐπέτυχεν ἀρχικῶς· οἱ κομμουνισταὶ εἰσῆλθον εἰς τοὺς στρατῶνας ὅπου ἔθεσαν πῦρ εἰς τὰς ἀποθήκας βενζίνης, συνέλαβον ἀρκετοὺς Ἄγγλους αἰχμαλώτους καὶ ἐπλησίασαν εἰς ἀπόστασιν 50 μ. ἀπὸ τὰ πυροβόλα. Ἡ ἐπέμβασις τμημάτων τῆς Ταξιαρχίας μας ὑπῆρξεν ἄμεσος. Οἱ ἐλασῖται ἐξεδιώχθησαν καὶ κατὰ τὴν διέλευσίν των ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖον «Ἕλενα» ὑπέστησαν ἀρκετὴν φθορὰν καὶ ἐγκατέλειψαν αἰχμαλώτους εἰς χεῖρας τοῦ ἐκεῖ 149 τάγματος Ἐθνοφυλακῆς.

Οἱ Ἐλασῖται — περὶ τοὺς 600 — συμπτυχθέντες εἰς τὰς προσφυγικὰς πολυκατοικίας ἐπὶ τῆς Β.Α.. ἄκρας τοῦ Λυκαβηττοῦ, ἡτοιμάζοντο καὶ πάλιν δι' ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Ἀγγλικῆς μονάδος.

Ἡ Ταξιαρχία δὲν διέθετε παρὰ μόνον δύο λόχους τοῦ 1ου τάγματος τοῦ Ι. Καραβία. Εἶχεν ὅμως ἀπόλυτον πεποίθησιν εἰς τοὺς ἄνδρας της καὶ διέταξε τὴν ἐκκαθάρισιν καὶ ἐξουδετέρωσιν τῆς ἀπειλῆς.

Ἡ ἐπίθεσις ἤρχισε ἀπὸ τῆς 11ης ὥρας τῆς 14 Δεκεμβρίου ὑπὸ τοῦ 1ου Λόχου τοῦ 1ου τάγματος μὲ Διοικητὴν τὸν λοχαγὸν Θώμογλου τὸν ὑπολοχαγὸν Πετράκην Ἀρ. καὶ μὲ τὴν βοήθειαν 3 ἀγγλικῶν ἁρμάτων καὶ κάριερς. Διήρκεσεν αὕτη ἐπὶ διήμερον μὲ ἀποτέλεσμα τὴν κατάληψιν τῶν πολυκατοικιῶν καὶ τὴν σύλληψιν 100 αἰχμαλώτων. Οἱ στρατιῶται μας ἐπεβλήθησαν τῶν ἐλασιτῶν ποὺ ἀνθίσταντο πεισμόνως ἐκ τῶν ἀσφαλῶν κτιρίων, χάρις εἰς τὴν πεῖραν τοῦ ἀγῶνος κατωκημένων τόπων ποὺ εἶχον ἀποκτήσει εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Εἰς ὅλον τὸ ἄλλον μέτωπον συνεχεῖς βολαὶ ὅλμων καὶ πολυβόλων κατὰ τῶν στρατώνων μας καὶ τοῦ Σταθμοῦ Διοικήσεως τῆς Ταξιαρχίας. Αἱ δυσχέρειαι εἶναι μέγισται εἰς τοὺς ἀνεφοδιασμούς.

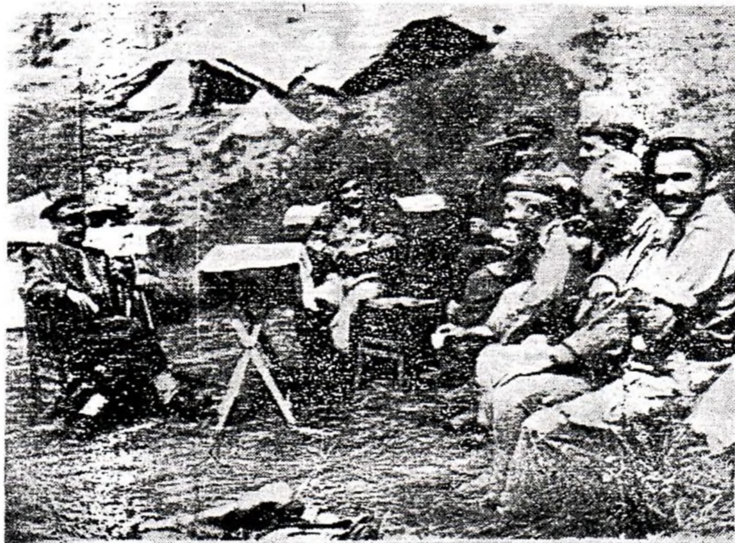
Οὐδέποτε τακτικὴ κατάστασις ὑπῆρξε τόσον δύσκολος καὶ περίπλοκος ὅσον ἡ ἀντιμετωπιζομένη ἀπὸ τῆς 6ης Δεκεμβρίου. Ἐὰν ἀντιμετωπίζετο νικηφόρως τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ἐξαίρετον ἠθικὸν ἀξιωματικῶν καὶ ὁπλιτῶν καὶ τὴν ἀνωτέραν κατανόησιν τῶν τραγικῶν διὰ τὴν Πατρίδα μας περιστάσεων καὶ τὴν ἀνωτέραν μαχητικὴν ἱκανότητα καὶ πεῖραν ἀγῶνος κατωκημένων τόπων.

Δικαιοῦμαι πρὸς τιμὴν τῶν ὑπερόχων τούτων μαχητῶν νὰ ἰσχυρισθῶ ὅτι οἱονδήποτε ἄλλο τμῆμα ἑλληνικὸν δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀντεπεξέλθη ὅπως ἡ ταξιαρχία ἐναντίον ἐχθροῦ δεκαπλασίου καὶ ὑπὸ συνθήκας ἀγῶνος τραγικάς, διαρκῶς κυκλωμένη καὶ βαλλομένη.

Καὶ μεγαλυτέρα τούτου ἀπόδειξις ἡ ἀπόφασις τῆς Ἀγγλικῆς Διοικήσεως περὶ τῆς συμπτύξεώς μας εἰς Φάληρον.

Τὸ Μέτωπον

Μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν βάσει τῆς ὑπ' ἀριθ. 7938)15.2.44 διαταγῆς τῆς Ταξιαρχίας, μία Διλοχία τοῦ 141 τάγματος ἐθνοφυλακῆς ὑπὸ τὸν ἀντισυνταγματάρχην Καρνοφυλάκην ἐγκατεστάθη εἰς τὰς πολυκατοικίας ἀμυντικῶς, συνδεθεῖσα μετὰ τοῦ 142 τάγματος Νοσοκομείου «Ἕλενας Βενιζέλου» καὶ μετ' ἀγγλικοῦ λόχου ἐγκατεστημένου εἰς τὸν Λυκαβηττόν. Μὲ αὐτὴν τὴν ἐνέργειαν ἐσταθεροποιήθη τὸ μέτωπον ἀπὸ τοῦ Λυκαβηττοῦ—Λεωφόρου Ἀλεξάνδρας καὶ Κηφισσιᾶς καὶ ἐκεῖθεν διὰ Νοσοκομείου Παίδων μέχρι «Σωτηρίας» καὶ ηὐρύνθη ἡ ἀμυντικὴ περίμετρος τῆς Ταξιαρχίας. Πᾶσα πλέον ἀπειλὴ κυκλώσεως δὲν ἦτο εὔκολος. Διετέθη εἰς τὴν Ταξιαρχίαν καὶ ἀπόσπασμα ὑπὸ τὸν ἀείμνηστον ἀντ)ρχην Ἰατρίδην Δ. (141 καὶ 142 Τ.Ε.) ὁμοίως τὰ 148, 155, 157 τάγματα ἐθνοφυλακῆς. Διὰ τούτων ἡ Ταξιαρχία ὠργάνωσε τρία ἰσχυρὰ ἐπιθετικο-

Τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Ταξιαρχίας μὲ τὸν Διοικητὴν Πυρ)κοῦ Συν)ρχην Μανιδάκην τὸν Ἄγγλον σύνδεσμον Συν)ρχην Κρούκ καὶ τὸν Δ)τὴν ἐπιχειρήσεων Ἀντ)ρχην Καραδήμαν.

ἀμυντικὰ συγκροτήματα α) τοῦ Ἀν)ρχου Γκίκα Σ. β) τοῦ Ἀντ)ρχου Ἰατρίδη Δ. καὶ γ) τοῦ ὑποδιοικητοῦ τῆς Ταξιαρχίας Παπαδοπούλου Ν. (Παππού) εἰς τὸν ὁποῖον διετέθησαν τὰ 2ον Τάγμα Τζανετῆ (τὸ τάγμα αὐτὸ ἐστερεῖτο τῆς παρουσίας τοῦ παρατόλμου ὑποδιοικητοῦ του Ι. Καραμπέττου, καταστάντος ἀναπήρου εἰς τὸ Ρίμινι ὅπου προήλασε δι' ἐπίμονον ἀναγνώρισιν καὶ πέραν τῶν τμημάτων μας) καὶ τὸ 3ον Τάγμα Καραβίτη τῆς Ταξιαρχίας. Τὸ 1ον τάγμα Καραβία Ι. ἐκράτησεν εἰς ἐφεδρείαν.

Ἀγγλικαὶ Ἐνισχύσεις

Τὴν ἄμυναν τῶν στρατώνων ἀνέθεσεν εἰς τὸ ΙΙΙ Σύνταγμα Πεδ. Πυροβολικοῦ ὑπὸ τὸν Συνταγματάρχην Μανιδάκην. Κατώρθωσε ἡ Ταξιαρχία διὰ τῶν δυνάμεων της τούτων νὰ συνεχίσῃ ἐπιθετικὰς ἐπιχειρήσεις, νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ζώνην κατοχῆς καὶ νὰ δημιουργῇ σοβαρωτάτας ἀπωλείας εἰς τὰ τμήματα τῶν ἐλασιτῶν. Ἄρχισαν πλέον νὰ ἀνατέλλουν καλύτερες ἡμέρες, ἀφίχθησαν σοβαραὶ ἀγγλικαὶ ἐνισχύσεις καὶ συνεχίζετο ἀθρόα καὶ ἐνθουσιώδης ἡ προσέλευσις εἰς τὰ τάγματα Ἐθνοφυλακῆς.

Οἱ ἐλασῖται χάνουν διαρκῶς ἐδάφη καὶ πρὸ παντὸς τὸ ἠθικόν των. Προσπαθοῦν νὰ τρομοκρατήσουν μὲ συλλήψεις καὶ φόνους.

Ἄνανδροι

ΕΙΣ ΤΑΣ 16 ΚΑΙ 17 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ, δὲν προέβησαν εἰς καμμίαν ἐνέργειαν. Διενοήθησαν κάτι τὸ σύνηθες γι' αὐτοὺς καὶ τὸ πιὸ ἄνανδρον. Ἐσημείωσαν τὰ σπίτια τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ἐστράφησαν μὲ μανίαν κατὰ τῶν οἰκογενειῶν των καὶ τῶν κατοικιῶν των, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰς Διοικήσεις. Αἱ οἰκογένειαι τῶν Συνταγματαρχῶν Παπαδοπούλου, Μανιδάκη, τοῦ Ἐπιτελάρχου Λάμαρη καὶ τοῦ ὑποδιοικητοῦ τοῦ Συν)τος Πυρ)κοῦ Λασπιᾶ μόλις διεσώθησαν. Ἡ σύζυγός μου μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐσώθη παρὰ 1' χάρις εἰς τὸν συμπολεμιστήν μας ἀνθυπολοχαγὸν Κοντομίχαλον, ὁ ὁποῖος τὴν μετέφερεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μ. Βρεταννίας. Διὰ τὸ θαῦμα αὐτὸ ἐγὼ καὶ ἡ γυναῖκα μου πάντοτε μὲ εὐγνωμοσύνην ἐνθυμούμεθα τὸν σωτῆρα της. Ἡ λεηλασία τῶν οἰκιῶν μας ἦτο ἡ ἐκδίκησις. Οἱ ἀγωνιζόμενοι διὰ τὸ συμφέρον τοῦ Λαοῦ ἐλασῖται δὲν μᾶς ἄφησαν οὔτε βελόνα καὶ ἐλύσσαξαν, παρὰ τὰς ἀνεπανορθώτους καταστροφάς, διότι δὲν ἀνετίναξαν τὰ σπίτια μας...

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ τότε πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. Α.Π. 705)26.12.44 διαταγῆς του πρὸς τὴν Ταξιαρχίαν καὶ κατ' ἐξαίρεσιν, ὡς ἐτόνιζε, λόγῳ τῶν θυσιῶν ἃς ὑφίσταται ἡ Ταξιαρχία ἐκ τῆς ἐκδηλουμένης ὑπὸ τῶν διεθνιστῶν λύσσης ἐναντίον της, μὲ ἐξουσιοδότησε ὅπως χορηγῶ τὸ 1)10 τῶν ζημιῶν εἰς πάντα ὑποστάντα ζημίας καὶ ὅπως συγκεντρώσω στοιχεῖα διὰ τὴν ὁλοκληρωτικὴν ἀποζημίωσιν, ἅμα τῷ πέρατι τοῦ ἀγῶνος.

Κατόπιν ὅμως κοινῆς συμφωνίας τῶν Διοικήσεων τῶν μονάδων τῆς Ταξιαρχίας δὲν ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἐξαίρεσις αὐτή, ἐπειδὴ διεπιστώσαμεν ὅτι ἡ τοιαύτη ἐνίσχυσις δὲν θὰ ἦτο γενική, καὶ ἀπὸ πνεῦμα συναδελφότητος.

Ἀλλὰ καίτοι συνεκεντρώθησαν τὰ στοιχεῖα καταστροφῶν (εὑρίσκονται ἀκόμη εἰς τὸ Ὑπουργεον Ἀμύνης), οὐδεμία ἐδόθη ποτὲ ἀποζημίωσις κατ' ἐξαίρεσιν, ἐνῷ ἐδόθησαν ἀποζημιώσεις διὰ ζημίας ὑπὸ Γερμανῶν καὶ Ἰταλῶν.

Σύνταγμα Μακρυγιάννη

Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν δρᾶσιν τῆς Ταξιαρχίας Ρίμινι, τῶν Ἀγγλικῶν Μονάδων καὶ τῶν καθημερινῶς συγκροτουμένων ταγμάτων Ἐθνοφυλακῆς, εἰς τὰ ἀστυνομικὰ τμήματα, τὴν Γενικὴν Ἀσφάλειαν, τὴν Σχολὴν Εὐελπίδων μὲ τοὺς Εὐέλπιδας, εἰς τὴν περιοχὴν Θησείου μὲ τοὺς Χίτας τοῦ Ἀντισυνταγματάρχου Γ. Γρίβα καὶ εἰς τὸ Σύνταγμα Χωροφυλακῆς Μακρυγιάννη, διεξήγετο ἕνας ἡρωϊκὸς ἄνισος ἀγών, μὲ τοὺς κομμουνιστὰς ἐπιτιθεμένους μὲ ἄγριον φανατισμὸν καὶ ὑπερτέρας δυνάμεις πρὸς διάλυσίν των. Πλεῖστα τῶν Κέντρων τούτων ἀντιστάσεως, παρὰ τὴν αὐτοθυσίαν των, παρὰ τὴν ἡρωϊκήν των ἄμυναν ὑπέκυψαν πρὸ τῶν ὑπερτέρων δυνάμεων τῶν κομμουνιστῶν, οἱ πλεῖστοι δὲ τῶν ὑπερασπιστῶν των ἐσφάγησαν κατὰ τὸν ἀγριώτερον τρόπον.

Εἰς τὸ Σύνταγμα ὅμως Μακρυγιάννη ὁ ἀγὼν ἔλαβε διαστάσεις καὶ δραματικότητα. Οἱ ἡρωϊκοὶ καὶ ἀποφασισμένοι μέχρι θανάτου ὑπερασπισταὶ τοῦ Συντάγματος ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῶν Συνταγματαρχῶν Κων. Κωστοπούλου καὶ τοῦ ἀειμνήστου Σαμουὴλ τῆς Χωροφυλακῆς, ἠμύνθησαν καὶ ἐκράτησαν τὸν ἀγῶνα ἐπὶ 20ήμερον, προκαλέσαντες σοβαρωτάτας ζημίας εἰς τοὺς ἐπιτιθεμένους μὲ λύσσαν κομμουνιστάς, οἱ ὁποῖοι τελικῶς, πιεζόμενοι ἔξωθεν ἀπὸ ἐθνικὰς ἑλληνικὰς ἀλλὰ καὶ ἀγγλικὰς μονάδας, ἠναγκάσθησαν νὰ λύσουν τὴν πολιορκίαν καὶ νὰ συμπτυχθοῦν.

Φυλακαὶ Ἀβέρωφ

18 Δεκεμβρίου. Ἡ Ταξιαρχία διέταξε ἐπιχείρησιν πρὸς τὰς φυλακὰς Ἀβέρωφ διὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν διάσωσιν τῶν ἐκεῖ κρατουμένων (600 περίπου), οἱ ὁποῖοι εἶχον περικυκλωθῆ ὑπὸ τῶν ἐλασιτῶν καὶ ἠπειλοῦντο μὲ σφαγήν.

Διετέθησαν 2 Λόχοι μετὰ 6 ἁρμάτων ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀντισυνταγματάρχου Ἰατρίδη, οἱ ὁποῖοι τὴν 13.30 ὥραν ἐδημιούργησαν δίοδον καλυπτομένην ὑπὸ τῶν πυρῶν τῶν ἁρμάτων καὶ τῶν Λόχων καὶ ἐξησφάλισαν τὴν ἔξοδον τῶν φυλακισμένων καθὼς καὶ τῆς ἀγγλικῆς φρουρᾶς. Σύνδεσμοι ἁρμάτων — πεζικοῦ εἶχον ὁρισθῆ ὁ λοχαγὸς Βαρδάνης Δημ. καὶ ὁ ἡρωϊκῶς πεσὼν εἰς τὸν Γράμμον ὑπολοχαγὸς Παπᾶς.

Ἅπαντες διέρρευσαν πρὸς τὴν 23ην τεθωρακισμένην ἀγγλικὴν Ταξιαρχίαν ἐντὸς τῶν στρατώνων τοῦ 1ου Συντάγματος Πεζικοῦ. Δυστυχῶς ὀλίγοι τῶν κρατουμένων, λόγῳ κάποιας συγχύσεως, συνελήφθησαν ὑπὸ τῶν ἐλασιτῶν. Μεταξὺ τούτων καὶ ὁ ἀλησμόνητος Διοικητής μου, διοι-

κητής τοῦ Β' Σ. Στρατοῦ (7ης Μεραρχίας) ἀπὸ τοῦ Μαρτίου κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1940 Στρατηγὸς Γ. Μπάκος, ὁ ὁποῖος, ὁδηγηθεὶς μετ' ἄλλων ἐθνικοφρόνων πολιτῶν εἰς τὰ Κρῶρρα κατεκρεουργήθη ὑπὸ τῶν αἱμοβόρων κομμουνιστικῶν κτηνῶν. Ἐθλίβην τότε βαθύτατα.

Ἀργότερον, κατ' ἀνεξιχνίαστον τῆς Μοίρας ἀπόφασιν, ὅτε ὁ βοηθός του κατὰ τὴν Κατοχὴν Συντ)ρχης Τεθωρακισμένων Ι. Παπαδημητρίου μετέφερε τὸ πτῶμα του εἰς Ἀθήνας πρὸς ταφήν, ἐσταμάτησε λόγῳ ἐλλείψεως βενζίνης ἐγγὺς τοῦ Σταθμοῦ Διοικήσεώς μου, Σταθμοῦ Διοικήσεως τοῦ ὑπ' αὐτὸν Διοικητοῦ τοῦ 3)40 Συντάγματος ἐν Ἀλβανίᾳ καὶ κατὰ τὸν Μάρτιον Ἐπιτελάρχου του εἰς τὸ Β' Σ. Στρατοῦ.

Ἀνεξιχνίαστοι πράγματι αἱ Θεῖαι Βουλαί!

Ἐκεῖ εἰς τὴν Ἐλευσῖνα ἀπένειμαν μὲ τὴν Διμοιρίαν Διοικήσεως—ὁ ἐπιτελάρχης του καὶ ὁ ὑπασπιστής του — τὰς στρατιωτικὰς τιμάς, τὰς ὁποίας τόσον ἐδικαιοῦτο ὁ ὑπέροχος αὐτὸς συνάδελφος - στρατιώτης, ὅστις ἀνῆλθεν εἰς τὸν Γολγοθᾶν τῆς κατοχῆς ὑπὲρ τῶν στρατιωτῶν, τῶν Ἀλβανομάχων, τοὺς ὁποίους κυριολεκτικῶς ἔσωσεν ἀπὸ τὴν ἀπαθλίωσιν.

19 — 28 Δεκεμβρίου. Ἐπιθέσεις τῆς Ταξιαρχίας διὰ τοῦ συγκροτήματος Γκίκα καὶ ἐκκαθάρισις περιοχῆς ἀπὸ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ μέχρι καὶ ὁδοῦ Μεσογείων καὶ πρὸς Τσακὸ διὰ «Σωτηρίας — Καρακοβούνι» καὶ ἀπόρριψις τῶν ἐλασιτῶν πρὸς Ἅγιον Ἰωάννην Κυνηγόν. Μία περίπολος ἔφθασεν εἰς τὴν Μονὴν Ἀστέρι. Κάθε μας ἐπιχείρησις ηὔξανε καὶ τὸν ἀριθμὸν αἰχμαλώτων. Εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ συγκροτήματος Γκίκα εἶχε διατεθῆ τὸ 148 τάγμα Ἐθνοφυλακῆς ὑπὸ τὸν Ἀντισυνταγματάρχην Πολεμικῆς Διαθεσιμότητος Ζηργᾶνον. Τὴν 25ην Δεκεμβρίου ἀνέλαβεν Ἀρχηγὸς ΓΕΣ ὁ Στρατηγὸς Δρομάζος Γ., ὁ ὁποῖος εἰς τὴν Ἡμερησίαν Διαταγήν του συνέστησε: Σιγὴν διὰ τὸ παρελθὸν καὶ ἕνωσιν στηριζομένην εἰς τὴν ἀμοιβαίαν ἐκτίμησιν καὶ σεβασμόν.

Ο ΗΓΕΤΗΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ ΕΡΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ἡ βρεταννικὴ κυβέρνησις, λόγῳ τῆς συνεχίσεως τοῦ ἀγῶνος, ἀπεφάσισε νὰ ἐπέμβῃ προσωπικῶς δι' ἀμέσου ἐπαφῆς της εἰς Ἀθήνας, ὅπου θὰ προσεπάθει νὰ ἐξεύρῃ λύσιν συμβιβασμοῦ καὶ καταθέσεως τῶν ὅπλων ὑπὸ τῶν ἐλασιτῶν.

Τὴν 26ην Δεκεμβρίου ἀφίχθησαν οἱ κ.κ. Τσῶρτσιλ καὶ Ἥντεν, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Στρατάρχου Ἀλεξάντερ καὶ συνεκροτήθη κατὰ τὴν 16ην ὥραν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν ἡ πρώτη σύσκεψις ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Δαμασκηνοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀνάθεσιν τῆς Ἀντιβασιλείας εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Δαμασκηνὸν καὶ τῆς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὸν ἀείμνηστον Πλαστῆραν.

Παραθέτω ἐλάχιστα ἀπὸ τὰ λεχθέντα εἰς τὴν σύσκεψιν ἀπὸ τὰ στρατιωτικὰ μέλη τῆς συσκέψεως:

Ὁ Στρατάρχης Ἀλεξάντερ: «Γνωρίζω πολὺ καλὰ τὸ ἐπιτελεσθὲν ὑπὸ τῶν ὑμετέρων στρατευμάτων ἔργον, τὰ ὁποῖα ἐπολέμησαν τόσον καλῶς καὶ τόσον ἡρωϊκῶς ὑπὸ τὰς διαταγάς μου εἰς τὸ Ἔλ - Ἀλαμέϊν καὶ ἐσχάτως εἰς τὸ Ρίμινι. Ἀντὶ νὰ διοχετεύσω στρατεύματα τῆς Μ. Βρεττανίας εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ ἔπρεπε σεῖς νὰ διοχετεύσετε ἑλληνικὰς Ταξιαρχίας εἰς τὴν Ἰταλίαν, διὰ νὰ ὁδεύσουν παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν νικηφόρων στρατευμάτων μου ἐναντίον τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ».

Στρατηγός. Ν. Πλαστήρας: Μεταξὺ ἄλλων: «Ἐγὼ δὲν παραδέχομαι ὅτι τὰ ἀνταρτικὰ σώματα ἀπηλευθέρωσαν τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ ἀντιθέτως τῆς ἐπέβαλον τρομερὰς καταστροφάς».

Καὶ ἀφοῦ εἰς μίαν διακοπὴν τοῦ Σιάντου διὰ τῆς φράσεώς του «Δὲν σᾶς ἐπιτρέπω νὰ ὑβρίζετε τοὺς ἡρωϊκούς μας ἀντάρτας» ἀπήντησε μὲ τὴν γνωστὴν φράσιν του καὶ γροθιάν: «Κάθησε κάτω Σιάντο», ἐσυνέχισε: «Μία ὀλιγάριθμος κακοποιὸς σπεῖρα ἐξ ἀναρχικῶν στοιχείων παρεσκεύασεν ἀπὸ μακροῦ χρόνου καὶ ἐξαπέλυσε κατὰ τοῦ Ἔθνους ἄγριον ἐμφύλιον πόλεμον ἀφοῦ παρέσυρε ἕνα ἀριθμὸν πατριωτῶν Ἑλλήνων, εἴτε διὰ δόλου, εἴτε διὰ τῆς βίας».

Ὁ στρατάρχης Ἀλεξάντερ, καὶ ὁ στρατηγὸς Ν. Πλαστήρας.

Καὶ κατέληγε μὲ ὑστάτην ἐπίκλησιν πρὸς τοὺς παρασυρθέντας συμπολεμιστάς του καὶ πρὸς τὰ πολυπληθῆ θύματα τῆς Μικρασιατικῆς συμφορᾶς «τὰ ὁποῖα γνωρίζουν τὴν ἀγάπην ποὺ κατέχει δι' αὐτοὺς ἡ ψυχή του».

Τὴν δὲ 5ην Ἰανουαρίου ὅτε ἀνέλαβε τὴν πρωθυπουργίαν, ἀπηυθύνθη διὰ συγκινητικοῦ διαγγέλματος «πρὸς ἐκείνους ποὺ ἔστρεψαν τὰ ὅπλα κατὰ τῆς Μητρὸς πατρίδος καὶ ἐβύθισαν τὴν χώραν εἰς τὸ πένθος καὶ τὴν συμφοράν» ἵνα καταθέσουν ταῦτα, «ἄλλως θὰ τοὺς συντρίψῃ».

Κατὰ τὴν σύσκεψιν ταύτην παρετηρήθη τὸ ἀχάριστον φαινόμενον ἕνας ἐξαίρετος πολιτικὸς νὰ καταφέρεται λόγῳ τοῦ βασιλικοῦ μίσους του κατὰ τῶν Ριμινιτῶν, οἱ ὁποῖοι εἰς Μ. Ἀνατολὴν παρέμειναν πιστοὶ εἰς τὸν ὅρκον των πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὸν Βασιλέα των καὶ νὰ ζητῇ δεκάκις τὴν διάλυσιν τῆς Ταξιαρχίας Ρίμινι, μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι εἶναι Ταξιαρχία Πραιτωριανῶν.

Ἀλλὰ οἱ ὑπέροχοι αὐτοὶ Πραιτωριανοὶ εἶχον δώσει ἤδη τὴν ἀπάντησίν των ὅταν μετὰ τὴν μάχην καὶ τὴν κατάληψιν τοῦ Ἀλεποβουνίου ἔθαψαν 15 Γερμανούς, 18 Βουλγάρους καὶ 25 Ἐλασίτας καὶ ἀνέγραψαν ἐπὶ πινακίδων ἐπὶ τῶν τάφων τῶν Γερμανῶν καὶ Βουλγάρων: «Ἔπεσαν ἡρωϊκῶς μαχόμενοι ὑπὲρ τῆς πατρίδος των». Καὶ ἐπὶ τῶν ἐλασιτῶν: «Ἐνθάδε κεῖνται προδόται Ἕλληνες οἵτινες, συμμαχήσαντες μὲ τοὺς Βουλγάρους ἐπολέμησαν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν καταστροφήν της».

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω δυστυχῶς ἐκόπτετο ὁ βίαιος Καφαντάρης! Ἂς ἔχῃ καὶ αὐτὸς τὴν γῆν ἐλαφράν. Οἱ Ριμινῖται τὸν ἔχουν συγχωρήσει ἀκόμη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΤΙΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ
ΟΙ ΕΛΑΣΙΤΑΙ ΣΥΝΤΡΙΒΟΝΤΑΙ

Εἰς τὰς 28 Δεκεμβρίου, κατόπιν συνεννοήσεως καὶ τῇ διαταγῇ τοῦ Ἀγγλικοῦ Στρατηγείου, ἀπεφασίσθη ἐπὶ τέλους ἡ ἐκκαθάρισις τῶν περιοχῶν Καισαριανῆς — Παγκρατίου — Βύρωνος. Μᾶς διετέθη ἐπὶ πλέον τὸ 155 τάγμα Ἐθνοφυλακῆς ὑπὸ τὸν ἀντισυνταγματάρχην πεζικοῦ Δουράτσον. Ἡ ἐπιχείρησις αὕτη ἀνετέθη — ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς Ταξιαρχίας — (διαταγὴ 605)28.12.44) εἰς τὸ συγκρότημα τοῦ ὑποδιοικητοῦ τῆς Ταξιαρχίας Παπαδοπούλου, ὁ ὁποῖος διέθετε δύο ἀξιωματικοὺς τῆς Ταξιαρχίας, τὸν Ἀντ)ρχην Λασπιᾶν Ἀθαν., ὑποδιοικητὴν τοῦ Συντ)τος Πυρ[?]κοῦ καὶ τὸν Ταγμ.)ρχην Πεζ. Λουτεράκην Α., διοικητὴν τοῦ 3ου Τάγματος κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐπιχειρήσεων στὴν Ἰταλίαν μέχρι Ρίμινι. Εἰς τὸ συγκρότημα διετέθη σχεδὸν ἅπασα ἡ ὀργανικὴ δύναμις τῆς Ταξιαρχίας: τὰ 2ον καὶ 3ον Τάγματα, ὁ 1ος Λόχος τοῦ 1ου Τάγματος, τὸ 148 Τάγμα Ἐθνοφυλακῆς, τὸ 142 Τάγμα Ἀντ)ρχου Γερογιάννη Στεφάνου, δύο Λόχοι Χωροφυλακῆς (200 ἄνδρες), τρεῖς οὐλαμοὶ ἁρμάτων

Συνταγματάρχης Ν. Παπαδόπουλος Ὑποδιοικητὴς τῆς Ταξιαρχίας ΡΙΜΙΝΙ, εἰς τὸ παρατηρητήριον τῆς Ἀμούδας Γράμμου 25–8–49.

(9 ἅρματα), οὐλαμοὶ τεθωρακισμένων αὐτοκινήτων καὶ τὰ πυρὰ ἀγγλικῆς πυροβολαρχίας.

Σημειώνω ὅτι ἡ Καισαριανὴ ἐθεωρεῖτο (καὶ ἦτο πράγματι) τὸ Στάλινγκραντ τῶν κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι τὸ διεκήρυσσον ἀκατάπαυστα μὲ τὰ ἀηδιαστικὰ χωνιά τους.

Αἱ ἀγγλικαὶ μονάδες θὰ ἐπετίθεντο ἐπὶ τῶν κατευθύνσεων: 1) Κατσιπόδι — συνοικισμὸς Ὑμηττοῦ, 2) Κατσιπόδι — Α' Νεκροταφεῖον, 3) Στάδιον καὶ Ἀρδηττὸς πρὸς Παγκράτι.

Τὸ συγκρότημα Παπαδοπούλου ἐπετέθη τὴν 7.30' ὥραν τῆς 29ης Δεκεμβρίου αἰφνιδιαστικῶς. Ὁ ἀγὼν στὴν Καισαριανὴ διεξήχθη ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν. Ἦτο ὁ σκληρότερος ἀγὼν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπιθέσεως τῶν κομμουνιστῶν. Οἱ κομμουνισταὶ ἐμάχοντο ὑπὲρ τῶν ἑστιῶν των, τῶν οἰκογενειῶν των καὶ ὅλων τῶν ἐκ λεηλασιῶν κλοπιμαίων. Ἡ αἰφνιδιαστικὴ προσβολὴ τοὺς προύκάλεσε σύγχυσιν. Μέχρι τῆς 17.00 ὥρας εἶχεν ὁλοκληρωθῆ ἡ κατάληψις τοῦ συνοικισμοῦ Καισαριανῆς.

Ἡ μάχη τῆς Καισαριανῆς ὑπῆρξεν ἀποφασιστικὴ δι' ὅλην τὴν ἔκβασιν τοῦ ἀγῶνος τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ Καισαριανὴ μετὰ τῶν συνοικιῶν Συγγροῦ — Παγκρατίου καὶ Ἀναλήψεως ἀπετέλει τὸ ἰσχυρότερον κέντρον ἀμύνης τῶν κομμουνιστῶν ἐξ οὗ καὶ ἡ ὀνομασία «Στάλινγκραντ» τῶν Ἀθηνῶν. Διέθετε τὰς μεγαλυτέρας καὶ καλυτέρας δυνάμεις των. Ἑκάστη οἰκία εἶχε μεταβληθῆ εἰς φρούριον. Αἱ ὁδοὶ ἦσαν πλήρεις ὁδοφραγμάτων, νάρκαι δὲ καὶ παγίδες συνεπλήρωνον μετὰ συρματοπλεγμάτων τὴν ἰσχυρὰν ὀργάνωσιν.

Πανικόβλητος ὑποχώρησις

Οἱ Ἐλασῖται ἠμύνθησαν μετὰ λύσσης, γνωρίζοντες ὅτι ἡ πτῶσις τῆς Καισαριανῆς θὰ ἐβάρυνε πολὺ εἰς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ συνόλου τῆς «Μάχης τῶν Ἀθηνῶν» καὶ κυρίως ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ των. Ἡ ἐξαιρετικὴ πεῖρα τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ὁπλιτῶν τῆς Ταξιαρχίας, ἡ ἀνωτέρα τεχνικὴ καὶ τακτική των κατάρτισις καὶ πρὸ πάντων τὸ ἐξαιρετικὸν ἠθικόν, ἐνισχυόμενον ὑπὸ τῆς ἰδέας ὅτι διὰ τῆς πτώσεως τοῦ «Στάλινγκραντ» τῶν Ἀθηνῶν, θὰ ἀνέπνεεν ὁ Λαὸς τῶν Ἀθηνῶν, ἦσαν στοιχεῖα πρὸ τῶν ὁποίων δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀντιστοῦν οἱ Ἐλασῖται καὶ ἐκάμφθησαν τελικῶς, ὑποστάντες τοιαύτην φθοράν, ὥστε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτὸς νὰ ὑποχωρήσουν πανικόβλητοι, ὄχι μόνον ἀπὸ τῆς Καισαριανῆς ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς συνοικισμοὺς Ἀναλήψεως — Βύρωνος καὶ Ζωοδόχου Πηγῆς. Ἡ σύμπτυξίς των ἐγένετο διὰ τοῦ Ὑμηττοῦ —δύσβατος ἡμιονικὴ διὰ Καρέα— καὶ οὕτω ὁλόκληρον τὸ βαρὺ ὑλικὸν ἐγκατελείφθη, περισυλλεγὲν εἰς μεγάλας ποσότητας (2 πυροβόλα τῶν 75, 4 πυροβόλα τῶν 37, 10 πολυβόλα, 5 ὅλμοι, 400 τυφέκια, 5 αὐτοκίνητα πολυτελείας, 10 φορτηγὰ αὐτοκίνητα). Συνελήφθησαν 400 Ἐλασῖται, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ αἱ ἐγκαταλειφθεῖσαι μεγάλαι ποσότητες τροφίμων πάσης φύσεως, διενεμήθησαν εἰς τὸν ἐξηντλημένον ἐκ

πείνης πληθυσμόν, καθὼς καὶ φάρμακα καὶ πολλὰ εἴδη ἱματισμοῦ καὶ ὑποδήσεως.

Δυστυχῶς, ἡ Ταξιαρχία ἐκτὸς τῶν πολλῶν τραυματιῶν, ἐπλήρωσε τὴν ἐπιτυχίαν της μὲ νεκροὺς 4 ἀξιωματικοὺς καὶ 10 στρατιώτας.

Κατὰ τὰς 30 καὶ 31 Δεκεμβρίου: Συνεπληρώθη ἡ ἐκκαθάρισις τῶν συνοικισμῶν καὶ ἐλήφθησαν μέτρα διὰ τὴν τροφοδοσίαν τοῦ πληθυσμοῦ. Ὠργανώθησαν συσσίτια διὰ τῶν ἀνευρεθέντων τροφίμων. Πρὸ παντὸς ἦτο καταφανὴς ἡ χαροποιὸς ἠρεμία τῶν κατοίκων.

Δίκαιοι ἔπαινοι

Ἡ Ταξιαρχία διὰ τοὺς νικηφόρους ἀγῶνας της ἔλαβε τὰς κάτωθι διαταγάς:

Τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ Ὑπουργοῦ Ἀμύνης:

«ΔΙΑΤΑΓΗ

Ἡ Κυβέρνησις παρακολουθεῖ μετ' ἄκρας ὑπερηφανείας τὸ μοναδικὸν τακτικὸν Ἑλληνικὸν Τμῆμα Στρατοῦ, τὴν ΙΙΙ Ἑλληνικὴν Ὀρεινὴν Ταξιαρχίαν, πρωτοπόρον μαχητὴν μετὰ τῶν λοιπῶν συγκροτουμένων Τμημάτων, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ Ἔθνους. Παρηκολούθησε τὴν συγκρότησίν της εἰς τὸν Λίβανον. Ὑπῆρξε ταχυτάτη. Παρηκολούθησε τὴν εἴσοδόν της εἰς τὸν πόλεμον ἐν Ἰταλίᾳ. Ἐθαύμασε τὰ κατορθώματά της. Ἔσωσε τὴν τιμὴν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ κατάληψις τοῦ Ρίμινι, τοῦ Ρουβίκωνος καὶ τῆς Μπιλάριας ἐχειροκροτήθη ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, ὡς νέον ἔπος Ἀλβανικόν.

Ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται τῆς ΙΙΙ Ἑλληνικῆς Ὀρεινῆς Ταξιαρχίας: Ἐστὲ ὑπερήφανοι. Εἴσθε γνήσια τέκνα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Εἴσθε ἄξιοι τῆς Πατρίδος. Ἐν ὀνόματι τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις ἐκφράζει δι' ἐμοῦ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Ἔθνους.

Ἀθῆναι 23 Δεκεμβρίου 1944»

Τοῦ Στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ Ἀθηνῶν:

«90152. Ἐμπιστευτικόν. Ἀπὸ Στρατιωτικὴν Διοίκησιν Ἀθηνῶν πρὸς ΙΙΙ Ἑλληνικὴν Ὀρεινὴν Ταξιαρχίαν.

«Ὁ Ἀντιστράτηγος HAUKES WORTH ἐπιθυμεῖ νὰ διαβιβάσῃ εἰς τὸν Συνταγματάρχην Τσακαλῶτον καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἄνδρας τὰ θερμὰ συγχαρητήριά του διὰ τὸ ἐξαίρετον ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐπετέλεσαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τριῶν τελευταίων ἡμερῶν κατὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ τομέως των εἰς Ν.Α. περιοχὴν τῶν Ἀθηνῶν. Παρακαλῶ διαβιβάσατε εἰς πάντας τοὺς ὑπὸ τὰς διαταγάς σας τὰς εὐχαριστίας μου καὶ συγχαρητήρια διὰ τὸ ἐξαίρετον ἔργον καὶ μαχητικότητα».

Ἀπὸ τὸ Στρατηγεῖον ΑΡΚ. ΦΟΡΣ.

Πρὸς Διοικητὴν ΙΙΙ Ε.Ο.Τ. Συνταγματάρχην Τσακαλῶτον:

«Ἐπιθυμῶ νὰ ἐκφράσω εἰς ὅλους τοὺς ἄνδρας τῆς Ταξιαρχίας σας τὴν ἐκτίμησίν μου διὰ τὴν λίαν ἐξαίρετον καὶ ἡρωϊκὴν ὑπηρεσίαν, ἣν ἐπετέλεσαν ἀφ' ἧς ἤρξαντο αἱ ἐχθροπραξίαι ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ.

Ἡ πρώτη σας ἐπίθεσις, δι' ἧς ἐπετεύχθη ἡ ἐκκαθάρισις τῆς ὅλης περιοχῆς τῶν Κουπονίων καὶ ἡ ἐξασφάλισις ζωτικῶν σημείων εἰς τὰ πέριξ τῶν Ἀθηνῶν, ἀπέβη μία ἀνεκτίμητος ἐπιτυχία διὰ τὰς μετέπειτα ἐπιχειρήσεις, δι' ἧς παρημποδίσθη ἡ διείσδυσις τοῦ ἐχθροῦ εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως καὶ ἀπέδωκε μίαν σταθερὰν βάσιν, ἀφ' ἧς ἐξαπελύθη ἡ μετέπειτα ἐπίθεσις, ὅταν ὁ καιρὸς ἦλθε.

Διαρκούσης τῆς περιόδου, καθ' ἣν ἤμεθα ἠναγκασμένοι νὰ μένωμεν ἐν ἀμύνῃ, ὁπότε περισσότεραι ἐνισχύσεις μετεφέρθησαν, σεῖς μὲ τὰς συνεχεῖς ἐπιθετικὰς ἐνεργείας ἐκρατήσατε πλήρη τὴν ὑπεροχὴν ἐπὶ τοῦ ἐχθροῦ ἐντὸς τῶν ὁρίων σας καὶ εἴσθε κατὰ μέγα μέρος συντελεσταὶ διὰ τὴν ἐξάρθρωσιν τοῦ ἠθικοῦ ὅπερ παρετηρήθη μεταξὺ τῶν τάξεων αὐτοῦ.

Ὅταν, τέλος, ἡ στιγμὴ ἔφθασε διὰ νὰ ἐπιτεθῆτε καὶ πάλιν, ἡ θαρραλέα καὶ ἔντεχνος κατάληψις τῆς Καισαριανῆς, τοῦ «Στάλινγκραντ» τῶν κομμουνιστῶν, ὑφ' ὑμῶν, ἦτο ἀρχικῶς ἡ αἰτία διὰ τὴν πλήρη κατάρρευσιν καὶ ἧτταν τῶν ἐχθρῶν μας εἰς ὅλην τὴν νοτιοανατολικὴν περιοχὴν τῶν Ἀθηνῶν, ἥτις ἀναμφιβόλως ἦτο ἑστία ἐνεργείας κομμουνιστῶν.

Πρὸς μεγάλην μου λύπην ἡ Ταξιαρχία σας πρόκειται συντόμως νὰ ἀπέλθῃ τῆς διοικήσεώς μου. Ἡ συνεργασία μαζί σας ἦτο τιμὴ καὶ εὐχαρίστησις δι' ἐμὲ καὶ θὰ ἤμην εὐγνώμων ἂν θὰ διεβιβάζατε εἰς ὅλους τοὺς ἄνδρας σας τὸν λίαν εἰλικρινῆ μου θαυμασμὸν διὰ τὴν μεγάλην γενναιότητά των καὶ τὰς ἐξόχους μαχητικάς των ἱκανότητας.

Τὰς πλέον καλυτέρας μου εὐχὰς εἰς ὅλους δι' ἓν εὐτυχὲς καὶ ἐπιτυχὲς νέον ἔτος. Ἐλπίζω νὰ ἔλθῃ ταχέως ὁ καιρός, ὁπότε ὁμοῦ καὶ πάλιν θὰ βαδίσωμεν πρὸς τὴν Νίκην κατὰ τοῦ κοινοῦ μας ἐχθροῦ, τῶν Γερμανῶν.

R. H. B. ARKWRIGHT
Ὑποστράτηγος»

Ἡ ἐπιχείρησις κατὰ τῆς Καισαριανῆς ἔγινε κατόπιν δύο ὑπομνημάτων τῆς Ταξιαρχίας πρὸς τὸν ἀρχιστράτηγον Σκόμπυ τὴν 23ην καὶ 24ην εἰς τὰ ὁποῖα ὁ διοικητὴς τῆς Ταξιαρχίας, μὴ λησμονῶν ὅτι ἦτο καὶ μέλος τοῦ Ἀνωτάτου Στρατιωτικοῦ Συμβουλίου μὴ συνεδριάζοντος λόγῳ τῶν ἐπιχειρήσεων, ἔθιγεν ἐκτὸς τοῦ τρόπου διεξαγωγῆς τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τὴν ἀνάγκην ἐπιστρατεύσεως τῆς Ἠπείρου καὶ διορισμοῦ τοῦ στρατηγοῦ Ζέρβα ὡς Στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ.

Τὴν πρότασιν ταύτην ὑπέβαλε διότι εἶχε πληροφορίας περὶ συγκεντρώσεως ὑπὸ τοῦ ΕΛΑΣ 15 χιλιάδων Στρατοῦ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας (μὲ στοιχεῖα βουλγαρικά), ἐξ Ἀλβανίας καὶ ἐκ Θεσσαλίας (Ἕλληνας κομμουνιστὰς) διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἐξεδηλοῦτο ἐπίθεσις ἐναντίον τῆς Ἠπείρου ἐκ τριῶν κατευθύνσεων, μὲ σκοπὸν τὴν διάλυσιν τῶν ἐθνικοφρόνων δυνάμεων τοῦ στρατηγοῦ Ζέρβα, τὴν απόκτησιν τοῦ ὁπλισμοῦ του

καὶ τὴν ἐν συνεχείᾳ κίνησιν πρὸς τὴν Ἀττικὴν διὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς κομμουνιστικῆς δικτατορίας.

Ἐπίσης ἐπρότεινεν ὅπως ἡ Ἑλληνικὴ Ἀεροπορία ἐκκαθαρισθῇ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς, στελεχωθῇ μὲ ἐθνικόφρονα στοιχεῖα καὶ ἀποσταλῇ ἀμέσως πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ στρατηγοῦ Ζέρβα.

Ἐκ τῶν προτάσεων τούτων ἐγένετο δεκτὴ μόνον ἡ τοῦ τρόπου ἐπιχειρήσεων καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 703360 τῆς 27 Δεκεμβρίου 1944 πρὸς τὸν ταξίαρχον διοικητὴν τῆς ΙΙΙ Ταξιαρχίας συνταγματάρχην Τσακαλῶτον ὁ ἀρχιστράτηγος Σκόμπυ ὑπεγράμμιζεν:

«Ἀγαπητὲ Ταξίαρχε,

Ὁ στρατηγὸς Σκόμπυ ἀνέγνωσε μετ' ἐνδιαφέροντος τὰ δύο σας ἔγγραφα ἡμερομηνιῶν 23 καὶ 24 Δεκεμβρίου καὶ μοὶ ἀνέθεσε νὰ ἀπαντήσω ὡς ἑξῆς: . . . .

Ὁ ἀρχιστράτηγος φρονεῖ ὅτι αἱ ἀπόψεις ὑμῶν ἐπὶ τῶν μελλοντικῶν ἐπιχειρήσεων περιέχουν πολλὰ βάσιμα στοιχεῖα καὶ ὡς ἐκ τούτου διεβιβάσθησαν εἰς τὸν Στρατιωτικὸν Διοικητὴν στρατηγὸν Χάουκεσγουορθ πρὸς γνῶσιν καὶ μελέτην.

Ἀναμφιβόλως, ὁ στρατηγὸς θὰ δώσῃ τὴν δέουσαν προσοχήν, θέτων εἰς ἐφαρμογὴν τὸ σχέδιόν σας ἐκκαθαρίσεως τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ στρατηγὸς Σκόμπυ, ἐκτιμᾷ πλήρως τὸ εὐγενὲς ἔργον τὸ ὁποῖον ὑμεῖς ὡς καὶ ἡ Ταξιαρχία ὑμῶν ἐπετελέσατε καὶ ἐπιτελεῖτε κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἐλπίζει ἐπίσης ὅτι αἱ συζητήσεις αἱ ὁποῖαι λαμβάνουν χώραν νῦν, θὰ φέρουν εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

27 Δεκεμβρίου 1944

Διὰ τὸν στρατηγὸν ὁ ἐπιτελάρχης ταξίαρχος Φὲρθ»

Τὴν 31ην Δεκεμβρίου ἀφίχθη ἐξ Ἰταλίας ὁλόκληρον τὸ Σύνταγμα Πυροβολικοῦ (πυροβόλα) καὶ κάρτερς καὶ οἱ ὅλμοι τῶν 2ου καὶ 3ου Ταγμάτων.

Ἡ Ταξιαρχία κατόπιν διαταγῆς τοῦ Ἀγγλικοῦ Στρατηγείου ἀπετέλεσε συγκρότημα ὑπὸ τὸ ὄνομα «Συγκρότημα Ρίμινι», τὸ ὁποῖον ἐνισχύθη ὑπὸ τῶν κάτωθι μονάδων: IV Ταξιαρχίας Ἐθνοφυλάκων τοῦ συνταγματάρχου Ἀντωνοπούλου Μιχ. (148 Τάγμα Ζηργάνου, 155 Δουράτσου, 157 Χριστοδουλάκη).

Τὸ «Συγκρότημα Ρίμινι» ἀντικατέστησε τὴν Ι Βρετανικὴν Ταξιαρχίαν καὶ ἐπιτηροῦσε τὰς διαβάσεις Ὑμηττοῦ, ἐξεκαθάρισε τελείως καὶ ὁριστικῶς διὰ πλήρους ἀφοπλισμοῦ παντὸς ἐνόπλου Ἐλασίτου τοὺς συνοικισμοὺς Μὲτς — Νεκροταφείου — Κυνοσάργους.

Πᾶσα ἐνέργεια ἐπροστατεύετο ὑπὸ τοῦ Συντάγματος Πυροβολικοῦ τῆς Ταξιαρχίας Ρίμινι.

Μέχρι τῆς 4ης Ἰανουαρίου εἶχον ἐκκαθαρισθῇ οἱ συνοικισμοὶ Γηροκομείου, Παυλίδου καὶ Τουρκοβουνίων.

Ἐπανέρχεται ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς

Μέτρα τροφοδοσίας τοῦ πληθυσμοῦ ἐλήφθησαν καὶ ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς ἐπανῆλθεν ἤρεμος καὶ κανονικός. Ἡ κατάστασις τῶν Ἀθηνῶν ἔβαινε πρὸς πλήρη ἐκκαθάρισιν ἀπὸ τοὺς Ἐλασίτας οἱ ὁποῖοι ἔχασαν τελείως τὸ ἠθικόν των καὶ ὑπεχώρουν πανικόβλητοι ἔξω τῆς πόλεως. Τὸ κτύπημα Καισαριανῆς — Βύρωνος ὑπῆρξε θανατηφόρον.

Ἐπὶ πλέον, χάρις εἰς τὴν σθεναρὰν ἐπέμβασιν εἰς Λονδῖνον τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β΄, ἐφάνησαν τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα. Ἀφίχθη ἡ IV Βρεταννικὴ Μεραρχία. Ἡ ἀποστολὴ τοιούτων ἐνισχύσεων ἔδιδε πλέον σαφῆ τὴν θέλησιν τῆς Μ. Βρεταννίας νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Ἑλλάδα καὶ οἱ Ἐλασῖται ἀντελήφθησαν ὅτι ἔχασαν τὸ παιγνίδι των.

Ἤρχισε πλέον μὲ γοργὸν ρυθμὸν ἡ ἐκκαθάρισις τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡ πλήρης ἧττα τῶν κομμουνιστῶν — ἡ Ταξιαρχία ἔφθασε εἰς τὸ Ψυχικὸν ὅπου ἐγκατεστάθησαν ἀναγνωρίσεις της καὶ παρατηρητήρια — τὴν ὁποίαν ἄλλως τε προέβλεπον οἱ Ἐρυθροὶ ἀπὸ τῆς 11ης Δεκεμβρίου, ὅπως κατεφάνη ἐκ τοῦ κατωτέρω περιστατικοῦ :

Τὴν 17ην ὥραν τῆς 11ης Δεκεμβρίου ὁ Νεοζηλανδὸς ἀξέχαστος πολυτραυματίας ἀντισυνταγματάρχης E. V. KET σύνδεσμος παρὰ τῇ Ταξιαρχίᾳ, προσεκόμισεν ἐν ἀντιγράφῳ ἐκτίμησιν τῆς καταστάσεως, συντεταγμένην ὑπὸ ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ τοῦ ΕΛΑΣ, μὲ ἡμερομηνίαν 11 Δεκ., ὥρα 11, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ὅτι κατεῖχε πλήρως τὴν στρατιωτικὴν τέχνην.

Ἀπεδίδετο εἰς ἕνα τῶν τεσσάρων ἡγετῶν τοῦ ΕΛΑΣ, Μάντακαν, Σαράφην, Πυριόχον, Λαγκουράνην.

Εἰς τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἐξετίθετο μὲ πᾶσαν εἰλικρίνειαν καὶ ἀντικειμενικότητα ἡ κατάστασις τοῦ στρατοῦ τοῦ ΕΛΑΣ ἐν Ἀθήναις καὶ αἱ μέγισται δυσκολίαι αἱ ὁποῖαι παρουσιάζοντο, λόγῳ τῆς ἡρωϊκῆς ἀντιστάσεως τῆς III Ταξιαρχίας καὶ τῆς συνεχοῦς ἐνισχύσεως τῶν βρεταννικῶν στρατευμάτων.

Καὶ κατέληγε μὲ τὴν πρότασιν ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ζητηθῇ εἰρηνικὴ διευθέτησις, διότι δὲν ὑπῆρχε δυνατότης ἐνόπλου ἐπικρατήσεώς των.

Ἦτο ἡ πρώτη δι᾽ ἡμᾶς ἀπόδειξις τῆς ἥττης των.

Τὴν 6ην Ἰανουαρίου: βάσει διαταγῆς τῆς IV βρεταννικῆς Μεραρχίας (194)5.1.1945) ἀπὸ τῆς πρωΐας τῆς 6ης Ἰανουαρίου θὰ παρελάμβανεν αὐτὴ τὸν τομέα τοῦ «Συγκροτήματος Ρίμινι», τὸ ὁποῖον ἔπαυε ὑφιστάμενον.

Ἡ III Ε. Ο. Ταξιαρχία θὰ παρέμενε μὲ τὰς ὀργανικάς της δυνάμεις (μικροῦ ἐκστρατευτικοῦ Σώματος Ἰταλίας) διὰ νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐξόρμησιν ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν.

Αἱ Ἀθῆναι εἶχον ἀπηλευθερωθῆ ἀπὸ τὸν κομμουνιστικὸν βραχνά.

ΟΙ ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΕΞΟΡΜΟΥΝ ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Τὴν 06.45′ ὥραν τῆς 7ης Ἰανουαρίου, ἅπασα ἡ Ταξιαρχία μετὰ τοῦ πυροβολικοῦ της (Διαταγὴ Ἐπιχειρήσεων 1)6.1.1945) ἐκινήθη μὲ ἐντολὴν καταλήψεως τῆς περιοχῆς: Ἐλευσὶς — Μάνδρα, Μαγούλα — Ἀσπρόπυργος, ἥτις καὶ ἐξετελέσθη μέχρι τῆς 16ης ὥρας. Ὁ Σ. Δ. τῆς Ταξιαρχίας ἐγκατεστάθη εἰς Ἐλευσῖνα. Τὴν διοίκησιν τοῦ Συντάγματος Πυροβολικοῦ ἀνέλαβεν ὁ ὑποδιοικητής του ἀντισυνταγματάρχης Λασπιᾶς Ἀθαν. τοῦ διοικητοῦ συνταγματάρχου Μανιδάκη διατεθέντος διὰ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ μέλλοντος Πυροβολικοῦ τοῦ Στρατοῦ μας.

Περισυνελέγη εἰς Ἐλευσῖνα ἄφθονον ὑλικὸν πολεμικὸν καὶ τρόφιμα: 5 πυροβόλα τῶν 75 καὶ ἄφθονα αὐτόματα καὶ τυφέκια.

Ἐν συνεχείᾳ συνεκρότησε ἀπόσπασμα ὑπὸ τὸν ὑποδιοικητὴν συνταγματάρχην Παπαδόπουλον ἐκ τῶν 1ου καὶ 3ου ταγμάτων μὲ ἐντολὴν ἐκκαθαρίσεως τῆς περιοχῆς Χάνι Κάζα — Ἐρυθραὶ καὶ Βίλλια.

Μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν Ἐλασιτῶν εἰς περιοχὴν Χάνι Κάζα κατελήφθησαν μέχρι τῆς 13ης ὥρας τῆς 8ης Ἰανουαρίου αἱ Ἐρυθραὶ καὶ τὰ Βίλλια. Οἱ πληθυσμοὶ ἀνέπνευσαν.

Κατὰ τὰς ἐπιχειρήσεις ἀπηλευθερώθησαν 110 ὅμηροι, εὑρεθέντες εἰς ἀθλίαν κατάστασιν.

Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι καὶ ὑλικόν, 2 πυροβόλα τῶν 75 καὶ 1 τῶν 105.

Κατόπιν διαταγῆς τοῦ Ἀγγλικοῦ Στρατηγείου μᾶς διετέθησαν 2 τάγματα Ἐθνοφυλακῆς ὑπὸ τὸν συνταγματάρχην Χρ. Ἰωάννου.

Πρὸς Κόρινθον: Τὴν 10ην Ἰανουαρίου ὁ ἀνεξάρτητος Λόχος τῆς Ταξιαρχίας ὑπὸ τὸν λοχαγὸν Κόλλιαν μὲ μίαν ἴλην τεθωρακισμένων αὐτοκινήτων ἀγγλικῶν, ἐκινήθησαν τὴν 07.30′ ὥραν διὰ τὴν κατάληψιν τῆς Κορίνθου.

Εἰς τὴν Κακὴν Σκάλαν οἱ Ἐλασῖται κατέστρεψαν καὶ ὑπενόμευσαν τὴν ὁδὸν καὶ προέβαλον ἀντίστασιν.

Λόγῳ τούτου, τὴν 11ην Ἰανουαρίου κατόπιν διαταγῶν τοῦ Ἀγγλικοῦ Στρατηγείου, ἐκινήθη περὶ ὥραν 06.30′ τὸ 2ον Τάγμα Τζανετῆ (τῆς Ταξιαρχίας) ἐπ' αὐτοκινήτων, ἐνισχυθὲν καὶ διὰ μιᾶς πυροβολαρχίας τοῦ ΙΙΙ Συντάγματος Πυροβολικοῦ. Τὴν 10.15′ ὥραν ὁ Τζανετῆς κατέλαβε τὸ Καλαμάκι καὶ τὰ Ἴσθμια ὡς καὶ τὰ ὑψώματα ΒΑ τῆς διώρυγος.

Τὴν 11.45′ ὥραν ἐξεδηλώθησαν πυρὰ αὐτομάτων ὅπλων καὶ ὄλμων τῶν ἐλασιτῶν ἀπὸ τὰ Ν.Α ὑψώματα τῆς Διώρυγος.

Ἡ διάβασις ἐματαιώθη διὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καθ' ἣν ἐφονεύθησαν 3, ἐτραυματίσθησαν 7 καὶ ἐπνίγη ἕνας ἀξιωματικός μας.

Κατὰ τὴν ἐκκαθάρισιν Μεγάρων καὶ Ἰσθμίων ἀπηλευθερώθησαν 60 ὅμηροι καὶ αὐτοὶ εἰς ἀθλίαν κατάστασιν.

Τὴν 12ην Ἰανουαρίου: Τὸ τάγμα Τζανετῆ κατέλαβε τὴν Κόρινθον. Αἱ ἀπελευθερούμεναι περιοχαὶ ἐτίθεντο ὑπὸ τὴν ἀσφάλειαν μονάδων Ἐθνοφυλάκων καὶ τὰ τάγματα τῆς Ταξιαρχίας καθίσταντο ἐλεύθερα διὰ νὰ κινηθοῦν πρὸς οἱανδήποτε κατεύθυνσιν.

Ἡ *ἀνακωχή*: Τὴν 22.30' ὥραν τῆς 11 Ἰανουαρίου 1945 συνῆφθη ἀνακωχὴ μεταξὺ Κυβερνήσεως καὶ Ἐλασιτῶν, τῆς ὁποίας ἡ ἐφαρμογὴ ἤρχισε ἀπὸ 00.1 ὥρας τῆς 15ης Ἰανουαρίου.

Τοῦτο μᾶς ἐκοινοποιήθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5)12.1.45 διαταγῆς τῆς IV Ἀγγλικῆς Μεραρχίας Γουέϊρ, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὑπήγετο τότε ἡ Ταξιαρχία.

Βάσει τῆς ἀνακωχῆς, αἱ δυνάμεις τοῦ ΕΛΑΣ θὰ συνεκεντροῦντο εἰς ὡρισμένας περιοχὰς τῆς Ἑλλάδος. Οἱ Ἐλασῖται εἶχον χάσει πλέον τὸν 2ον γῦρον. Ἡττήθησαν καὶ πάλιν. Ἡ Ἑλλὰς ἐνίκησε ἢ ἐνόμιζε τοὐλάχιστον τοῦτο, μὴ φανταζομένη τὴν μέλλουσαν συμφοράν.

Ἐλασῖται Αἰχμάλωτοι

Ἡ Ταξιαρχία εἶχε τὴν ὑπερήφανον ἀμοιβὴν νὰ ἴδῃ τοὺς ἐλασίτας διερχομένους διὰ τῶν γραμμῶν της. Τὴν 15 Ἰανουαρίου διῆλθον δι' Ἐρυθρῶν 800 ἀντάρται τῆς ΙΙΙ Μεραρχίας τοῦ ΕΛΑΣ, κατευθυνόμενοι πρὸς Βορρᾶν. Διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ πρὸς Πελοπόννησον 445 ἀντάρται τοῦ 6ου Συντάγματος Ἐλασιτῶν. Τὰ μεσάνυκτα 568 ἀντάρται, ἀνήκοντες εἰς τὴν ΙΙΙ ἢ ΙΧ Μεραρχίας τοῦ ΕΛΑΣ. Τὴν 16ην Ἰανουαρίου πέρασαν 640 ἀντάρται τοῦ 9ου Συντάγματος τοῦ ΕΛΑΣ.

Καὶ ἕνα μικρὸ μάθημα: Ὁ Διοικητὴς τῆς ΙΙ Μεραρχίας τοῦ ΕΛΑΣ καὶ κατόπιν Δήμαρχος Ἐλευσῖνος μὲ τὸ ἐπιτελεῖον του, κατήρχοντο ἔνοπλοι πρὸς Ἐλευσῖνα.

Ὁ ἀείμνηστος γενναῖος Λοχαγὸς τῆς Ταξιαρχίας Ρίμινι Σπηλιωτόπουλος — ἐφονεύθη εἰς τὸ Πάτωμα Γράμμου, ὅπου ἡ γέφυρα Σαραντοπόρου, κατὰ τὸν συμμοριτοπόλεμον — εὑρίσκετο μὲ τὴν διμοιρίαν του ἔξωθι τῆς Μάνδρας.

Μόλις πλησίασαν, τοὺς δήλωσε, ὅτι δὲν μποροῦν νὰ περάσουν ἂν δὲν καταθέσουν τὰ ὅπλα των μπροστά του. Ὁ ἐλασίτης Μέραρχος καί τινες ἐπικεφαλῆς ἐδυστρόπησαν καὶ ἤρχισαν φωνασκοῦντες. Αὐτὸς ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως τοὺς ἐδήλωσε: «Στὴν περιοχὴ τοῦ Στρατηγείου τῆς ΙΙΙ Ε.Ο.Τ. δὲν περνᾶνε ἐλασῖτες ἔνοπλοι. Μὴ τολμήσετε νὰ κινηθῆτε διότι δὲν θὰ προφθάσετε οὔτε νὰ μετανοήσετε». Καὶ ἐτέθη τὸ πολυβόλον του πρὸς πυροβόλησιν.

Κατέθεσαν τὰ ὅπλα καὶ πέρασαν. Κατόπιν ἦλθε καὶ μοῦ διηγήθη ὡς ἑξῆς, ὅπως ἐνθυμοῦμαι καλά, τὸ ἐπεισόδιον: «Κύριε Ταξίαρχε, παρέβην λίγο τὴν Βάρκιζα. Μὰ νὰ περάσουν κορδωμένοι δὲν τὸ σήκωνε ἡ ψυχή μου». Γελάσαμε καὶ τοῦ ἀπάντησα: «Ὦ, γι' αὐτὸ ἤμην βέβαιος. Καλὰ τοὺς ἔκαμες».

Ἐδῶ τελειώνει ἡ «Μάχη τῶν Ἀθηνῶν». Ἐδῶ κλείνει τὸ κεφάλαιον τῶν αἱματηρῶν προσπαθειῶν τοῦ «Μικροῦ Ἐκστρατευτικοῦ Σώματος Ρίμινι».

Ἦτο ἡ δευτέρα δοξασμένη καὶ ματωμένη ἐξόρμησίς του. Εἰς τὴν κορυφὴν τῶν θυσιῶν καὶ εἰς τὸ προβάδισμα διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος!

"ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΤΟΣΟΝ ΟΛΙΓΟΙ ΠΡΟΣΕΦΕΡΟΝ ΤΟΣΑ ΠΟΛΛΑ"

Ἀπὸ τὴν ἔκθεσιν ταύτην τῶν ἐπιχειρήσεων τῆς III Ταξιαρχίας Ρίμινι, κατὰ τὴν «Μάχην τῶν Ἀθηνῶν», προκύπτει πόσον σημαντικὸς ὑπῆρξεν ὁ ρόλος της καὶ πόσον συνέβαλε, παρὰ τὸ ὀλιγάριθμον τῆς δυνάμεώς της (2.500 ἄνδρες) εἰς τὴν συντριβὴν τῶν κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ λύσσαν καὶ μὲ μανίαν παρανοϊκῶν ἐπεχείρησαν νὰ ὑποδουλώσουν τὴν χώραν εἰς τὸν Ἐρυθρὸν ἐχθρόν.

Ἀποτελεῖ ἱστορικὴν ἀδικίαν ἀσυγχώρητον, ἡ παραγνώρισις ἑνὸς τοιούτου ἄθλου καὶ ἀσέβειαν πρὸς τὴν μνήμην τῶν ὑπερτριακοσίων νεκρῶν τῆς Ταξιαρχίας καὶ τῶν διπλασίων τραυματιῶν της.

Οἱ νεκροὶ καὶ τραυματίαι της — διπλάσιοι σχεδὸν τῶν μαχῶν τῆς Ἰταλίας κατὰ τῶν Γερμανῶν — καὶ ἡ διάλυσις διαδοχικῶς 17 κομμουνιστικῶν ταγμάτων δεικνύουν τὸ μέγεθος τῆς συμβολῆς της, εἰς τὴν συντριβὴν τῆς ξενοκινήτου ἀνταρσίας.

Οἱ τραυματίαι τοῦ «Μικροῦ Ἐκστρατευτικοῦ Σώματος» ὑπῆρξαν τυχεροὶ διότι τόσον ἐν Ἰταλίᾳ, ὅσον καὶ ἐν Ἀθήναις διέθετεν ἡ Ταξιαρχία εὐλογημένην ὑγειονομικὴν ὑπηρεσίαν καὶ εἰδικώτερον τὸν ἀρχίατρον Ν. Βριώνην, ὁ ὁποῖος πῆρε δικαιωματικῶς τὸν τίτλον «ὁ σωτὴρ τοῦ αἵματος τῆς Ταξιαρχίας». Οἱ τραυματίαι κι' ἐγὼ μαζί τους μὲ εὐγνωμοσύνην τὸν ἐνθυμούμεθα πάντοτε.

Ἡ Ταξιαρχία διὰ τὴν νίκην της, τὴν παγκοσμίως ὑμνηθεῖσαν, τοῦ Ρίμινι, δίκαια προσέλαβε τὸν τίτλον «Ταξιαρχία Ρίμινι». Τῇ προτάσει τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιστρατήγου Παπάγου μετεβιβάσθη εἰς τὸ 3ον Σύνταγμα Πεζικοῦ ὁ τίτλος «3ον Σύνταγμα Ρίμινι», καὶ καθωρίσθη ὅπως ὁ Βασιλεὺς Παῦλος εἶναι ὁ ἐπίτιμος Διοικητὴς τοῦ Συντάγματος τούτου.

Ἀλλὰ καὶ ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν τὴν ἐτίμησε διὰ τῆς ἀπονομῆς «τοῦ χρυσοῦ μεταλλίου τῆς πόλεως», ὑπὸ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, προεδρευομένου ὑπὸ τοῦ Δημάρχου κ. Νικολοπούλου. Ὅμως, ποιὸς θὰ τὸ πιστεύσῃ, ὅτι ὁ τότε ὑπουργὸς Ἀμύνης ἔκρινε, διὰ λόγους πολιτικῆς σκοπιμότητος, ὅπως ἀναβληθῇ ἡ παράδοσις ἵνα μὴ παραστῇ ὁ Ταξίαρχος.

Τὸ μετάλλιον παρεδόθη τὸ 1957, δηλαδὴ μετὰ τετραετίαν.

'Αλλὰ καὶ μεταγενεστέρως ὅταν τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον ἀπεφάσισε τὴν ἀπονομὴν τοῦ μεταλλίου τῆς Πόλεως μεταξὺ ἄλλων καὶ εἰς τὸν Διοικητὴν τοῦ 'Ιεροῦ Λόχου συνταγματάρχην Τσιγάντεν καὶ εἰς ἐμέ, ὡς διοικητὴν τοῦ 'Εκστρατευτικοῦ Σώματος Ρίμινι, οἱ κομμουνισταὶ δημοτικοὶ σύμβουλοι ἐξηγέρθησαν, ζητοῦντες νὰ ἀπονεμηθῇ νομίζω καὶ εἰς τὸν Σαράφην καὶ ἔτσι ἐματαιώθη ἡ ἀπονομὴ αὕτη...

'Οπωσδήποτε ὑπὸ οἱασδήποτε μικρότητας καὶ μίση οἱ Ριμινῖται, 'Ιερολοχῖται, 'Εθνοφύλακες καὶ τὰ Σώματα 'Ασφαλείας, ἀπὸ ἑλληνικῆς πλευρᾶς δικαιοῦνται τοῦ ἱστορικοῦ ἐπαίνου τοῦ Τσῶρτσιλ: «Οὐδέποτε τόσον ὀλίγοι προσέφερον τόσα πολλὰ διὰ τὴν Πατρίδα των».

Περιβληθεὶς μὲ τὴν θεϊκὴν εὐλογίαν τῆς ὑπερτάτης τιμῆς νὰ διοικήσω τόσον ἐν τῇ ξένῃ ὅσον καὶ εἰς τὴν «Μάχην τῶν 'Αθηνῶν» τοὺς γενναίους μεταξὺ γενναίων ἀξιωματικοὺς καὶ ὁπλίτας, ἀπολύτου πληρότητος, οἱ ὁποῖοι ἁγιοποίησαν τὸ καθῆκον καὶ ἐθεοποίησαν τὴν 'Ελλάδα, θὰ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὰς ἡμέρας τοῦ Δεκεμβρίου μὲ συγκίνησιν, μὲ ὑπερηφάνειαν ἀλλὰ καὶ εὐγνωμοσύνην καὶ θὰ προσκυνῶ τοὺς νεκροὺς μας.

Τιμὴ καὶ Εὐγνωμοσύνη

Καὶ εἰς ἐκδήλωσιν βαθυτάτης τιμῆς καὶ σεβασμοῦ ἀναγράφω κατωτέρω τὰ ὀνόματα τῶν ἀξιωματικῶν ποὺ εἶχον τὴν συντριπτικὴν εὐθύνην διοικήσεως τοιούτων ὁπλιτῶν ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ θυμηθῇ τὸ ὄνομα τοῦ ἀξιωματικοῦ του, ὁ κάθε Ριμινίτης, τὴν μικρὰν ἢ μεγάλην μονάδα του, νὰ θυμηθῇ καὶ τὴν δικήν του ἱερὰν ἐξόρμησιν.

Καὶ τὴν ἴδια τιμὴ καὶ εὐγνωμοσύνη αἰσθάνομαι καὶ πρὸς τοὺς 'Εθνοφύλακας μὲ τοὺς ὁποίους κερδίσαμε μαζὶ τὸ ἀναλογοῦν, τὸ ὁρισθὲν εἰς ἡμᾶς μέρος τῆς «Μάχης τῶν 'Αθηνῶν».

Καὶ δι' ἐκείνους, Ριμινίτας ἢ 'Εθνοφύλακας, ποὺ αἰσθάνονται πικρίαν διότι οὐδὲ κἂν ἀναφέρονται κατὰ τὰς τιμητικὰς ἑορτὰς τοῦ Δεκεμβρίου ὑπενθυμίζω: α) ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΡΙΜΙΝΙΤΑΣ. 'Εκ τῶν 16.000 ὁπλιτῶν τῶν ἐγγεγραμμένων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συγκροτήσεως τῆς Ταξιαρχίας εἰς μητρῶα τοῦ Στρατοῦ Μ. 'Ανατολῆς, μόνον 3.500 συνεκεντρώθημεν πρὸς συγκρότησιν τῆς Ταξιαρχίας ταύτης, ἀντιμετωπίσαντες, ὡς ἀποδείξει ἐκλεκτοί, ἐπιτυχῶς κατὰ τὴν συγκρότησιν τὴν δολοφονικὴν μανίαν τῶν ἀναρχικῶν καὶ τῶν φιλοδόξων.

β) ΔΙΑ ΡΙΜΙΝΙΤΑΣ ΚΑΙ ΕΘΝΟΦΥΛΑΚΑΣ. «Ἡ γαλήνη τῆς συνειδήσεως ὅταν ἔρχεται ὡς ἔπαθλον ἑνὸς τιμίου ἀγῶνος ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος καὶ μιᾶς μόνιμης διακονίας στὸ Δίκαιο καὶ στὴν 'Αλήθεια, εἶναι ἀπόκτημα πολύτιμο, ποὺ δὲν παραβάλλεται μὲ καμμία φανταχτερὴ ἀλλὰ πρόσκαιρη ἀπόλαυσι. Εἶναι σὰν νὰ κατοίκησε στὴν ψυχή σου ὁ ἴδιος ὁ Θεός».

'Ανεξερεύνητοι πράγματι αἱ βουλαὶ τοῦ 'Υψίστου. Κατὰ τὴν πρώτην παράταξιν τῆς συγκροτηθείσης Ταξιαρχίας ἔστειλε ὁ Θεὸς — χωρὶς νὰ τὸν περιμένωμεν — εἰς τὴν Μ. 'Ανατολὴν τὸν ἀξέχαστον Μητροπολίτην 'Ενόπλων Δυνάμεων, τὸν Καρυστίας Παντελεήμονα. Οὗτος ηὐλόγησε τὰ ὅπλα μας.

Καὶ πρὸ τῆς ἐξορμήσεως τὴν 6 Δεκ. 1944, πάλιν χωρὶς νὰ τὸν περιμένωμεν, ἦλθε καὶ ηὐλόγησε τὰ ὅπλα μας πάλιν ὁ Μητροπολίτης Παντελεήμων, συνοδευόμενος ὑπὸ τὸν 'Αρχιμανδρίτην καὶ ἤδη Μητροπολίτην Κορίνθου Παντελεήμονα.

Καὶ γι' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς στὸν ἀγῶνα μας νιώθαμε τὸ Θεὸ νὰ μᾶς γεμίζη, «νιώθαμε τὴν εὐλογίαν του».

'Αλλὰ ἐκτὸς τούτου μᾶς παρέστεκε καθημερινῶς καὶ ὁ ἄφοβος ἀρχιμανδρίτης 'Αγίου Θωμᾶ Πάτερ 'Ηλίας καὶ τώρα Μητροπολίτης Καναδᾶ 'Ανατόλιος, ἀψηφήσας κατὰ τὴν κατοχὴν καὶ κατὰ τὰ Δεκεμβριανὰ Γερμανοὺς καὶ κομμουνιστὰς μὲ χαρακτηριστικὴν περιφρόνησιν πρὸς τὸν κίνδυνον.

Κατωτέρω τὰ τιμημένα ὀνόματα, τῶν γενναίων ἡγητόρων οἱ ὁποῖοι ὡδήγησαν τὰ τέκνα τῆς 'Ελλάδος εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς τιμῆς. Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ἰδίους διότι τοὺς παρουσιάζω καὶ παρακαλῶ ὅσους θαύρουν ὅτι αὐτὸ δὲν ἐχρειάζετο, νὰ σκεφθοῦν τὴν εὐαισθησίαν ποὺ ἔχει πάντοτε ἕνας πατέρας πρὸς τὰ τέκνα του. ΤΕΚΝΑ ΕΘΕΛΟΝΤΑΣ!

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΙΙΙ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑΣ «ΡΙΜΙΝΙ»

'Εν 'Ιταλίᾳ καὶ 'Αθήναις ἀπὸ 9.8.1944 μέχρι 15.1.45.

Α. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ — ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΝ

Συνταγματάρχης Παπαδόπουλος Νικ. (Παπποῦς) ὑποδιοικητής, 'Αντ)ρχης Λάμαρης Γεράσιμος ἐπιτελάρχης, Ταγ)ρχης Καραδήμας Παναγιώτης Δ)τὴς ἐπιχειρήσεων, Ταγ)ρχης Πασπαράκης Γεώργιος ἐπιμελητής. Λοχαγοί: 'Ασημακόπουλος Νικόλαος Ι Γραφεῖον, Μπάλας Γεώργιος ΙΙ Γραφεῖον, Παπαηλιοῦ Χριστ. IV Γραφεῖον, Καλαποδάκης 'Ιωάννης ἐπιτελὴς ὑποδιοικητοῦ, Ζέϊκος 'Αθαν. βοηθὸς ἐπιμελητοῦ, Κανελλάκης 'Ελευθ. Δ)τὴς Δικαστικοῦ, Λιάνης Κωσ. ὑπασπιστής, ὑπολοχαγὸς Τσάγγος Ναπολέων ἐπιτελής, ἀνθυπ)γὸς Σπηλιωτόπουλος Γεώργ. ἐπιτελής, (ἐφονεύθη εἰς Γράμμον).

Β. ΔΙΑΒΙΒΑΣΕΙΣ

Ταγ)ρχης Μανιάτης Παναγ. Δ)ντὴς Διαβιβάσεων, Λοχαγὸς Φραδέλλος Γεώργ. ὑποδ)τὴς Διαβιβάσεων.

Γ. ΜΑΧΙΜΟΙ ΜΟΝΑΔΕΣ

1ον ΤΑΓΜΑ

Ταγ)ρχης Καραβίας 'Ιωάν. Δ)τὴς Τάγ)τος, Ταγ)ρχης Τζουβάρας Στυλιανὸς ὑποδ. τάγ)τος. Λοχαγοί: Δουκάκης Συμεών, ὑποδ. τάγ)τος, Θώμογλου Πέτρος, Κορίνας 'Ανασ., Γίκας 'Αλέξ., Πρόκος 'Ηλίας, Σπηλιόπουλος Κυριάκος, Δ)ταὶ Λόχων.

ΙΙον ΤΑΓΜΑ

Ταγ)ρχης Τζανετῆς Σοφοκλῆς Δ)τὴς Τάγ)τος, Λοχαγὸς Καραμπότσος 'Ιωάν. ὑποδ)τὴς Τάγ)τος (ἐτραυματίσθη εἰς Ρίμινι, δι' ὃ κατέ-

στη ἀνάπηρος), Ταγματάρχης Καραγιάννης Γεώργιος, ὑποδ)τὴς Τάγματος.

Λοχαγοί: Ἀρμπούζης Διονύσ., Γερακίνης Κώνστ., Δημίδης Παν., Κεχαγιᾶς Ἐμμαν., Παπαγεωργίου Ἀθαν., διοικηταὶ Λόχων.

IIIον ΤΑΓΜΑ

Ταγ)ρχαι: Λουτεράκης Ἀνδρέας, Δ)τὴς Τάγ)τος Τζουδάρας Στυλιανὸς Δ)τὴς Τάγ)τος, Καραβίτης Κων)τῖνος, Δ)τὴς Τάγ)τος. Λοχαγοί: Λαναρᾶς Ἀθαν. ὑποδ. Τάγ)τος, Ἀποστολάκης Μιχ., Γιαννόπουλος Βασ., ΚαραβοσέλαςΔημ., Βασιλείου Βασίλ., Παναγιωτάκος Γρηγ., Καραγεωργίου Ἡρακλῆς (ἐφονεύθη εἰς Καισαριανήν), Διοικηταὶ Λόχων.

Ἀνεξάρτητος Λόχος, Λοχαγὸς Κόλλιας Κων)ντῖνος Δ)τὴς Λόχου.

III ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΠΕΔ. ΠΥΡ)ΚΟΥ

Συν)ρχης Μανιδάκης Στυλιανός, Δ)τὴς Συν)τος, Ἀντ)ρχης Λασπιᾶς Ἀθαν. ὑποδ)τὴς Συν)τος, Ταγ)ρχαι: Στεφανάκης (ἐφονεύθη), Σπανογιαννάκης Ραδ., Μπάρλας Κίμων, Φραγκογιάννης Δημ., Δ)ταὶ Μοιρῶν. Λοχαγοί: Παπαλουκᾶς Δημ., Παπαστάθης Ἰωάν. (ἐφονεύθη εἰς Γράμμον), ὑπολ)γοί, Μακεδὼν Βασ., Χάλαρης Σπυρ., Δ)ταὶ Πυρ)χιῶν.

ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

Ἐπίατροι: Καστανάκης Γεώργιος, Σιγάλας, Βρυώνης Νικ.

ΛΟΧΟΣ ΕΦΟΡΕΙΑΣ

Λοχαγὸς Δημόπουλος Παναγ. Δ)τὴς Λόχου.

Μετὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς Ταξιαρχίας ὑπὸ Ταγ)των Ἐθνοφυλακῆς καὶ χωροφυλάκων διετέλεσαν διοικηταὶ ἀποσπασμάτων καὶ Ταξιαρχιῶν οἱ Συνταγματάρχαι: Μιχ. Ἀντωνόπουλος, Χρ. Ἰωάννου, Ἀντ)ρχης τεθ.. Σολ. Γκίκας, Ἀντ)ρχης Ἰατρίδης Δημ. Διοικηταὶ Ταγ)των οἱ: Ἀντ)ρχαι Μπουσμπουρέλης Ι., Γ. Καρυοφυλάκης, Στερ. Γερογιάννης, Γ. Δουράτσος, Ι. Ζιργάνος, Μονάδων Χωρ)κῆς Ἀντ)ρχης Χωρ. Δουκάκης. Ταγμ. Ἀσφ. Συν)ρχης Παπαδόγκωνας, φονευθεὶς κατὰ τὴν μάχην τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὁ Συν)ρχης Γερακίνης Χρ.

"ΑΙΓΛΗ, ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΤΙΜΗ ΕΙΣ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,,

Ἀνέγραψα τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν διαδρομὴν κατὰ παράκλησιν — ἀπαίτησιν τῶν πολεμιστῶν τῆς «μάχης Ἀθηνῶν» Ἐθνοφυλάκων καὶ Ριμινιτῶν ὡς διατελέσας Διοικητὴς «τῆς ΙΙΙ Ταξιαρχίας Ρίμινι (καὶ τοῦ Μικροῦ Ἐκστρατευτικοῦ Σώματος Ρίμινι Ἰταλίας)», Διοικητὴς τῆς αὐτῆς Ταξιαρχίας καὶ τοῦ «Συγκροτήματος Ρίμινι Ἀθηνῶν» καὶ συνεπῶς γνω-

ρίσας τὰ γεγονότα ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ. Αἱ ἐπίσημοι ἐκθέσεις αἱ εὑρισκόμεναι εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς «Ἱστορίας Γ. Ε. Στρατοῦ» μαρτυροῦσι τὴν ἀλήθειαν τῶν γραφομένων μου δι' οἱονδήποτε δυσπιστοῦντα.

Εἰς τὴν μάχην τῶν Ἀθηνῶν καὶ συνεπῶς καὶ διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τούτων, ἔλαβον μέρος Ἐθνοφύλακες, Εὐέλπιδες, Σώματα Ἀσφαλείας, Ἱερολοχῖται, Ριμινῖται, Εὔζωνοι τῶν Ταγμάτων Ἀσφαλείας (κατόπιν

Εἰς τὸ Παρατηρητήριον τῆς Ἀμούδας 25–8–49, Γράμμου.

διαλογῆς των). Ὅλοι ἔχουν τοὺς τετιμημένους νεκρούς των καὶ τραυματίας, τοὺς περισσοτέρους δὲ «Τὸ Συγκρότημα Ρίμινι Ἀθηνῶν» καὶ οἱ Ἄγγλοι.

Ἀνωτάτη Στρατιωτικὴ Ἡγεσία ἦσαν οἱ Στρατηγοὶ Σκόμπυ, Ἀκράϊτ — Χώουκς Ουέρθουερ καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς Ἑλληνικῆς ὁ

Στρατηγὸς Λιώσης καὶ ἀπὸ τῆς 23ης Δεκεμβρίου ὁ Στρατηγὸς Δρομάζος. Θὰ εἶναι ὅμως παράλειψις καθήκοντος ἐὰν δὲν προσθέσω τὸν ἄφοβον ἀρχηγὸν Ἀστυνομίας Ἄγγελον Ἔβερτ ὁ ὁποῖος μὲ καθημερινὴν θυσίαν τῆς ζωῆς του ἔκαμε θαύματα. Πόσους ἀπὸ ἡμᾶς δὲν διηυκόλυνε διὰ νὰ διαφύγωμεν εἰς Μ. Ἀνατολὴν μὲ ψεύτικες ταυτότητες.

Ὁ ἀείμνηστος Βασιλεύς, ὁ χριστιανὸς Παῦλος, κηρύσσων διὰ Διαγγέλματός του τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Ἔθνους, πρὸς τὰς Ἑλληνικὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἐπετείου τῆς νίκης τοῦ Γράμμου, καθιέρωσε τὴν ἡμέραν ταύτην ὡς ἡμέραν μνήμης τῶν ἡρωϊκῶν νεκρῶν μας διὰ νὰ εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη των καὶ νὰ μᾶς ἐμπνέῃ πάντοτε εἰς τὸν δρόμον τῆς σεμνότητος, τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς τιμῆς καὶ προσέθεσεν: «Ἡ αἴγλη, ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ ἀνήκουν μόνον εἰς τὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος τὰ ὁποῖα ἔχυσαν τὸ αἷμα των διὰ νὰ κερδηθῇ ἡ νίκη. Οὐδεὶς ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἐπιζῶντας ἔχει δικαίωμα νὰ μονοπωλῇ τὴν αἴγλην αὐτὴν ποὺ ἐδημιουργήθη μὲ τὸ αἷμα τῶν ἡρωϊκῶν νεκρῶν μας». Βάσει τοῦ ἀναλλοιώτου τούτου ἀξιώματος τοῦ διακηρυχθέντος ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Παύλου, οὐδεὶς δύναται νὰ μονοπωλήσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἀθηνῶν.

Καὶ εἶναι μὲν ἄξιοι συγχαρητηρίων οἱ τὸ πρῶτον καθορίσαντες τὸ μνημόσυνον Μακρυγιάννη, ὅμως ἀποτελεῖ σφάλμα καὶ διὰ τὸν περιωρισμένον χῶρον ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν διαχωρισμὸν τῶν τιμωμένων.

Τὸ μνημόσυνον τοῦτο δέον νὰ εἶναι πάνδημον δι' ὅλους τοὺς πεσόντας κατὰ τὴν μάχην τῶν Ἀθηνῶν, διότι διὰ νὰ κερδηθῇ αὐτὴ ἐχρησιμοποιήθη Ἀρχιστράτηγος, Στρατηγοί, σχέδια ἐπιχειρήσεων καὶ τόσαι μονάδες τὰς ὁποίας ἀνέφερον. Καὶ ὁ χῶρος πρέπει νὰ εἶναι: Ἢ ὁ τότε μοναδικὸς χῶρος «ὡς Ἐλεύθερον Κράτος», ἡ Πλατεῖα Συντάγματος, προσιτὴ εἰς οἱονδήποτε, ἤ, τὸ προτιμότερον, τὸ «Στάδιον» ὅπου νὰ συγκεντροῦται ὁπωσδήποτε ἡ φοιτῶσα νεολαία, ἅπασα ἡ Νεολαία, διὰ νὰ συμμετέχῃ τοῦ τόσον ἐπισήμου — ὅπως μέχρι τοῦδε γίνεται μόνον εἰς τοῦ Μακρυγιάννη — μὲ παρουσίαν τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Κυβερνήσεως, μνημοσύνου καὶ ν' ἀκούῃ ἀπὸ τὸ στόμα καταλλήλου ὁμιλητοῦ τὸ γενικὸν προσκλητήριον τῶν πεσόντων θυμάτων τοῦ κομμουνισμοῦ ὅλων τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὴν μάχην τῶν Ἀθηνῶν. Διὰ νὰ αἰσθάνωνται οἱ νέοι τὴν βαρυτάτην κληρονομίαν ἡ ὁποία τοὺς ἀναμένει.

Ἀμέσως δὲ μετὰ τὸ μνημόσυνον ἢ ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς ἢ ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς χώρας ἢ τοὐλάχιστον ὁ ὑπουργὸς Ἀμύνης, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Στρατιωτικῆς Ἡγεσίας νὰ μεταβαίνῃ εἰς τὸ Φάληρον καὶ νὰ καταθέτῃ στέφανον εὐγνωμοσύνης εἰς τοὺς τάφους τῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος μας πεσόντων Ἄγγλων.

Ἴσως θὰ ἦτο ἐθνικῶς ὠφέλιμον, τοῦ μνημοσύνου νὰ ἐπακολουθῶσι ἀθλήματα τῆς Νεολαίας ὡς καὶ ὁπλιτῶν τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ Σωμάτων Ἀσφαλείας.

Ὁ Στρατηγὸς κ. Στ. Παττακὸς ὁ ὁποῖος μὲ τόσην Ἐθνικὴν εὐαισθησίαν μετέχει τῶν τελετῶν θυσίας, ὡς ἁρμόδιος Ὑπουργός, συνεννοούμενος μετὰ τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Γεωργίου Παπαδοπούλου, δέον νὰ καθορίσωσι «Τὴν ἡμέραν τιμῆς τῶν νεκρῶν καὶ τῶν γενναίων τῆς μάχης τῶν Ἀθηνῶν». Τὰ κατὰ τόπους μνημόσυνα Μακρυγιάννη — Βάττη, Ρίμινι, δύνανται νὰ εἶναι τὰ κατὰ μέρος τοιαῦτα.

Ἡ Νεκρανάστασις τοῦ Στρατοῦ

Ἡ διαταγὴ πρὸς τὴν Ταξ)ρχίαν, τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μ. Ἀνατολῆς Κ. Βεντήρη τῆς 23.11.44, ἡ ὁποία κατέληγε «Παραμείνατε πρότυπον καὶ παράδειγμα διὰ τὰς νέας ἑλληνικὰς μονάδας ποὺ θὰ συνταχθοῦν βαθμιαίως παρὰ τὸ πλευρόν σας» ἀρχίζει ἐφαρμοζομένη. Τὸ μικρὸν δοξασμένον Ἐκστρατευτικὸν Σῶμα Ἰταλίας ἀνοίγει τὰ φτερά του καὶ μὲ πυρῆνα τοῦτο (Α. Π. 98007 4.3.45 διαταγὴ τοῦ Γεν. Ἐπιτ. Στρατοῦ) συγκροτεῖται μία ἐμπόλεμος Μεραρχία εἰς τὴν ὁποίαν δίδεται τὸ ὄνομα «ΙΙ Μεραρχία Ἀθηνῶν», τῆς ὁποίας ὑπῆρξα πρῶτος διοικητὴς καὶ τὴν ὁποίαν μετὰ τὴν συγκρότησίν της παρέδωσα εἰς τὸν Συνταγματάρχην Τσιγγούνην. Ἡ Μεραρχία αὐτὴ ἐξώρμησε πρώτη εἰς τὸν ἀρχίσαντα ἀγῶνα κατὰ τῶν συμμοριτῶν.

Ἡ ἐθνικὴ φλόγα, ἡ ἐθνικὴ σκυτάλη, παραδίδεται εἰς τοὺς παλαιμάχους, εἰς δοξασμένους ἡγήτορας τοῦ Στρατοῦ μας, εἰς Ἀλβανομάχους.

Ἅπαντες οἱ ἀξιωματικοὶ ἐτέθησαν ἐν συναγερμῷ. Ὁ Α)ΓΕΣ Στρατηγὸς Δρομάζος, βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς Στρατηγοὺς Σπανόπουλον καὶ Μπιτζάνην ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι ὀργανωταὶ τοῦ ἀνισταμένου Στρατοῦ μας.

Ἡ μία Μεραρχία διαδέχεται τὴν ἄλλην μὲ τὰ δοξασμένα ὀνόματά των. Τὰ Σώματα Στρατοῦ ἀνεστήθησαν. Ἀγγλικὴ στρατιωτικὴ ἀποστολὴ ἤρχισε μὲ πάθος τὴν βοήθειάν της διὰ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ Στρατοῦ μας. Ἐχρειάσθησαν μεθοδικαὶ - σκληραὶ καὶ ἐπίμονοι προσπάθειαι διὰ μίαν ἑνιαίαν συνέχειαν, μὲ συνέπειαν τὴν νίκην τοῦ 1949.

Ἡ «Μάχη τοῦ Ἔθνους»

Τὴν νύκτα τῆς 30—31 Μαΐου τοῦ 1946, ὅταν κάτω ἀπὸ τὰς σφαίρας τῶν χωρὶς θρησκεία καὶ χωρὶς πατρίδα κομμουνιστῶν, εἰς τὸ Λιτόχωρον, ἐδίδοντο ὡς ὡραία θυσία οἱ πρῶτοι ἥρωες τῆς Βασιλικῆς Χωροφυλακῆς, ἤρχισεν ἡ «Μάχη τοῦ Ἔθνους».

Ἔκτοτε ἐχρειάσθησαν τρία ὁλόκληρα χρόνια καὶ 3 μῆνες θυσιῶν καὶ σκληρῶν προσπαθειῶν, ὅπως εἶχε προφητεύσει ὁ τότε Α)ΓΕΣ ἀείμνηστος Σπηλιωτόπουλος, διὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὸ Ἔθνος τὴν θέλησίν του, θέλησιν σταθερὰν διὰ τὴν νίκην.

Ἡ πολεμικὴ δύναμις τοῦ Ἔθνους ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς ἀποδόσεώς της κατὰ τὸ 1949, ἀφοῦ Διοικηταὶ μεγάλων μονάδων, παλαίμαχοι ἀριστεῖς, ἀνέβηκαν τὸν Γολγοθᾶ τῆς ἀγωνίας.

Τότε τὸν Στρατόν μας ὡδήγησαν εἰς τὴν Νίκην τρεῖς Ἀρχιστράτηγοι: Ὁ Ἐθνάρχης ἀείμνηστος Βασιλεὺς Παῦλος, ὄρθιος εἰς τὸ Στρατηγεῖον Διοικήσεως τῆς τελευταίας ἐξορμήσεως διὰ τὸν Γράμμον, εἰς τὴν Ἀμμοῦδα, ὁ Ἀρχιστράτηγος ἀείμνηστος Ἀ. Παπάγος, ὁ Διοικητὴς καὶ ὁ Ἀρχιστράτηγος Μ. Ἀνατολῆς ἀείμνηστος Κων. Βεντήρης, Διοικητὴς τοῦ τελευταίου πεδίου μάχης κατὰ τῶν συμμοριτῶν «Βίτσι —Γράμμου». Καὶ ὅλοι οἱ Διοικηταὶ Σωμάτων Στρατοῦ καὶ Μέραρχοι κατὰ τὴν τελευταίαν ἀναμέτρησιν, οἱ τιμημένοι αὐτοὶ Ἡγήτορες, ποὺ ἐπὶ ὁλόκληρα χρόνια ὡδήγουν διαρκῶς τὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος ἐναντίον τῶν διεθνοῦς κομμουνιστικῆς βοηθείας συμμοριτῶν, ὑπῆρξαν ἀντάξιοι τῆς ἀνω-

Βασιλεὺς Παῦλος, Ἀρχιστράτηγος Παπάγος, Στρατηγὸς Βὰν ΦΛΗΤ καὶ ὁ Δ)τὴς τοῦ Α' Σ. Στρατοῦ, κατὰ τὸν συμμοριτοπόλεμον (ἐπιχείρησις 1949).

τάτης ταύτης Ἡγεσίας τῶν Ἀρχιστρατήγων, ἀντάξιοι τῆς ἀποστολῆς των καὶ τῶν γενναίων στρατιωτῶν τοὺς ὁποίους ὡδήγησαν εἰς τὰ ὕψη καὶ τὴν τελικὴν νίκην: Τοῦ Καϊμακτσαλὰν (Γ' Σ. Στρατοῦ, Διοικητὴς Ἀντιστράτηγος Θ. Γρηγορόπουλος), τοῦ Βίτσι (Β' Σ. Στρατοῦ, Διοικητὴς Ὑποστράτηγος Σ. Μανιδάκης), τοῦ Γράμμου (Α' Σ. Στρατοῦ, Διοικητὴς Ἀντιστράτηγος Θ. Τσακαλῶτος).

Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ μνημονευθῇ ὁ ἀείμνηστος Ἀντιστράτηγος Δ. Γιατζῆς, ὁ ὁποῖος ὡς Διοικητὴς Στρατοῦ ὑπέστη ὅλον τὸ βάρος τῆς δοκιμασίας τῆς κάμψεως τοῦ ἠθικοῦ κατὰ τὸ 1948.

Τοὺς Σωματάρχας ἐπλαισίωναν κατὰ τὴν τελικὴν ἀναμέτρησιν συνταγματάρχαι τοῦ Ἀλβανικοῦ μετώπου, Μέραρχοι τώρα, καὶ αὐτοὺς Ταξίαρχοι καὶ αὐτοὺς ἐπιτελάρχαι καὶ ἐπιτελεῖς.

Μὲ εὐγνωμοσύνην ἐνθυμοῦμαι ἐκείνους ποὺ ἀπετέλουν τὸ ἕνα νικηφόρον σκέλος τοῦ δοξασμένου τριγώνου Α' — Β' — Γ' Σωμάτων Στρατοῦ.

Οἱ Ἐπιτελάρχαι Συν)ρχαι Μιχ. Πρίντζος, Κων. Τζήμας, Γρηγ. Κετσέας, Βασίλ. Παναγόπουλος.

Οἱ ἐπιτελεῖς: Ἀντ)ρχης Παν. Καραδήμας, Ἐπίλαρχος Κατσαδήμας, Ἐπίλ. Γεωργιάδης, Δ., Ἴλαρχ. Φραντζέσκαρος, Λοχ. Βαρνάβας Κ. καὶ Μούργελας Γρ., Ἴλαρχος Λαγὸς Σπ., ὑπολ. Τσικογιάννης Χρ.

Οἱ Δ)ταὶ ὅπλων καὶ ὑπηρεσιῶν: Συν)ρχαι Ἰωαννίδης Χρ., Τασώνης Νικ., Λαμπίρης Γ., Χούντρας Ἀθ., Ἀντ)ρχης Μάντζος καὶ οἱ Τχγ)ρχαι Μανιάτης Παν., Ζῶτος Ε. καὶ ὁ Γενικὸς ἀρχίατρος Χαρ. Παπαδόπουλος.

Καὶ οἱ Διοικηταὶ εἰς τὸ πεδίον μάχης Μέραρχοι: Πεντζόπουλος, Γούλας Παν., Κετσέας Θεμ., Παπαδόπουλος Νικ. (Παπποῦς), Καλλίνσκης, Μπαλοδῆμος Α., Κατσιμήτρος Στ., Βασιλᾶς Εὐθ. Ἰωάννου Χρ., Γερακίνης Χρ., Κετσέας Βεν., Ἀντωνόπουλος Μιχ., Κατσώτας Π. καὶ κοντὰ σ' αὐτοὺς συνταγματάρχαι βοηθοί: Βουργουράκης — Τριανταφυλλίδης, Γκίκας Σ., Ροῦσσος, Βρετὸς Ε., Δουμπιώτης, Παπαγεωργακόπουλος Ἐλ., Καραβίας Ι., Θεοδώρου Ι., Μεσσηνόπουλος Φ., Τζανετῆς, Γιαννούλης, Ντόκος, Κ. Μπάρλας καὶ ἄλλοι, τῶν ὁποίων δυστυχῶς μοῦ διαφεύγουν τὰ ὀνόματα καὶ λυποῦμαι εἰλικρινῶς δι' αὐτό.

Καὶ πιστοὶ συμπαραστάται οἱ Ἀμερικανοὶ Στρατηγοὶ Βὰν Φλὴτ καὶ Ζένκινς, ὁ Ἄγγλος Στρατηγὸς Ντάουν καὶ οἱ μετὰ τῶν μονάδων σύνδεσμοί των.

ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ ΚΑΙ ΝΑΥΤΙΚΟΝ

Ἡ Ἀεροπορία κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ συμμοριτοπολέμου, συνειργάσθη μὲ τὸν στρατὸν στενῶς καὶ ἁρμονικῶς καὶ ἠγωνίσθη μὲ πίστιν καὶ πνεῦμα αὐτοθυσίας μέχρι τέλους τοῦ ἀγῶνος.

Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1946 ὁ τότε Σμήναρχος Κελαϊδῆς Ἐμμ. ἀνέλαβεν Ἀρχηγὸς τῆς Ἀεροπορίας — Ἀρχηγὸς τῶν μαχίμων μονάδων τοῦ Ὅπλου.

Ὁ Ἀρχιστράτηγος Στρατάρχης Παπάγος εἰς τὸ Στρατηγεῖον τοῦ Α' Σώματος, εἰς Λάρισαν, κατὰ τὴν προετοιμασίαν πρὸς συντριβὴν τῶν συμμοριτῶν.

Ἀνέλαβε τὸ βαρὺ ἔργον τῆς ἐκκαθαρίσεως, τῆς ὀργανώσεως καὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν μονάδων τῆς Ἀεροπορίας, αἱ ὁποῖαι, ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸν Στρατόν, ἀπεδύοντο εἰς τὸν σκληρὸν ἀγῶνα τῆς ἐκκαθαρίσεως τῆς χώρας μας ἀπὸ τὸν συμμοριτισμόν.

Ἡ συμβολὴ τῆς Ἀεροπορίας εἰς τὸν ἐπακολουθήσαντα τριετῆ κατὰ τῶν συμμοριτῶν ἀγῶνα, ὑπῆρξεν ἀνωτέρα πάσης ἐξάρσεως.

Ἡ συνεργασία της μὲ τὸ Πεζικὸν καὶ τὸ Πυρ)κόν, ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους 1949, ἀνῆλθεν εἰς ἐπίπεδον τελειότητος, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε εἶχον γνωρίσει αἱ ἔνοπλοι δυνάμεις μας.

Ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἀεροπορίας εἰς τὰς μάχας τῆς Κονίτσης, Μετσόβου, Καρδίτσης, Ἀχελώου, Φλωρίνης, Καστοριᾶς, Μουργκάνας, Μεταξάδων, Λαγκαδᾶ, Κερδυλλίων καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰς μάχας τοῦ Βίτσι καὶ τοῦ Γράμμου, ὑπῆρξεν ἀποφασιστικὴ καὶ ἐβοήθησε τὸν στρατὸν νὰ ἐξέλ-

Ὁ Ἀρχιστράτηγος Μ. Ἀνατολῆς Στρατηγὸς Κ. Βεντήρης μετὰ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Στρατιᾶς τῆς διδύμου μάχης Βίτσι–Γράμμου.

θη ἀπὸ τὰς δυσκόλους καταστάσεις ὑπὸ τὰς ὁποίας εὑρέθη κατὰ τὰς μάχας ἐκείνας.

Δὲν θὰ ἦτο ὅμως ὑπερβολὴ νὰ λεχθῇ ὅτι εἰς τὸ Βίτσι καὶ εἰς τὸν Γράμμον ἡ ἐπιτευχθεῖσα στενὴ συνεργασία Στρατοῦ—Ἀεροπορίας καὶ ὁ πραγματοποιηθεὶς συντονισμός, ἤνοιξε τὸν δρόμον πρὸς τὴν τελικὴν νίκην.

Ἡ τεχνικὴ τῆς πλήρους συνεργασίας τῆς Ἀεροπορίας μετὰ τῶν ἐπιγείων τμημάτων, ὁ ἐπιτευχθεὶς ψυχικὸς σύνδεσμος καὶ τὸ ἐπιδειχθὲν Πνεῦμα αὐτοθυσίας, ἐπετάχυναν τὴν τελικὴν νίκην.

Παραμένει ζωηρὸν εἰς τὴν μνήμην μας τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπεμβάσεως τῶν ἀεροπλάνων ἐλαφροῦ βομβαρδισμοῦ (Χελντάϊβερς) τὰ ὁποῖα εἰς τὰς παραμονὰς τῆς μάχης τοῦ Γράμμου μᾶς παρέδωσεν ἡ μεγάλη μας Σύμμαχος, αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι.

Τ' ἀεροπλάνα ταῦτα καὶ τ' ἀνάλογα πληρώματα, ἐκπαιδευθέντα ἐντὸς ἀπιστεύτως μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος, ἐχρησιμοποιήθησαν, παρὰ τὰς ζωηρὰς ἀντιδράσεις ὡρισμένων παραγόντων, κατὰ τρόπον θαυμάσιον καὶ μὲ λαμπρὰ ἀποτελέσματα καὶ ἤνοιξαν τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν ὁ Στρατὸς διὰ ν' ἀνέλθῃ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Γράμμου τὸ τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1949.

Μὲ τὴν ἐμφάνισιν τῶν ἀεροπλάνων αὐτῶν, αἰφνιδιάσθησαν οἱ συμμορῖται, καὶ ὑπέστησαν σύγχυσιν καὶ πανικὸν καὶ ἡ Διοίκησις καὶ τὰ Τμήματά των.

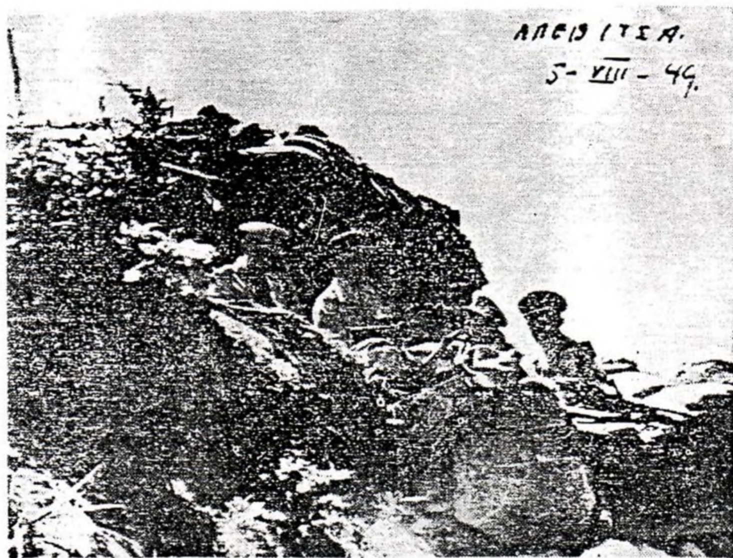
Διοίκησις καὶ Ἐπιτελεῖον κατὰ τὰς ἐπιχειρήσεις. Κόνιτσα Αὔγουστος 1948.

Τὸ Τσάρνο, τὸ Παπούλι, τὸ Βετερνῖκο, τὸ 1826 τὸ Φλάμπουρο, ἡ Πόρτα Ὀσμάν, τὸ Κίρτσι, ἡ Κιάφα ἦσαν αἱ διαδοχικαὶ ὀχυρώσεις τῶν συμμοριτῶν αἱ ὁποῖαι ἐσαρώθησαν ὑπὸ τῶν βομβαρδιστικῶν τούτων ἀεροπλάνων, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν πανικόβλητον ὑποχώρησιν τῶν συμμοριτῶν

καὶ τὴν ἐκκαθάρισιν ὑπὸ τοῦ στρατοῦ τοῦ Γράμμου, τοῦ τελευταίου ὀχυροῦ τοῦ συμμοριτισμοῦ.

Αἱ παράτολμοι πτήσεις τῶν ἀεροπόρων καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ συμμοριτοπολέμου, ἐβοήθησαν τὸν στρατὸν εἰς πολλὰς κρισίμους περιπτώσεις, αἰφνιδίασαν τὸν ἐχθρὸν πολλάκις, ἀπεδεκάτισαν τὰς μονάδας καὶ ἐκλόνισαν τὸ ἠθικόν του.

Ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας ἦτο ἑπόμενον νὰ εἶναι ὑψηλὸν καὶ τὸ ποσοστὸν τῶν θυσιῶν τῆς Ἀεροπορίας κατὰ τὴν περίοδον τοῦ συμμοριτοπολέμου.

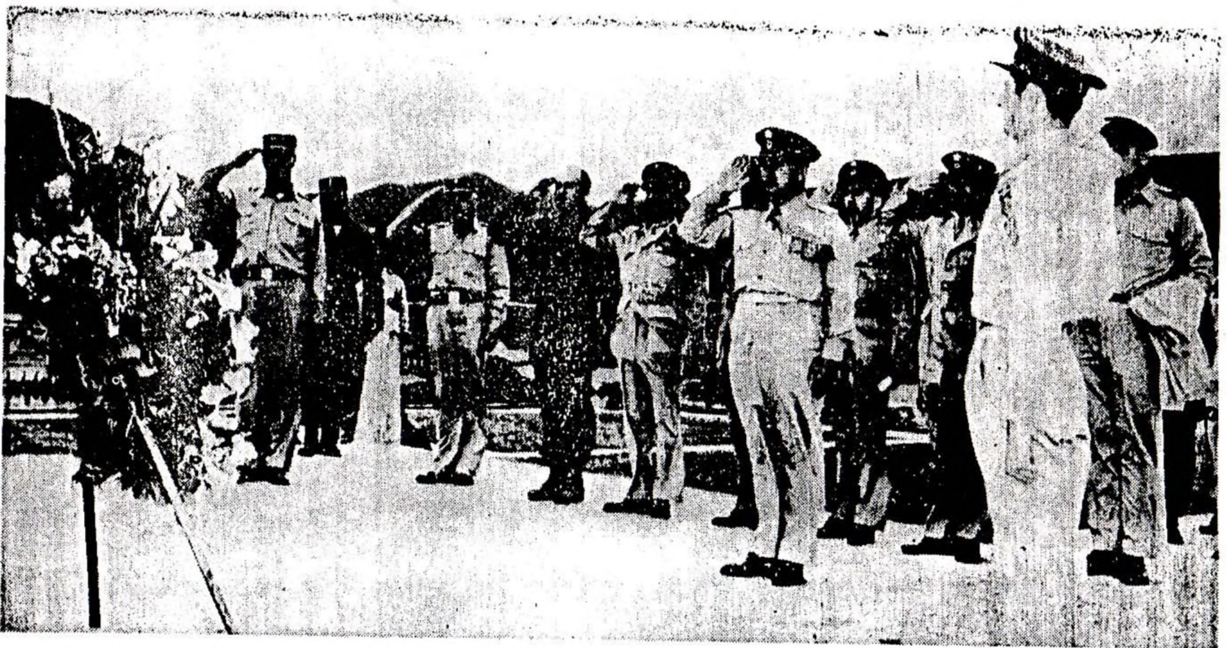

Διοίκησις καὶ Ἐπιτελεῖον κατὰ τὴν τελικὴν συντριβὴν τῶν συμμοριτῶν.

Ἐπὶ 120 περίπου ἱπταμένων διαφόρων κατηγοριῶν οἱ ὁποῖοι ἔλαβον μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν Συμμοριτῶν, 31 ἐφονεύθησαν καὶ 37 ἐτραυματίσθησαν, περὶ τὰ 55 δὲ ἀεροπλάνα κατερρίφθησαν, ἐνῷ ἀνάλογος ἀριθμὸς ὑπέστη σοβαρὰς ζημίας.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ Συμμοριτοπολέμου γενικῶς, οἱ χρησιμοποιηθέντες εἰς ἐπιχειρήσεις ὡς Διοικηταὶ καὶ εἰς τὰ Ἐπιτελεῖα ἦσαν οἱ κάτωθι:

Ἀεροπόροι — Ἀξιωματικοί, ὅσους ἐνθυμοῦμαι, μὲ προβαδίζοντα τὸν πτέραρχον Ἐμμ. Κελαϊδῆν.

Ὁ Στρατηγὸς Van Fleet. Διοικητὴς Στρατιᾶς Κορέας, ὁ Στρατηγὸς Θρασ. Τσακαλῶτος. Α)ΓΕ Στρατοῦ καὶ ἀξιωματικοὶ Ἀμερικανικοῦ καὶ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ καταθέτοντες στέφανον εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Νεκροταφεῖον (Pusan Korea) εἰς τὰ ἐκεῖ πεσόντα τέκνα τῆς Ἑλλάδος ὑπὲρ τῶν ἰδεωδῶν τῆς Ἐλευθερίας. 24 Ἰουνίου 1952

'Αντισμήναρχοι — 'Επισμηναγοὶ — Σμηναγοί:

Μαργαρίτης, Διαμαντόπουλος, Βλαντούσης, Παναγόπουλος, Κατσαρός, Καρταλαμάκης, Βουτσινᾶς, Παρίσης, 'Εξαρχάκος, 'Αθανασόπουλος, Φράγκου, Σινούρης, 'Αναγνωστόπουλος, Παπουτσῆς, Δεληγεώργης, Κόκκας, Λουκόπουλος, Δημακόπουλος, Φραγκογιάννης, Φραγκιᾶς Α., Κουτσιμπούρης καὶ ἄλλοι ὧν τὰ ὀνόματα δὲν ἐνθυμοῦμαι.

Ναυτικὸν

'Επίσης πρέπει ν' ἀναφερθῆ ἡ γενναία συμπαράστασις τοῦ Ναυτικοῦ μας, τὸ ὁποῖον ἐβοήθησε ποικιλοτρόπως τὸν ἀγῶνα, ἰδίᾳ κατὰ τὰς συνδεδυασμένας ἐπιχειρήσεις ἐγγὺς τῶν ἀκτῶν καὶ κατὰ τὴν μεταφορὰν διὰ τῶν πολυτίμων ἁρματαγωγῶν, στρατευμάτων εἰς τοὺς διαφόρους τομεῖς τῶν ἐπιχειρήσεων. 'Επίσης δέον ἰδιαιτέρως νὰ ἐξαρθοῦν ἡ κατανόησις καὶ ἡ εὐγένεια ποὺ ἐπεδείκνυον οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Ναυτικοῦ μας πρὸς τοὺς συναδέλφους των τοῦ Στρατοῦ Ξηρᾶς.

ΤΡΟΜΕΡΟΝ ΗΤΟ ΤΟ ΤΙΜΗΜΑ ΕΙΣ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΑΣ

Τὸ τίμημα τῆς 'Ελλάδος εἰς τὴν σκληρὰν αὐτὴν ἀνάβασιν ὑπῆρξε τρομερὸν εἰς αἷμα καὶ καταστροφάς.

Θὰ ἀναφέρω μόνον τὴν θυσίαν αἵματος τοῦ Στρατοῦ καὶ τῆς Χωρ)κῆς ποὺ προβαδίζουν:

Στρατοῦ νεκροὶ ἀξιωματικοὶ 1536, τραυματίαι 2436. 'Οπλῖται νεκροὶ 19.969, τραυματίαι 35.659.

Χωρ)κῆς, ἀξιωματικοὶ νεκροὶ 174, τραυματίαι 109, ὁπλῖται νεκροὶ 1311, τραυματίαι 3.034. Δολοφονηθέντες ἰδιῶται 70.219, ἀπαχθέντες ἰδιῶται 48.000.

Καὶ αὐτὰς τὰς θυσίας οἱ κομμουνισταὶ ἀπαιτοῦν νὰ τὰς λησμονήσωμεν διότι γνωρίζουν πολὺ καλὰ ὅτι ἡ ἀνάμνησις, τῶν θυμάτων, τῶν ἐγκλημάτων καὶ τῶν καταστροφῶν τοῦ κομμουνισμοῦ ἀποτελεῖ τὴν μεγαλυτέραν ἀσπίδα τῶν ἐθνικοφρόνων κατὰ παντὸς νέου γύρου τῶν δολοφόνων τῆς 'Ελλάδος.

"Οταν τὰ ἐπανειλημμένα κτυπήματα τοῦ εὐλογημένου Στρατοῦ μας, ἔθετον τὴν πλάκα τοῦ τάφου ἐπὶ τῶν συμμοριτῶν εἰς τὰ 'Εθνικὰ τῆς Πατρίδος μας σύνορα, ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Στρατάρχου - 'Αρχιστρατήγου τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων Παπάγου ἡ ἐντολὴ-σύνθημα: «ΑΓΡΥΠΝΗΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΔΑΚΤΥΛΟΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΚΑΝΔΑΛΗΣ».

Μὲ τὸ σύνθημα τοῦτο τὰ τέκνα τῆς 'Ελλάδος, ὁδηγούμενα ὑπὸ ὑπερόχων ἀξιωματικῶν ἐκράτησαν τιμημένην καὶ νικηφόρον τὴν «Σημαίαν

τῆς Ἑλλάδος», πολεμήσαντα καὶ εἰς τὴν μακρυνὴν Κορέαν κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ—ἐν ὡραίᾳ ἁμίλλῃ μετὰ τῶν στρατιωτῶν τῶν ἐλευθέρων Ἐθνῶν — ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ γνωστοῦ μας καὶ φιλέλληνος Ἀμερικανοῦ Στρατηγοῦ Βὰν Φλήτ.

Μὲ τὴν ἐντολὴν ταύτην: **«Ἀγρυπνῆτε μὲ τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῆς σκανδάλης»**, ἐσαρώθησαν πάντοτε οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἔθνους. Διὰ τὴν ἐκπλήρωσίν της ἀπητήθησαν πολλαί, ἀτελείωτοι, θυσίαι καὶ ποταμοὶ αἵματος.

Κατὰ τὴν ἐπέτειον τῶν ἀπαισίας μνήμης Δεκεμβριανῶν, ἀπαρχῆς τῆς τρομερᾶς δοκιμασίας τοῦ Ἔθνους, ἡ σκέψις μας, ἡ σκέψις ὅλων τῶν Ἑλλήνων πρέπει νὰ στραφῇ μετ' εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς νεκρούς μας, τοὺς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀκόμη πρὸς τοὺς νεκροὺς τοῦ Φαλήρου Ἄγγλους, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐβοήθησαν μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς των κατὰ τὴν «Μάχην τῶν Ἀθηνῶν».

Καὶ οἱ νεκροί μας ἀνέγραψαν μὲ τὸ αἷμα των τὸ σύνθημα : «Ἀγρυπνῆτε μὲ τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῆς σκανδάλης» τὸ ὁποῖον θὰ ἰσχύῃ ὅσον ὁ κομμουνισμὸς θὰ ἀπειλῇ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ κόσμου καὶ τὴν ἰδικήν μας ἐλευθερίαν.

* * *